

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 1

- Mẹ Ơi! Gần mười giờ rồi mà chị Như vẫn chưa về, sao con lo quá .
Đưa mắt nhìn lên đồng hồ, Bảo Ngọc rầu rĩ nói, thầm lo một lát Tâm Như về sẽ bị mẹ mắng cho một trận . Bà xưa nay khe khắt lắm, chỉ cho con gái ra khỏi đến chín giờ thôi . Huống chi lần này... chị Như lại đi chơi với bạn trai.

Nào ngờ mẹ lại cười dễ dãi:

- Mới mười giờ, con làm gì đã lo cuống người lên như vậy ? Mẹ mong chúng nó đi lâu một chút để cho mẹ nhờ .
- Ngưng một chút, bà thở ra một hơi dài lo lắng
- Thiệt... không biết có nên trò trống gì không nữa ? Con nhỏ bề ngoài đâu đến nỗi nào, sao mà vô duyên quá ?

Hiểu lòng mẹ, Bảo Ngọc vuốt tay bà:

- Chắc chưa đúng duyên nợ thôi mẹ à . Chứ chị Như cũng dễ thương lắm . Lần này đi chơi lâu như vậy .. chắc được rồi đó mẹ.
- Mẹ mong thế .
- Bà mỉm cười hi vọng.

Nói không ngoa . Lần này là lần thứ mười, bà đem Tâm Như ra làm mai mối . Không phải bà lợi dụng con chài kiếm một chàng rể giàu sang để nương nhờ tấm thân đâu . Bà chỉ mong cho con kiếm được tấm chồng tương đối . Chết vợ nghèo nản cũng gả, chỉ mong con không lỡ thời, còm cõi sống một mình làm gái già như dì Út của nó thôi . Tấm gương sờ sờ ra trước mắt, vậy mà nó cứ dửng dưng chưa biết sợ . Mỗi lần bị bà hối thúc, lại nhe hàm răng trắng ra mà cười . Rồi còn cãi: "Không có gì nghiêm trọng . Ở giá thì ở giá, chẳng hề gì " .

Hai mươi sáu tuổi, ở cái vùng quê này, người ta bằng tuổi nó, con cái đã đề huề . Đầu trên xóm dưới, chẳng còn đứa nào bằng tuổi nó chưa vợ, chưa chồng cả.

Thậm chí, con Bảo Ngọc đây mới mười tám tuổi đầu đã có người đến coi mắt, xin bỏ rượu hồng.

Mà nó có xấu lắm không nhỉ ? Bao lần trộm ngắm con rồi so sánh nó cùng bạn bè trang lứa, bà cảm thấy nó cũng không đến nỗi nào .

Ngoài cái trán to bướng bỉnh, chiếc mũi hình và cái miệng rộng rất xinh . Đôi mắt to, đen láy long lanh sáng lúc nào trông cũng như cười hút lấy người ta . Còn gương mặt trái xoan thanh tú, còn là da trắng mịn màng... Sang qua, bớt lại, bà thấy nó tẻ lắm cũng đạt điểm trung bình.

Vậy mà... hai mươi sáu năm rồi, bà chưa thấy, chưa nghe nó một lần nhắc đến hai chữ "bạn trai", cũng chưa một lần chứng kiến nó được ai chọc ghẹo . Đám con trai dường như bị dị ứng trước cách ăn nói bốp chát, quá tự nhiên như con trai của nó.

Tâm Như dường như không biết dịu dàng, càng không biết làm duyên dáng. Là sinh viên đại học y năm thứ tư rồi, về nhà vẫn đọc một chiếc quần đùi, nhảy ùm xuống ao tìm bắt ốc . Vẫn tỉnh bơ cặp cổ lũ con trai, gọi chúng bằng mày, xưng tao như những ngày thơ bé.

Bạn bè, họ hàng, chom xom mai bàn ra, tán vào làm bà đã lo lắng, càng sợ cuống cuống lên. Lẽ nào Tâm Như của bà bị "Pê Đê" như mấy đứa xỏ lô tô hôm nào trên hội chợ không ? Bằng mọi cách, mọi giá bà phải tìm gắp cho nó một tấm chồng.

Lực bất tòng tâm rồi . Mười chàng trai bà đem về mai mối đã cao chạy xa bay hết chín chàng . Chỉ còn gã thứ mười này, xem ra... còn chút hy vọng. Bởi đây là gã trai duy nhất chịu quay trở lại hẹn Tâm Như đi dạo sao lần coi mắt . Cầu mong sao cho chuyện hôn nhân này thành tựu, bà nhất định sẽ ăn chay một tháng.

- Mẹ Ơi ! Chị Như về rồi.

Tiếng Bảo Ngọc reo to, cắt ngang dòng suy nghĩ của bà.

Ngẩng đầu lên, chưa kịp nói, bà đã thấy bóng Tâm Như vút nhanh qua như tia chớp, biếng mắt vào ngay sau cánh cửa buồng phía sau . Tiến Dũng, chàng rể tương lai của bà hốt hải chạy theo :

- Tâm Như ! Em hiểu lầm rồi . Dừng lại nghe anh giải thích.

Còn hai bước nữa là gã xóc luôn vô buồn của bà rồi . Cũng may là gã kịp nhìn thấy đôi mắt Bảo Ngọc trợn lên để dừng chân lại. Hoàng hôn, gã cúi thấp đầu, lí nhí :

- Xin lỗi. Con vì quá nóng lòng nên...

- Không sao, không sao. Bà Minh khoát tay cười giả lả
- Hai đứa đi chơi có vui không hả ?
- Dạ thưa bác... vui lắm
- Tiến Dũng gật đầu, nhưng không suy nghĩ . Bàn tay vô tình như ôm lên má, để Bảo Ngọc trông thấy rõ ràng vết tát tay nằm hằn sau trên ấy
- Nhưng Tâm Như vì hiểu lầm đã giận con rồi.
- Không sao, không sao.
- Bà Minh trước sau gì cũng nở nụ cười xoa lỗi
- Để rồi bác giải thích cho.
- Dạ, nếu được vậy thì con cảm ơn bác
- Tiến Dũng tươi ngay nét mặt
- bác thuyết phục Tâm Như giùm cháu . Ngày mai, cháu sẽ đưa ba má sang xin cưới ngay Tâm Như về làm vợ.
- Hà ?? Chiếc miệng Bảo Ngọc hả trợn ra ngơ ngác
- Cưới chị Tâm Như ? Anh làm gì mà gấp vậy ?
- Con này ! Con nít biết gì mà nói bậy ? Im đi.

Phút bất ngờ qua nhanh, bà Minh quay mắt Bảo Ngọc, mà nghe máu dồn lên tim o Ân Tuấn . Nỗi vui mừng làm bà co ho muốn ngất đi.

Hàm răng cắn chặt vào môi đau điếng, bà vẫn chưa dám tin những gì mình nghe kia là thật . Ôi ! Lễ nào trời cao đã nghe thấu lời van vái của bà ? Tâm Như cuối cùng cũng có người chịu cưới về làm vợ.

- Dạ, trăm sự con nhờ nơi bác . Bây giờ cũng khá khuya rồi, con xin phép bác con về . Tạm biệt em Bảo Ngọc.

Đứng lên chào lễ phép bà Minh, lịch sự vẫy tay chào Bảo Ngọc, Tiến Dũng vội vã quay lưng. Trong nét mặt anh hân hoan, hớn hờ như thể ngày cưới đã cận kề.

- Ôi ! Thật không ngờ...

Tiến Dũng về lâu rồi mà bà Minh còn thu người ra ngồi ngay trên ghế . Đến khi tiếng chuông đồng hồ gõ nhịp "Bing Boong", bà mới giật mình, cuống cuống đứng dậy.

- Bảo Ngọc ! Mau phụ mẹ dọn dẹp một tay . Ngày mai, đàn trai người ta đến rồi.

- Mẹ ! Mẹ gả chị Tâm Như thật sao ?

Mừng cho chị, nhưng Bảo Ngọc vẫn thấy trong chuyện này... có cái gì... vội vàng quá.

- Không gả thì để làm mắt à ?

- Lờm yêu con một cái, bà Minh vui vẻ

- Con này hỏi lạ.

- Nhưng ít ra, mẹ cũng phải hỏi lại chị Như một tiếng, xem chỉ có đồng ý không ?

- Sao lại không đồng ý ?

- Bà tròng mắt

- Chuyện đang suôn sẻ, cấm con nói bậy . Tiến Dũng là quá lý tưởng rồi . Tuy nó đã có một đời vợ, một đứa con, nhưng con xem, nó lại là chủ một nhà máy xây lúa khá giả nhất vùng này, bao đứa mơ còn chưa được đó con à.

- Đúng vậy . Nhưng...

- Bảo Ngọc vẫn bắn khoăn

- Lúc này con thấy mặt chị Như kỳ kỳ làm sao ấy . Mẹ à ! Con nghĩ mẹ nên tìm hiểu ý kiến của chị Như trước khi nhận lời với đàn trai.

Đang vui, cứ bị Bảo Ngọc cắt ngắn, bà Minh giận dữ hét lên:

- Tao không cần hỏi mà cứ gả đó thì sao ? Cả đời mới được một đám nhận lời, con ở đó chê này chê nọ, muốn ở giá lắm à? Đi ngủ đi, đừng nói nhiều . Gã con Như xong là tao gả tới mày luôn đó.

- Mẹ !!!

Biết tính bà có cái cũng chẳng làm được gì . Bảo Ngọc giận dỗi đứng lên, giậm đùng đùng bước vào phòng, cô tỏ ra sự bất mãn của mình cùng mẹ.

Bình thường, thái độ dạn dối của Bảo Ngọc sẽ được bà Minh cho ăn ít nhất bốn chổi lông gà . Nhưng hôm nay vui quá, bà Minh bỏ qua, phớt lờ vờ không thấy.

Mình cũng có phần nào đọc đoán . Bà tự biết, nhưng không thể nào khác được . Chẳng phải bây giờ, mà hơn mười tám năm rồi, từ lúc ông mất đi bỏ lại bà một mình cùng hai đứa con thơ dại . Không cương quyết độc đoán, bà làm sao nuôi chúng nên người ?

Mà chuyện này, nghĩ ra cũng chẳng hại gì . Lấy chồng thôi, không chừng mai một ngon cơm, ngon canh rồi, nó còn phải cảm ơn bà nữa đó.

oOo

Bước xuống xe, chẳng cần nghỉ ngơi cũng chẳng cần nhìn trước, nhìn sau Tâm Như quăng vèo luôn bộc hành lý mà mình đã ôm khư khư trong lòng suốt chặng đường dài vào một góc cột đèn đường . Một đám trẻ con bụi đời nhào đến ngay . Chúng đánh nhau, tranh giành

nhau rồi cá(m đầu ù té chạy khi thấy cô bước lại gần.

Nhún vai một cái, Tâm Như bật lên cười . Tội nghiệp cho bọn nhóc ngờ là trúng mánh, vô được món hời to.

Bao lần khốn đốn vì tật nông nổi, hồ đồ, nhưng chưa bao giờ Tâm Như điêu đứng, khổ sở như lần này cả . Vì cái bọc hành trang nặng trĩu, tưởng chừng như quý giá kia lại là... một bao vải vụn.

Phải . Là bao vải vụn mà Bảo Ngọc đã nhét đầy vào đấy những thứ vô dụng, phế thải sau khi may xong cho khách.

Quý tha ma bắt mày đi Tâm Như . Ngồi phệt xuống vệ đường . Tâm Như tự mắng mình . Mắt mũi đi đâu mà bao hành trang đầy ắp tiền bạc, áo quần không chọn lại chọn cái bao đầy vải vụn ?

Tất cả củng tại con Bảo Ngọc chết tiệt kia . Biết tính cô xưa nay vốn nông nổi, hồ đồ . Sao còn để hai cái túi cạnh bên nhau, báo hại cô bây giờ phải dở khóc, dở cười.

Lúc này trên xe, Tâm Như củng đã một lần điêu đứng khổ sở với người soát vé . Nếu không có vị khách tốt bụng ngồi bên cạnh, có lẽ cô đã phải xuống xe dọc đường rồi.

Mùi bánh canh thơm lừng từ đâu xốc nhanh vào mũi Tâm Như , cái bụng ầm ầm kêu đói . Cô ngẩng đầu lên, rầu rĩ nhìn sang bên kia lộ . Một dãy hàng ăn sang trọng kéo dài, mùi tỏi hành phi thơm phưng phức.

Trời lành lạnh thế này, giá có được tô bánh canh giò heo thì hết ý . Tâm Như nuốt ngậm nước bọt vào, lòng thầm ước . Xưa nay cô vốn xấu tính ăn, cái gì củng nhịn được, chỉ trừ nhịn đói . Làm sao có được mười ngàn để ăn liền nhỉ ? Chao ơ! Chiếc áo gió tuyệt đẹp này... chỉ

mới mua tuần trước đúng một trăm ngàn . Bây giờ, có ai chịu mua lại giùm cô bốn chục ngàn... à không, hai mươi ngàn thôi, cô cũng bán. Chẳng có ai thèm mua cả . Tâm Như tiu nghỉu đứng lên . Cho hai tay vào túi áo, cô đi tới đi lui nghỉ tới tô bánh canh. Muôn quên, nhưng sao hình ảnh to bánh canh cùng hai cục giò heo cứ hiện lên như khiêu khích . Thôi, đói qua rồi, đánh liều làm ẩu, vào ăn đại . Xong rồi... nói thiếu . Bất quá bị chửi một trận . Mai mốt có tiền đem đến trả, có phải giật luôn đầu mà sợ lương tâm cắn rứt.

Nghỉ được kể này, Tâm Như tươi tỉnh hẳn lên, bước vội qua đường, hiên ngang bước vào trong quán . Đúng lúc đó, một chiếc Mercedes mới tinh dừng lại . Bốn người khách xuống xe, cùng song song bước qua cánh cửa không rộng lắm.

Chao ơi! Ngon quá ! Cho muống bánh canh đầu tiên vào miệng, Tâm Như lịm người đi trong vị ngọt thanh tao . Quả đúng là tiệm sang có khác, nêm nếm thật tuyệt vời . Chưa bao giờ Tâm Như được ăn ở đâu món bánh canh ngon đến thế . Chắc chắn là phải có bí quyết nấu rồi.

Muống bánh canh thứ hai vào miệng, Tâm Như quên hết chuyện đời . Cảm thấy lòng ngất ngây, tràn đầy hạnh phúc . Như thể mình là một cô công chúa đầy đủ nhất trần đời, chứ không phải mình là một kẻ vừa bỏ nhà trốn mẹ đi, hiện trong túi không một đồng một cắc.

Tâm Như không bao giờ ngờ rằng, cuộc đời mình có lúc phải bỏ nhà đi vì một gã con trai như vậy . Sáng nay thức giấc, hẳn mẹ sẽ nổi trận lôi đình . Tôi nghiệp con Bảo Ngọc vì mình phải ăn đòn . Liệu nó có dám khai ra đây là kế hoạch và âm mưu của nó và cô cùng bày ra

không nhỉ ?

Chắc không đâu, Tâm Như lơ đãng cầm cục giò heo lên gặm . Bảo Ngọc can trường lắm . Tuy chỉ mới mười tám tuổi, học hành không đến nơi đến chốn như cô, nhưng nó tiến bộ lắm . Khi mẹ quyết định gả cô cho Tiến Dũng , nó cứ theo hỏi mãi.

- Chị Như ! Chị thấy sao ? Chị có đồng ý lời mẹ không ? Chị có yêu anh Dũng không vậy ?

- Yêu ?

- Vốn bản tính vô tư, Tâm Như bật lên cười ha hả, chẳng hề lo lắng

- Yêu gả thà tao lấy khi còn sống hơn.

- Sao vậy ?

- Mặt Bảo Ngọc đầy nghiêm trang

- Em thấy anh Dũng cũng được lắm mà . Tuy anh đã có đời vợ, một đứa con .

Nhưng bù lại, tính nét anh hiền lành lại có của ăn, của để . Mẹ bảo chị về đó sẽ sung sướng một đời.

Có lẽ như vậy thật . Quăng vèo cục xương ra đường cho chó, Tâm Như gọi thêm một tô bánh canh nữa . Vừa ăn, cô vừa ngấm nghĩ lời Bảo Ngọc . Tiến Dũng đúng là vừa hiền lành, vừa giàu có, được nhiều người trong xóm thương yêu, nể trọng . Nhưng không hiểu sao lòng cô cứ dửng dưng, nếu không muốn bảo là chán ghét.

Lần đầu tiên gặp mặt, Tâm Như đã không ưa nụ cười của anh rồi .

Đến lúc cùng anh đi dạo, cô càng thấy ghét hơn . Trời ơi ! Một tháng qua rồi, giờ nhớ lại, cô còn cảm thấy rung mình ghê sợ.

Hôm đó, vâng lời mẹ , Tâm Như đã thay một bộ đồ thật đẹp rồi cùng

Tiến Dũng đi dạo phố . Vòng vo một hồi, anh đề nghị rủ cô vào rạp xem phim . Chà! Đề nghị nghe hấp dẫn . Mắt Tâm Như sáng bừng lên . Bây giờ, đi lòng vòng nghe Tiến Dũng nói toàn chuyện làm ăn, lời lố, cô buồn ngủ quá rồi . Vào xem phim đúng là thoát nạn.

Trời xui đất khiến, xúi quẩy cho Tiến Dũng thế nào mà bộ phim rạp đang chiếu hôm nay là phim "Titanic" . Tiến Dũng sợ thót tim, còn Tâm Như thì khoái quá trời . Cả buổi tối, mắt cứ mở to đau đáu dán lên màn hình không chớp.

Phim đang đến cao trào, Tâm Như đang hồi hộp trước cảnh con tàu Titanic trong cơn thập tử nhất sinh. Nước mắt sắp trào ra thương cho nhân vật trong phim, cô bỗng giật thót người lên . Bàn tay Tiến Dũng đang đặt trên eo của cô bóp mạnh.

Bốp!

Không suy nghĩ, Tâm Như vùng tay tát mạnh vào mặt Tiến Dũng. Quên mất đang ở rạp phim, cô vùng đứng dậy, chỉ tay vào giữa mặt anh, hét lớn:

- Đồ sàm sở ! Dám giở trò hả ?

Hàng trăm cặp mắt đổ dồn về phía cô . Tiếng cười dậy lên khắp căn phòng . Chợt nhớ ra, Tâm Như xấu hổ vùng bỏ chạy đi nhanh, mặc cho Tiến Dũng hối hả chạy theo năn nỉ :

- Tâm Như ! Đứng lại đi . Làm như vậy anh chỉ muốn bày tỏ tình yêu của mình với em thôi.

- Yêu! Yêu! Nghe nói mà Tâm Như càng ứa gan hơn . Nói yêu chỉ là những đụng chạm như vậy, cô thà ở giá cho xong.

Hai mươi sáu tuổi là người duy nhất ở vùng quê còn sống độc thân,

cũng như là cô sinh viên cuối cùng của lớp đại học y nam chưa có người yêu . Chẳng biết có bất bình thường không, mà Tâm Như cứ thản nhiên, không mảy may buồn tủi hay xấu hổ . Mỗi lần nghe ai nhắc đến chồng con, cô cứ nhe hàm răng trắng ra cười, rồi bảo:

- Từ từ, gấp gáp gì . Chưa tìm được đối tượng mà.

Chưa gặp đối tượng ư ? Nghe cô nói vậy, một số người đã không nhìn được cười . Kén cá chọn canh gì ? Cứ nói thẳng là "ế độ" đi . Chẳng ma nào thèm theo đuổi, nên mới phải một mình thui thủi vậy. Xì! Tâm Như trề dài môi, nhổ toẹt vào lời dè bĩu xì xầm đó. Tại bọn họ chưa hiểu cô thôi . Đúng là bọn con trai, chưa tên nào theo tán tỉnh cô . Nhưng nói thật, cho dù bọn chúng có theo, chưa chắc cô đã chịu . Tất cả bọn chúng chỉ ở dưới tầm nhìn của cô thôi . Chẳng gã nào ra hồn cả.

Tâm Như cao ngạo, kiêu kỳ lắm, dù ai cũng chê cô xấu, cả mẹ và Bảo Ngọc . Nhưng cô cứ thích soi gương và thấy mình đẹp. Cô thấy tự tin, xem lũ con trai dưới mắt chẳng ra gì . Cô ghét nhất mấy đứa con gái ủy mị, viết thư tình bay bướm, nhiều lúc thất tình khóc bù lu bù loa, lại còn hạ mình năn nỉ người yêu nữa . Trông thật là chướng mắt.

Được như vậy, có lẽ vì Tâm Như học giỏi. Cô luôn đứng đầu từ lớp mẫu giáo đến bây giờ . Hôm đầu vào đại học, cô đã làm mọi người phải ngỡ ngàng vì số điểm trội của mình . Bốn năm học y, cô luôn là niềm tự hào của thầy cô . Chưa trở thành bác sĩ mà cô giải phẫu còn chính xác hơn một bác sĩ chuyên khoa nữa . Tương lai, Tâm Như sẽ trở thành một bác sĩ thiên tài . Một tài hoa trong ngành y đấy . Các

thầy cô vẫn thường bảo với Như như thế.

Vậy mà... Lau miệng vào chiếc khăn giấy, Tâm Như thở ra một hơi buồn . Mọi việc chưa ngã ngũ, cô đã phải bỏ học giữa đường. Tâm Như biết mình sẽ chẳng còn cơ hội quay về trường học tiếp nữa đâu. Không phải vấn đề tiền bạc, Tâm Như vẫn có thể vừa làm, vừa học . Tất cả cũng vì mẹ thôi . Bà nhất định sẽ lên tận trường bắt cô về để gả chồng . Mà cô thì chẳng muốn chôn đời mình vào cái nhà máy xây gao ấy.

Tô bánh canh thứ hai đã ăn đến muống nước cuối cùng, cái bụng no căng, Tâm Như bắt đầu nghe sợ . Lúc này đói quá, vào ăn đại, giờ mới thấy mình liều quá . Rủi người ta không cho thiếu thì sao ? Năn nỉ à ? Dĩ nhiên rồi . Nhưng còn bọn vi khách ngồi kia nữa, họ nghe được sẽ cười cô mất.

Đôi mắt vừa đưa qua bàn đối diện Tâm Như bắt gặp ngay một đôi mắt khác nheo lại để chọc mình . Hừ ! Cô quay đi giận dữ . Rồi nghĩ ra một cách, Tâm Như tươi tỉnh đứng lên, xăm xăm bước qua bàn đối diện . Cô cười với gã có đôi mắt vừa nheo lại với mình, rồi nói to cho bà chủ quán cùng nghe thấy:

- Tôi ra xe trước nhé.

- Ừ.

Chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, gã gật đầu theo quán tính . Thăm nghĩ, cô gái này muốn xã giao, đáp trả cái đá mắt của mình.

Hừ ! Thoát rồi! Ra khỏi quán một cách bình yên, Tâm Như nhảy lên một cái reo mừng, thầm khen sao mình thông minh quá . Biết nghĩ ra cách hay lừa bà chủ quán, để bà phải ngớ cô cùng bọn với bọn vi

khách kia.

Một lát bị tính oan hai tô bánh canh, chắc bọn họ tức lắm. Nhưng đi xe hơi sang trọng vậy, có mười ngàn đồng bạc, nhằm nhò gì . Coi như làm phước cứu người hoạn nạn này đi . Hì... hì...

Đôi chân sáo nhảy tung tăng, Tâm Như nghe lòng thôi không ray rút nữa.

Thả người ngồi xuống chiếc ghế đá, Tâm Như lơ đãng đưa mắt ngắm . Buổi chiều, công viên thật yên ả . Từng đôi nhân tình cặp tay âu yếm bước qua . Dòng sông trước mặt long lanh phản chiếu ánh nắng chiều . Cảnh yên bình thơ mộng quá. Vậy mà Tâm Như lại chẳng lòng dạ nào thưởng thức.

Tính luôn chiều nay là đúng hai ngày Tâm Như nhịn đói . Chiếc áo gió chết tiệt, hỏng còn mới, còn đẹp, vậy mà... bán chẳng có ai mua . Báo hại cô đi rã cặp chân, tốn không biết bao nhiêu ca-lo nặng lượng.

Những ngày sắp tới của mình sẽ ra sao ? Đưa tay xoa bụng, Tâm Như thầm lo sợ . Mấy lần món mén đến trường, mong tìm mấy đứa bạn quen nhờ giúp đỡ, rồi ngại cảnh bị mẹ tóm được bắt về, cô lại thôi không dám đến . Đành phải lang thang trên phố làm kẻ bụi đời . Đêm qua đã ngủ dưới gầm cầu, đêm nay chắc cũng không ngoài chỗ ấy.

- Có người té x?iu . Có người té, bà con ơi.

Một tiếng la thất thanh chột vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Tâm Như . Ngẩng đầu lên, thấy đám đông ùn ùn chạy, có hiệu kỳ

cũng bước chân theo dù chẳng hiểu chuyện gì.

Vạch đám đông nhìn vào, Tâm Như thấy người bị nạn là một ông già trên dưới năm mươi tuổi, áo quần lam lũ, nét mặt gầy gò ốm yếu .

Chúng tỏ một thể lực bệnh hoạn không đủ dinh dưỡng . Một ít người tốt bụng đang thi nhau xúc dầu, giặt tóc mai cố làm ông tỉnh lại.

- Hết cách rồi, ông ta vẫn không tỉnh lại . Đưa đến bệnh viện thôi.

Một người lên tiếng . Tâm Như bắt phì cười, bước chân vào giữa vòng vây.

- Cứu như các người thì đến Tết ông ta mới tỉnh lại được . Đang ra hết đi! Cứ để đó cho tôi.

- Cô biết cách à ?

- Một số người tỏ ý nghi ngờ.

Không trả lời họ . Tâm Như bước đến cạnh người bị nạn . Ra hiệu cho đám đông nói rộng ra, cô bắt đầu thực hiện động tác hô hấp nhân tạo cho ông bằng miệng của mình . Chỉ mới mấy hơi thôi, ngực ông đã phập phồng, mặt hồng lên thấy rõ.

- Ồ, hay quá! Cô ta thật tài giỏi!

Không tài giỏi gì đâu . Tâm Như mỉm cười, thầm nghĩ . Đây chỉ là chút kiến thức sơ đẳng mà trường đại học y đã dạy khi cô hầy còn là cô sinh viên năm thứ nhất.

- Ông ta tỉnh lại rồi . Thật là may mắn.

Ông lão đã cục cựa được chân tay, rồi mở bừng mắt dậy . Đám đông kêu to mừng rỡ, rồi dẫn trở về công việc của mình . Trên thảm cỏ xanh giờ chỉ còn lại Tâm Như với ông thôi . Biết cô là ân nhân đã cứu mình, ông cất giọng run run:

- Cám ơn cháu đã cứu ta.
- Dạ không có gì đâu ạ
- Tâm Như nhoẽn nụ cười tươi đầy hạnh phúc
- Việc phải làm thôi, xin ông đừng quá bận tâm.
- Cái gì ?
- Ông như giật thót người
- Có phải cháu vừa gọi ta bằng ông ? Ông đã già đến thế sao?
- Dạ, ông không già, nhưng... Tâm Như lúng túng.

Ông mỉm cười buồn:

- Cháu không cần an ủi ta . Ta biết trong ta giống hết một cụ già dù năm nay ta chỉ mới sáu mươi chín tuổi thôi.
- Sáu mươi chín tuổi ư ?
- Tâm Như giật mình thảng thốt
- Vậy mà... Trong vào bề ngoài, ông như đã đến tám mươi . Nếu ông không nói, cô sẽ không tài nào đoán nổi . Hèn gì, trông ông còn trẻ thế.

Tâm Như nói dối vụng về:

- Có lẽ cháu chỉ nên gọi ông bằng bác thôi . Ba cháu năm nay cũng sáu mươi rồi đấy.
- Ủ . Chỉ nên gọi ta bằng bác thôi, cháu ạ.
- Ông ta gật đầu đồng ý ngây.

Trông thái độ, Tâm Như thấy dường như ông rất sợ ai đó bảo mình già.

- Vậy bác... bác ạ .. cho cháu hỏi
- Tự nhiên thấy mẩn mẩn ông, Tâm Như quan tâm hỏi

- Bác làm sao lại bị té xỉu giữa đường như vậy ? Còn cháu của bác đâu ?
- Ta không có vợ con, cũng chẳng có cháu, chỉ sống một mình thôi. Thở ra một hơi dài, đôi mắt ông bỗng trở nên xa vắng, buồn thiu. Bây giờ Tâm Như mới nhận ra, dù thân xác tiều tụy già nua, nhưng đôi mắt ông vẫn còn linh hoạt lắm.
- Còn chuyện té xỉu thế này với ta vốn bình thường như cơm bữa . Ta bị hẹp van tim mà.
- Bị hẹp van tim ?
- Tâm Như giật mình thảng thốt
- Trời! Bệnh này nguy hiểm lắm . Bác có thể chết bất cứ lúc nào . Tại sao bác không phẫu thuật ?
- Ta cũng có ý định nay, nhưng chưa dành đủ tiền . Cháu biết không ? Phẫu thuật tim tốn kém lắm, phải đến mấy chục triệu đồng
- Nói đến đây, giọng ông bỗng phẫn chấn hẳn lên
- Nhưng khoe với cháu, ta đã dành dụm được mười bốn triệu rồi . Chẳng còn bao lâu nữa, ta sẽ chữa khỏi bệnh này.
- Cháu mừng cho bác .
- Tâm Như nắm lấy tay ông
- Nhưng cháu cũng có lời khuyên . Từ nay đến ngày dành đủ tiền phẫu thuật, bác nên giữ gìn sức khỏe . Xúc động hay buồn vui quá mức, đều không tốt cho trái tim của bác đâu.
- Ta biết, ta biết mà
- Ông gật đầu vui vẻ , rồi chợt hỏi
- Thế còn cháu nhà ở đâu ? Sao mấy mặt có vẻ bơ phờ, hóc hác thế

kia ?

- Dạ. ..

- nụ cười trên môi chợt tắt . Tâm Như nhớ về hoàn cảnh thực của mình . Cái bụng lại kêu lên một tiếng to.

- Cháu đói bụng à ?

- Ông phát hiện ra ngay.

Tâm Như không thể giấu, đành kể cho ông nghe tất cả.

- Sao, đã nhịn đói hai ngày rồi à ?

- Giọng ông đầy hốt hoảng

- Vậy mà nãy giờ cứ ngồi đây nghe ta kể chuyện trên trời dưới đất .

Mau, đứng dậy mau!

- Dạ, đi đâu ạ ?

- Mắt Tâm Như ngơ ngác.

Ông kéo mạnh tay cô:

- Thì đi kiếm cái gì bỏ bụng chứ đi đâu ?

- Ăn ư ?

- Tim Tâm Như như nhẩy thót lên mừng, cô nhồm dậy rồi ngồi trở xuống ngay

- Thôi, cháu không đi đâu.

- Sao thế ?

- Đôi mày ông cau lại

- Cháu chê ta nghèo, không đủ sức bao cháu một đĩa cơm hay sao chứ ?

- Không phải

- Tâm Như lắc lư đầu

- Nhưng cháu không muốn lợi dụng bác, càng không muốn bắt bác trả ơn cho cháu.

- Ai nói thế ?

- Ông bật lên cười lớn . Cốc nhẹ xuống đầu Tâm Như, ông trều mển

- Đồ ngốc à! Cháu không lợi dụng, cũng chẳng bắt ta phải trả ơn đâu . Đây chẳng qua là ta muốn giúp cháu, tạo phúc đức cho mình

- ngưng một chút, ông tiếp

- Thế nào, cô bé mắc nạn kia ? Có cho ta cơ hội ra tay nghĩa hiệp không thì bảo ?

Miệng từ chối, nhưng cái bụng giục đứng lên . Cuối cùng, kẻ tham ăn đã thắng người sĩ diện trong Tâm Như . Cô chóng tay, miễn cưỡng đứng lên, thầm nhủ: Coi như vậy tạm ông bữa cơm này . Bao giờ làm được tiền, cô nhất định trả lại cho ông . Không phai một mà là mười đĩa cơm gà thật ngon lành.

- Mười đĩa cơm gà ư ? Cô có đùa không vậy ?

Giọng một người thảng thốt bên tai, Tâm Như mở to mắt bừng tỉnh mộng . Trước mặt cô, ông và người bán cơm đang trợn tròn đôi đong tu nhìn cô đầy kinh ngạc . Thì ra mãi nghỉ ngơi lung tung, cô đã theo ông ngồi vào quán tự lúc nào . Bà chủ quán hỏi cô dùng gì, đúng lúc cô buột miệng nói đến mười đĩa cơm gà.

- Cháu à! Ta không phải tiếc

- Thay Tâm Như cứ ngồi đó sững người ra, ông cất giọng ôn tồn -

Cháu nhìn đói đã hai ngày nên ăn từ từ thôi . Một lúc mười đĩa cơm, cháu sẽ trúng thực mà chết đó.

Trời ơi! Ông tưởng mình đói ăn cùng một lúc mười đĩa cơm ư? Xấu

hồ quá! Đói mà đỏ bừng lên, Tâm Như xua tay loạn xạ:

- Ồ không! Cháu không phải nói thế . Cháu nói lộn, lờ lời . Dì ơi! Cho cháu một đĩa cơm không với nước mắm thôi cũng được.

- Hả

- Bà bán cơm thêm một lần xanh mặt.

Ông lại phải đỡ lời:

- Cháu tôi vui tính, hay hài hước . Phiền cô cho nó một đĩa cơm sườn đặc biệt.

- Dạ

- Bà chủ quán vui vẻ bước đi ngay.

Ông nhìn Tâm Như, mắng khẻ:

- Tự nhiên đòi ăn cơm nước mắm . Cháu làm ta mất mặt. quá.

Cúi thấp đầu, Tâm Như lí nhí:

- Tại cháu sợ bác tốn tiền tthôi.

- Một đĩa cơm có đáng là bao mà cháu ngại ?

- Ông thật tình.

Bà bán cơm đem ra một đĩa cơm với miếng sườn nướng thật là to, vàng ươm thơm phức, trông hấp dẫn vô cùng . Tâm Như không chịu được, nuốt ngay ngậm nước bọt rồi kêu lên xấu hổ:

- Ôi! Thật là mất mặt.

- Chẳng hề gì, sinh lý tự nhiên thôi

- Đẩy đĩa cơm đến trước mặt Tâm Như, ông vui vẻ

- Cháu ăn đi.

- Dạ .

- Cho luôn hai muỗng cơm vào miệng, rồi mới chọt nhớ ra . Tâm Như

vội nói với ngụm cơm còn đầy trong miệng

- Thôi chết! Mời bác dùng cơm.

- Cứ tự nhiên đi

- Ông mỉm cười sáng khoái - Lúc sáng ta đã ăn rồi.

- Dạ . Vậy thì... cháu ăn đây, không khách sáo nữa.

Tâm Như múc cơm ăn ngẫu nhiên theo bản năng một con người bị đói những hai ngày . Ngon quá! Ngon quá! Những muỗng cơm trôi vào bụng không kịp nuốt, cô không biết vị ân nhân của mình đang mỉm cười hạnh phúc. Con bé thật đáng yêu, thật hồn nhiên và cũng thật là nhân hậu . Nhìn con bé hạnh phúc khi ăn, ông bỗng có một ước muốn mơ hồ . Phải nó là... con ông nhỉ ?

- Tối nay, cháu sẽ ngủ ở đâu hả ?

Ngừng đầu lên, ngụm cơm vẫn còn trong miệng, Tâm Như đáp:

- Cháu cũng không biết nữa . Nhưng trước mắt vẫn là cái gầm cầu đêm hôm qua, bác ạ.

Ông lắc đầu, trầm giọng:

- Con gái, con đưa đêm hôm ngủ gầm cầu, xó chợ, không tốt đâu . Lỡ gặp côn đồ thì khổ.

- Ông đừng lo... - cắn một miếng thịt to, Tâm Như ngồm ngoàm nói - Cháu có võ, bọn chúng sợ không dám chạm đến cháu đâu.

- Không được . - Nhưng ông đã không cười nổi với câu nói đùa của Tâm Như - Hay là... cháu về nhà ta ngủ tạm đi . Một ngày, hai ngày, hay... bao lâu cũng được.

- Về nhà của ông ư ? - Chiếc miệng ngừng lại không nhai nữa.

Ông gật đầu, hạ giọng:

- Phải . Hãy về nhà ta ở tạm đi . Ta tuy không giàu, nhưng vẫn có thể san sẻ cùng cháu qua cơn hoạn nạn này . Đừng tròn mắt ra nhìn ta như thế . Ta nói thật đó . Để cháu lang thang vất vưởng thế này, ta chẳng an tâm . Chỗ ngủ chẳng nói làm gì, còn cái ăn nữa . Hãy về ở với ta . Bao giờ tìm được việc làm rồi hẵng tính.

Giọng ông chân thành, ánh mắt ông đầy yêu thương trù mẫn, bao la một tấm lòng nhân hậu . Tâm Như không ngờ lại có người tốt như ông vậy . Tự nhiên nghe mắt cay xè, cô khóc ngon lành như đứa trẻ.

- Thôi, thôi nào

- Nước mắt của cô làm ông chột quỳnh lên, ngỡ cô chẳng bằng lòng với đề nghị của mình

- Ông nói bậy, đừng khóc nữa . Ta không ép cháu, muốn đi hay ở tùy cháu mà.

- Không .

- Tâm Như lắc đầu, nói nghẹn ngào

- Bác đừng hòng đổi ý . Đã hứa cho cháu vào nhà rồi thì cháu nhất định vào cho bằng được . Chỉ sợ bác hối hận thôi.

-Ồ! Tưởng gì...

- Đưa tay ôm ngực, ông thở phào ra

- Ta không hối hận đâu

- Rồi nhìn thấy đĩa cơm của cô đã hết, ông nói

- Ăn thêm nhé.

- Vâng .

- Tâm Như gật đầu nhẹ nhẹ ngượng ngùng.

Không đề ý đến thái độ bẽn lẽn của cô, ông gọi to bà chủ quán:

- Cho một đĩa cơm nữa nhé . Thêm một ly trà đá luôn, bà chủ.
- Ông thật là tốt quá . Một lần nữa Tâm Như nghe sóng mũi cay xè .
- Tự nhiên muốn bày tỏ lòng biết ơn của mình đối với ông, cô nói:
- Một ngày nào đó làm được tiền, cháu nhất định sẽ giúp bác phẫu thuật tim
- Nói rồi cô mới nhớ ra mình đường đột quá . Tâm Như vội bịt lấy miệng mình ấp úng
- Xin lỗi, mong bác đừng giận . Cháu chỉ muốn bày tỏ lòng yêu thương với bác thôi.
- Ồ! Không đâu .
- Ông lắc đầu, mắt long lanh sáng .
- Ta thật cần được giúp đỡ lắm . Nếu cháu làm được tiền hãy cho ta mượn đó . Ta không thể chết trước khi tâm nguyện được hoàn thành.
- Bác có tâm nguyện gì ?
- Tâm Như nhìn ông, thầm nhủ: Nếu trong khả năng, cô nhất định sẽ giúp ông.
- Tâm nguyện của ta...
- Đôi mắt ông xa vắng
- Là được vào viện tim "Hy Vọng" làm phẫu thuật.
- Ồ!
- Tâm Như thở phào ra nhẹ nhõm
- Tâm nguyện của ông thật chẳng khó thực hiện chút nào . Nhưng sao phải vào viện tim "Hy Vọng" làm phẫu thuật cho tốn kém ?
- Cô tò mò hỏi

- Sao bác không chọn bệnh viện công điều trị ? Viện tim đó... nghe đầu, chi phí rất cao . Điều trị Ở đó mắc gấp ba lần so với những bệnh viện khác.
- Ta biết vậy
- Ông cất giọng trầm trầm .
- Nhưng ta thà chết chứ không muốn điều trị Ở bất kỳ bệnh viện nào, ngoại trừ nơi ấy.
- Bác không tin vào tay nghề bác sĩ ở các bệnh viện khác ?
- Tâm Như thấy tội nghiệp cho kiến thức hẹp hòi của ông
- Bác lệch lạc mất rồi . Tuy ở các bệnh viện khác, trang thiết bị không tối tân hiện đại bằng viện tim "Hy Vọng" nhưng vẫn có các bác sĩ giỏi tay nghề, giàu ý đức . Cháu nghĩ, bác có thể yên tâm điều trị.
- Ta không phải thế - Ông lắc đầu nhanh
- Chỉ tại... ta .. ngoài viện tim "Hy Vọng" ra, ta không muốn phẫu thuật ở bất kỳ nơi nào khác . Dù có phải chết trên bàn mổ, ta cũng vui lòng . Miễn sao ta được đích thân viện trưởng viện tim "Hy Vọng" mổ cho.

Ồ! Đúng là một ý thích quá ngông cuồng, kỳ quặc . Tâm Như không cãi lời ông, lặng lẽ nâng ly nước trà lên uống cạn . Viện tim "Hy Vọng" chỉ mới thành lập bốn năm nay, nhưng tiếng vang của nó thì... vượt trội thời gian thành lập gấp trăm gấp ngàn lần . Đám sinh viên tụi cô, đứa nào cũng mơ ra trường được xin vào làm ở đây . Lương cao là một lẽ, lẽ thứ hai là sẽ được cận kề, học hỏi bên cạnh vị bác sĩ tài hoa, tên tuổi lẫy lừng Ân Tuấn . Bàn tay vàng của ông đã cắt ghép, cứu không biết bao nhiêu trái tim tưởng chừng như đã không

còn đập nữa.

Ông ta già hay trẻ, đẹp hay xấu, Tâm Như còn chưa biết. Cô chỉ biết mình vô cùng ngưỡng mộ Ông . Từ lâu đã thầm xem ông là thần tượng, mơ một ngày sẽ trở thành một bác sĩ tên tuổi lẫy lừng như ông vậy . Tuy nhiên, những người muốn được vào điều trị trong bệnh viện của ông phải là người thật sự giàu có, thuộc tầng lớp thượng lưu.

Vậy mà... một người quét chung cư, lương một chưa đến triệu đồng lại muốn được vào điều trị Ở cái bệnh viện tư nhân được coi là cao cấp nhất khu vực Đông Nam Á này . Lại còn mơ được đích thân viện trưởng giải phẫu nữa... Thật hảo huyền, xa tầm tay với.

- Ta sẽ ân hận một đời nếu chết đi mà không tròn điều tâm nguyện của mình

- Ông cất giọng buồn ngủi như than thở.

Cảm thấy tội nghiệp ông, Tâm Như nhẹ nắm lấy tay ông, an ủi:

- Bác đừng buồn . Cháu nhất định sẽ giúp bác tròn tâm nguyện.

- Nếu được vậy thì ta biết ơn cháu lắm.

Bóp chặt tay Tâm Như, ông nói như thể cô đã đặt trước mặt mình món tiền to rồi vậy.

- Vâng

- Tâm Như mỉm cười rồi nói nhỏ

- Tính tiền đi bác, chúng ta ngồi này giờ cũng lâu rồi đó.

- Được.

- Ông gật đầu hăng hái

- Chủ quán ơi! Tính... Ủa ! Đâu mất tiền rồi ?

- Có chuyện gì vậy bác ?

Nhìn mặt ông chợt xanh lè, Tâm Như lo lắng.

Ông cho tay tìm khắp các túi trên áo mình.

- Cái bóp... cái bóp của ta đâu mất rồi ?

Mấy lần bị Ông lừa . Lần này, Tâm Như không để mắc lừa nữa, cô tỉnh queo:

- Bác đừng hù cháu, cháu không có tin đâu.

- Ta không lừa với cháu đâu

- Ông lắc đầu, vẻ khẩn trương

- Là thật đó . Bóp tiền của ta... mười bốn triệu . Toàn bộ số tiền dành dụm tròn cuộc đời ta không cánh đã bay rồi . Trời ơi là trời!

Nói đến đây, ông như không còn chịu đựng nổi, té nhào xuống bàn bất tỉnh . Bao nhiêu chén ly trên bàn rơi xuống đất vỡ tan . Bà chủ quán hốt hải chạy đến ngay:

- Có chuyện gì ? Chuyện gì vậy hả ?

- Dì làm ơn gọi giùm con xe cấp cứu, bác ấy bị xỉu rồi.

Biết lần này mình sẽ không đủ khả năng cứu ông tỉnh lại . Tâm Như hốt hoảng nhờ bà chủ quán . Bà hốt hải chạy đi nhanh . Còn Tâm Như thì đưa tay lên ngực, cầu mong xe cấp cứu đừng đến muộn.

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 2

Úi da! Đau lưng quá . Lại thêm cái bụng đói như cào . Dừng tay chơi, Tâm Như vừa dấm dấm vào lưng, vừa than thầm trong bụng . Mỗi sáng chưa ăn giá làm sao cô quét nổi cái chung cư rộng thênh thang, cao nhưng bốn tầng này ?

Từ nhỏ, vốn được mẹ nuông chiều, chẳng phải làm gì, chỉ toàn ăn với học, nên việc quét và gom rác ở chung cư này với Tâm Như quả là một cực hình, ngoài khả năng chịu đựng.

Cô có thể không làm, nhưng ông vừa xuất viện, bác sĩ bảo cần nghỉ ngơi, tịnh dưỡng . Sao cô có thể để cho ông làm chứ ?

Ráng lên! Ông già thế còn làm nổi huống chi mình . Tâm Như tự động viên mình rồi cúi xuống quét nhanh . Thật tội nghiệp cho ông quá. Bệnh hoạn, từng tuổi đó còn xui xẻo vậy. Cái bóp tiền của ông đúng là đã mất thật rồi . Mấy ngày ông nằm viện, cô đã lang thang khắp công viên tìm kiếm cũng như dò hỏi xem có ai nhặt được .

Sông, câu trả lời là con số không to tướng . Tiu nghỉu trở về bệnh viện, cô kể rõ hoàn cảnh thương tâm của ông với hết thấy mọi người . Nhờ vậy mà... được miễn tiền bệnh viện.

Xuất viện về nhà, mỗi lần nhớ đến bóp tiền, ông lại lên cơn thổ dác,

lại khọc tấm tức như đứa trẻ . Tâm Như phải dổ dành, an ủi mãi, ông mới chịu nguôi.

Mình sẽ ở lại với ông . Tâm Như trầm nghĩ . Cô không thể bỏ ông đi giữa lúc ngặt nghèo này . Cả hai ông cháu đều không có một xu dính túi . Mấy bữa nay, tạm cầm cự bằng mấy kỳ gạo của ông mua còn lại.

Chưa bao giờ Tâm Như thấy mình bế tắc thế . Không giấy tùy thân, cũng không bằng cấp, cô đi rã cạp chân cũng không tìm được một chỗ làm . Bây giờ chỉ trong mộng vào tiền lương của ông thôi, nghe đâu là hai triệu . Cao như vậy vì ông gánh hết công việc của cả hai người đó.

- Này, cô kia! Cô là ai sao tự nhiên vào chung cư quét dọn vậy hả ?
Bác Mẫn đâu rồi ?

Giọng một người đàn bà chột vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Tâm Như . Ngẩng đầu lên, thấy bà ta nhìn mình bằng ánh mắt nghi ngờ, cô hoảng quá, nói đại.

- Dạ .. dạ cháu là cháu của bác Mẫn ạ . Bác b.i bệnh, nên cháu phải làm thay.

- Cháu của bác Mẫn ư ?

- Đôi mày câu lại, bà ta như chưa tin

- Sao tôi không nghe bác ấy nhắc bao giờ vậy ?

- Dạ...

- Tâm Như liếm môi

- Tại cháu là bà con xa . Cháu đau ông... nên ít gặp.

- Thế cô lên ở chơi hay ở luôn với bác ấy ?

Đôi mắt bà dò xét, Tâm Như ngập ngừng nói dối:

- Dạ, ban đầu cháu chỉ định lên chơi thăm bác vài bữa rồi về . Nhưng nay thật tình cảnh bác ấy như vậy, chắc phải ở lại lâu chăm sóc cho bác.

- Đúng rồi .

- Người đàn bà vui ngây nét mặt

- Cháu nên ở lại trong chừng bác ấy . Già rồi lại đau tim, không biết xui lúc nào . À, mà này!

- Như chột nhớ, bà mò bóp lấy ra một chai thuốc tro im

- Ta lên thăm bác ấy . Nhưng thôi, giữa đường gặp cháu, ta gửi luôn . Hôm khác sẽ đến thăm bác ấy . Hôm nay, ta không rảnh.

- Dạ . Nhưng mà...

- Tâm Như còn ngần ngại.

Bà đặt luôn chai thuốc vào tay cô:

- Đừng ngại! Tại cháu mới đến chưa biết thôi . Ta vẫn thường mua thuốc cho bác Mẫn . Tội nghiệp! Già mà còn bị quả báo.

- Quả báo ư ?

- Tâm Như lạ lẫm . Có chuyện gì thế nhỉ ? Muốn hỏi lại thôi. Cô sợ người đàn bà kia sẽ nghi ngờ .

- Vâng, cảm ơn dì.

- Thế hiện cháu đang làm gì, hả ?

Vừa dỏm bước đi, người đàn bà bỗng quay đầu lại nói với vẻ quan tâm.

- Dạ .. cháu...

- Tự nhiên nghe mền người đàn bà nhân hậu, Tâm Như không giấu

giếm

- Dạ, cháu thất nghiệp, hiện đang tìm một chỗ làm.
- Vậy sao ? - bà quây hẩn người trở lại, mắt long lanh sáng.
- May mắn quá! Ta cũng đang cần tìm một người để thay thế cho của mình đây . Cháu có muốn làm không ?

- Dạ muốn .
- Tâm Như gật đầu nhanh
- Dì chỉ cho con đi . Là việc gì hả dì ?
- Được - Bà gật đầu
- Công việc nhẹ nhàng thôi, chỉ là giúp việc nhà.
- Giúp việc nhà ư ?

Tâm Như không kèm được tiếng kêu thất vọng . Cô không chuẩn bị tâm lý làm người ở cho người . Trong thâm tâm, cô thầm nhủ: Mình sẽ đi tiếp thị, cùng lắm làm một nhân viên bán hàng thôi.

- Ừ . Giúp việc nhà, nhưng không cực lắm đâu,
- Người đàn bà ngọt ngào
- Mỗi ngày, cháu chỉ cần bỏ ra một tiếng . Ông chủ không có mặt trong lúc làm việc. Công việc của cháu chỉ là quét dọn, chăm sóc chỗ căn biệt thự của ông ta . Việc ít, sông lương cao lắm, đến một triệu đồng lận.
- Một triệu một tháng ư ?
- Tâm Như lại kêu to với vẻ bất ngờ.
- Phải .
- Bà gật đầu
- Mức lương cao nên nhiều người ham làm . Họ luôn dẫn ta bao giờ

nghỉ thi ` cho họ làm thay . Tại vì thương hoàn cảnh bác Mẫn nên mới ưu tiên cho cháu . Nếu cháu không đồng ý thi ` thôi vậy.

- Dạ không . Cháu đồng ý. Cháu đồng ý.

Thấy bà dỏm bước đi, Tâm Như hoảng quá kêu to không suy nghĩ .
Bà mỉm cười gật đầu:

- Được . Nếu thế thì ngày mai, đúng mười giờ cháu đến địa chỉ này để gặp ta . Ta sẽ dắt cháu trình diện với quản gia của ông chủ . Biệt thự cháu làm là biệt thự "Trường Minh" nổi tiếng nhất thành phố đó.

- Vâng .

- Tâm Như chìa tay nhận địa chỉ.

Người đàn bà mỉm cười, nhẹ vỗ vai cô rồi vui vẻ bước đi . Một phút rồi, Tâm Như vẫn còn thừ người ra bất động.

Vậy là... cô sẽ trở thành một người giúp việc nhà . Công việc dành cho những người không trình độ, thiếu tay nghề . Ôi! Thực nức cười! Thật phi lý và uổng phí bao nhiêu với một bác sĩ thiên tài tương lai quá . Nhưng biết làm sao, khi không giấy tờ tùy thân, cũng chẳng bằng cấp... Thôi thì đành vậy.

+++++

- Tâm Như! Xong chưa ? Vào ăn cháo đi con . Ta nấu chín này giờ rồi đó .

- Từ phía sau, giọng ông Mẫn gọi to đầy trù mẫn.

Tâm Như quay đầu lại, chột giật mình:

- Chết! Bác chưa khỏe, sao không nằm trên giường tịnh dưỡng. Dậy nấu cháo rồi còn ra đây nữa... Để cháu dìu bác vào.

- Khỏi đi

- Ông không cho Tâm Như chạm đến người mình - Ta đã khỏe lại rồi . Thôi, để ta giúp cháu làm cho nhanh rồi cùng vào ăn cháo nhé ?
- Nói xong, ông xắn cao tay áo, xằng xàng cầm chổi quét nhanh. Thái độ hoạt bát, tươi tỉnh như người hoàn toàn khỏe mạnh . Thật khác hẳn hôm qua, trong ông hảy còn phờ phạc, yếu đuối lắm.
- Đừng giương mắt nhìn ta như vậy .
 - Bắt gặp tia nhìn lạ lẫm của cô, ông bật cười
 - Ta đã quyết định rồi . Từ nay không thèm buồn nữa . Có lẽ... số trời đã muốn ta trọn đời này không hoàn thành tâm nguyện của mình . Ác lai, ác báo . Công lý tuân hoàn . Cái giá ta phải trả cho sai lầm của mình thôi.
 - Cái gì là ác lai ác báo, công lý tuân hoàn ?
 - Tâm Như nghiêng nghiêng đầu khó hiểu
 - Bác đã phạm sai làm gì hả ?
 - Đừng tò mò .
 - Lảng tia nhìn sang nơi khác, ông đưa nhanh một đường chổi
 - Ta sẽ không bao giờ nhắc lại đâu.
 - Vâng .
 - Cụt hứng, Tâm Như cúi đầu quét theo ông . Một lát, cô lại khoe
 - Bác à! Cháu vừa tìm được việc làm.
 - Vậy là... cháu sắp bỏ rồi ta ư ?
 - Giọng ông đầy lo lắng.
- Tâm Như lắc đầu nhanh:
- Không có . Cháu sẽ không bỏ bác đâu, cũng không bỏ cái nghề quét chung cư này . Mỗi ngày, cháu chỉ phải xa bác một tiếng để đi

làm thôi.

- Cháu làm nghề gì mà nhàn thế ?

- Ông tò mò.

- Cháu sẽ giúp việc nhà bác à .

- Chợt buồn rồi vui ngay, Tâm Như cười giòn

- Cháu sẽ là cô giúp việc ở biệt thự "Trường Minh", căn biệt thự sang trọng và nổi tiếng nhất thành phố . Ôi! Bác sao vậy ?

Đang nói, bỗng thấy ông loạng choạng té vào cạnh bồn công, mắt xanh lè, tái mét . Tâm Như vội đỡ lấy người ông . Săn chai thuốc trợ tim trên tay, cô nhỏ luôn vào miệng ông mười giọt . Vài giây sau, thấy hơi thở ông dần ổn định, Tâm Như mới càu nhàu :

- Đó! Cháu đã nói mà bác có nghe đâu . Thôi, để cháu dìu bác trở vào . Cháu nói thật đó . Lần này, nếu bác còn cãi lại, tự tiện đi khỏi giường nữa là cháu giận luôn . Cháu không thèm ỏ lại với bác nữa đâu.

Đem điều ông sợ nhất ra dọa, vẫn không thấy ông có phản ứng gì .

Thây đôi mắt ông xa xăm, chẳng buồn nghe mình nói, Tâm Như hờn dỗi dìu ông bước hẳn vào nhà . Linh tính như báo cho cô biết bốn chữ: "Biệt thự Trường Minh" đã làm cho trái tim ông sai nhịp đập .

Nhưng tại sao lại thế ? Cô chịu, không đoán nổi . Nó lập lờ, khó hiểu cũng như câu chuyện bí ẩn của ông . Thật là phức tạp . Thật là điên đầu óc . Không biếtt cuộc phiêu lưu này cuối cùng sẽ đưa cô đến đâu ? Tương lai của cô sẽ ra sao ? Giá mà có thể tâm sự cùng ai đó...

Bảo Ngọc ơi! Sao mà chị nhớ em, nhớ em nhiều quá.

+++++

Khâu xong mũi kim cuối cùng trên vết mổ bệnh nhân . Ân Tuấn
thong thả bước đến bàn, rửa sạch bàn tay đầy máu, mặc cho các y
tá bác sĩ lau chùi, chăm sóc bệnh nhân, cũng như bỏ mặc sau lưng
những ánh mắt trầm trồ đầy thán phục.

Cuộc phẫu thuật đã thành công tốt đẹp. Anh vừa giật khỏi tay thần
chết một linh hồn . Nhưng... Ân Tuấn lại không thấy vui, thấy tự hào
một chút nào . Ở đây, hàng ngày anh và các bạn đồng nghiệp cứu
hàng trăm sinh mạng . Nếu cứ vui mừng, cứ tự hào thì... có lẽ, trái
tim nhỏ bé của anh và họ vỡ tung ra mất.

-Ồ ! Bác sĩ Ân Tuấn ra rồi kìa.

- Bác sĩ ! Xin bác sĩ vui lòng cho chúng tôi phỏng vấn vài câu.

Vừa đẩy cửa phòng phẫu thuật bước ra, mắt Ân Tuấn phải nhắm lại
ngay vì hàng loạt ánh đèn flash từ tay các phóng viên lóe sáng . Hơn
một chục phóng viên đang nóng lòng chờ anh tự bao giờ . Thấy anh,
họ lao đến ngay.

- Được thôi

- Chớp mắt Ân Tuấn gật đầu diềm đạm

- Nhưng xin quý vị vui lòng chờ tôi uống xong hớp nước.

- Vâng.

Đám đông ký giả trật tự lại ngay . Một cô y tá bưng một ly nước lọc
đến trao cho Ân Tuấn . Anh cầm lấy uống ngay . Bao giờ cũng vậy .
Xong cuộc phẫu thuật nào, việc đầu tiên của Ân Tuấn là uống một ly
nước lọc thật đầy.

-Xong rồi

- Đặt cái ly không trả lại khay cho cô y tá, Ân Tuấn ngẩng đầu lên

- Xin mời quý vị bắt đầu . Nào ! Quý vị muốn hỏi gì nào ?

- Dạ, thưa bác sĩ

- Một phóng viên lên tiếng

- Có tin đồn rằng, hai ngày nữa bác sĩ sẽ khánh thành bệnh viện đa khoa cũng mang tên "Hy Vọng" . Chúng tôi muốn biết tin đồn này đúng hay sai ?

- Đúng .

- Ân Tuấn gật đầu ngay.

- Là đúng ư ?

- Đám phóng viên quay nhìn nhau lạ lẫm.

Một người hỏi tiếp :

- Xin bác sĩ cho biết . Đây là bệnh viện được đầu tư bằng kinh phí của riêng bác sĩ, hay được hợp tác với nước ngoài?

- Là kinh phí của riêng tôi .

- Đôi mày khẽ cau lại . Ân Tuấn không thích những câu hỏi như điều tra đến cá nhân mình . Để tránh bị hỏi lời thôi, phiền phức anh nói luôn

- Bệnh viện đa khoa "Hy Vọng " là một bệnh viện tự do tôi thành lập . Cũng như viện tim, bệnh viện Đa Khoa được trang bị hiện đại tối tân về máy móc . Được tập hợp các bác sĩ chuyên khoa có tay nghề cao nhất nên... giá viện phí cũng rất cao, nếu không muốn bảo là cao nhất . Đối tượng chúng tôi phục vụ sẽ là bệnh nhân nước ngoài, những người có thu nhập cao trong nước .

- Lật tay xem đồng hồ, Ân Tuấn nói luôn trước khi các phóng viên lên tiếng hỏi .

- Những thông tin quý vị cần biết, tôi đã tiết lộ cả rồi . Xin lỗi, tôi có việc cần phải đi ngay . Nếu có gì cần hỏi thêm, xin mời quý vị trở lại vào ngày bệnh viện Đa Khoa được khánh thành.

Nói xong, vạch đám đông, Ân Tuấn bước đi ngay . Đám phóng viên chụm vào nhau bàn tán :

- Chuyện bệnh viện đa khoa là thật rồi . Chà ! Tự mình làm, không hợp tác, vị bác sĩ này tiền đâu mà lắm thế ?

- Còn phải hỏi . Thì từ tiền lời của viện tim mà ra . Không nghe ông ta bảo giá viện phí của mình cao nhất hiện tại sao?

- Kinh khủng thật . Các bạn có tin nổi không ? Giá phòng một đêm là tám trăm ngàn . Giá khám 1 lần là hai trăm ngàn đó.

- Trời đất ! Sao cắt cổ dữ vậy ?

- Không cắt cổ lắm đâu .

- Một y tá bước ngang qua tình cờ nghe đám phóng viên ca thán, liền dừng chân , biệt bạch

- Tại quý vị chưa nhìn thấy đó thôi . Bệnh viện của chúng tôi được trang bị toàn hệ thống hiện đại vào hàng tối tân nhất thế giới . Chỉ nói đến vấn đề vô trùng thôi, bệnh viện chúng tôi đã tốn đến hàng tỷ đồng để đầu tư . Hiện nay, ngoài bệnh viện của chúng tôi ra, không có bệnh viện nào được vô trùng trăm phần trăm, kể cả hàng lang và toilet.

- Cả toilet cũng được vô trùng ư ?

- Một phóng viên như không tin.

Cô y tá gật đầu:

- Xin mời quý vị cùng cùng tôi vào tham quan một phòng bệnh nhân thì sẽ rõ ngay.

Đám phóng viên đưa mắt nhìn nhau hội ý, rồi cũng bước theo cô y tá. Cánh cửa phòng bật mở. Đám phóng viên dù đã chuẩn bị trước tinh thần vẫn không nén nổi tiếng "ồ" kinh ngạc. Đây mà là phòng bệnh ư? Phải gọi là một phòng của khách sạn năm sao mới đúng. Sang trọng, sạch sẽ, đầy đủ tiện nghi. Bệnh nhân nằm trên trước giường là được săn sóc tận tình chu đáo. Không một mùi hôi, mùi thuốc sát trùng. Mỗi người lại còn được riêng một cô y tá chăm lo. Còn toilet? Đúng là không thể tưởng. Không có mùi hôi thậm chí không có một vết bẩn nào. Nước sử dụng ở đây đều được xử lý qua tia cực tím. Chẳng những vô trùng mà lúc nào cũng ấm ấm, tiện dụng cho sức khỏe của bệnh nhân.

- Bây giờ tôi sẽ đưa quý vị tham quan phòng khám, phòng phẫu thuật, phòng hồi sức cấp cứu, phòng ăn và nhiều phòng khác nữa.

- Cô y tá lên tiếng và đám phóng viên chỉ còn biết ngơ ngẩn bước theo cô.

Đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy. Từng nghe đồn về sự sang trọng cũng như về tiện nghi, hiện đại của viện tim "hy Vọng", nhưng mãi đến bây giờ tận mắt chứng kiến các phòng viện mới hiểu hết sự cách biệt của nó với các bệnh viện thông thường. Nơi đây, họ được chứng kiến những thành tựu nhất của y học. Có những thứ đơn giản như cái nhiệt kế, mà nếu không được cô y tá nói ra thì họ cũng không biết được bởi hình dạng khác thường của nó.

Bây giờ thì họ mới hiểu vì sao phần lớn các cuộc phẫu thuật phức tạp thực hiện ở đây tỉ lệ thành công lại cao hơn các bệnh viện khác. Bác sĩ giai phau là một lẻ, được hỗ trợ bằng các phương tiện hiện đại cũng không kém phần quan trọng.

-Chúng tôi không cắt cổ, đập đổ bệnh nhân.

Dắt đoàn phóng viên tham quan hết một vòng, cô y tá mới dừng chân, nhã nhặn :

-Chúng tôi chỉ lấy tương xứng với những gì đã bỏ ra thôi. Quý vị xem, tiền lương trả cho các y bác sĩ đây cũng cao hơn nơi khác gấp ba lần. Thời buổi kinh tế thị trường, nhu cầu hưởng thụ của người dân ngày một cao, trong đó có cả nhu cầu về trị bệnh . Bệnh viện của chúng tôi được thành lập để điều trị những bệnh nhân giàu. Còn những người nghèo, họ đã có bệnh viện khác không có sự đầu tư lớn thế này. Quý vị và mọi người không thể lên án chúng tôi . Và bây giờ thì quý vị hài lòng rồi chứ.

Hài lòng, dĩ nhiên là đám phóng viên rất hài lòng . Cuộc phỏng vấn đã cho họ nhiều thông tin hơn mong đợi . Ngày mai này, trong một số báo mới phát hành, thiên hạ sẽ được biết thêm một kiểu kinh doanh mới . Một kiểu làm giàu từ sự sống còn từ những căn bệnh ngặt nghèo của nhân gian.

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 3

- Nhanh một chút đi Tân . Mọi người chờ chúng ta hơn nửa giờ rồi đấy ? Đưa mắt nhìn đồng hồ . Ân Tuấn nóng lòng lên tiếng giục . Nhưng anh không biết Tân đã cho xe chạy đến vận tốc độ sáu mươi ký lô mét giờ . Vượt quá giới hạn tối đa mình cho phép những hai ký lô mét rồi.

-Vâng ạ .

- Tân gật đầu, nhưng vẫn không dám cho xe tăng tốc.

Giờ cao điểm nhiều xe quá . Loạng quang gây tai nạn như chơi.

-Nhanh lên đi Tân ! Mà làm gì như cua bò vậy ?

Lại bị giục . Tân đành phát tăng ga , bụng thầm cầu nhàu ông chủ vốn thận trọng nhất của mình . Đã biết hôm nay khánh thành bệnh viện quan trọng lắm . Ai bảo còn tham, nhận giải phẫu làm gì cho trễ rồi cuống cuồn lên, hối người ta chứ ?

Mắng Tân , Ân Tuấn biết mình vô lý . Cũng biết mình đã phạm vào nguyên tắc văt đi, bất dịch trong đời . Xưa nay, anh chỉ cho phép tài xế chở mình đi với vận tốc ba mươi ký lô mét giờ thôi . Chậm nhưng an toàn . Anh không bao giờ muốn vào bệnh viện, hay phải buộc một ai đó vào bệnh viện vì mình.

Cuộc phẫu thuật sáng nay, Ân Tuấn đã nhiều lần từ chối . Song, cuối cùng anh lại không đành lòng từ chối số tiền quá lớn mà bệnh nhân đã nêu ra . Tám chục triệu đồng . Số tiền đáng để anh suy nghĩ lại. Cho ca phẫu thuật tiến hành sớm hơn dự tính một tiếng đồng hồ . Ân Tuấn nghĩ mình sẽ kịp giờ đến khánh thành bệnh viện Đa Khoa . Ai có ngờ... Giữa chừng cuộc phẫu thuật lại xảy ra sự cố . Suýt tí thì trái tim kia ngưng đập vĩnh viễn rồi . Ân Tuấn cùng đội ngũ y bác sĩ phải vật vã đánh lộn cùng thần chết mới có thể hồi sinh trái tim già nua bệnh hoạn ấy . Thật là hú vía.

Buông dao mổ, chưa kịp định thần , Ân Tuấn đã khoác vội á vest lo chạy đến kh anh thành bệnh viện Đa Khoa . Buổi lễ chưa được bắt đầu một khi anh chưa đến . Những kh ach mời này giờ hẳn đã ngạc nhiên vì sự muộn màng này. Ân Tuấn xưa nay vốn luôn luôn uy tín , đúng hẹn như một chiếc đồng hồ.

Ái... Ui...

Đang suy nghĩ miên man . Ân Tuấn bỗng thấy có thể mình chơi với . Chưa kịp hiểu chuyện gì, anh đã nghe đầu va vào thành ghế một cái đau điếng . Rồi còn nghe giọng Tân hét lên thảng thốt :

-Chết cha ! Đụng trúng người rồi.

-Hả ? Cái gì ?

- Ân Tuấn giật bắn người lên.

Tân quay đầu lại , mặt xanh không còn hết máu.

Đạ... Đụng phải người rồi . Không biết có sao không nữa ?

Không đợi nghe hết câu . Ân Tuấn bật người ngay dậy . Mở cửa xe,

anh bước vội ra nhìn trước . Một cô gái té nằm dài trên mặt đất, đầu cách bánh xe của anh một chút . Vâng . Chỉ một chút nữa thôi , nếu Tân không thẳng kịp thì... Có lẽ giờ đây mặt đường đãa nhầy nhựa máu lẫn óc của cô rồi . Đám đông khách bộ hành chứng kiến đang ôm ngực, vẫn chưa hết điếng hồn trước một tai nạn tưởng chừng không tránh khỏi.

-Trời ơi! Cô này đúng là mạng lớn, phước lớn . Chút xíu đã tiêu rồi.

-Hồi nãy, tôi còn tưởng... mở mắt ra đã thấy đầu cô ta bẹp đi rồi .

Chạy gì mà chạy dữ vậy ?

Bỏ mặc lời xì xầm trách móc . Ân Tuấn rút khăn lau mồ hôi trán .

Nhẹ ngồi xuống cạnh cô gái hãy còn chết khiếp vì tai nạn anh cất giọng ôn tồn :

- Để tôi xem thử cô có sao không nhé!

Nói rồi , anh khẽ khàng đỡ cô gái ngồi lên . Điều anh quan tâm nhất là cái đầu nhỏ của cô , chỉ sợ nó va đập vào đâu rồi tổn thương đến não.

Không sao . Bàn tay và con mắt nhà nghề đã cho Ân tuấn biết cái đầu và nửa phần trên người cô không sao cả . Mặc dù nó trầy xước, máu me bê bết trông rất ghê . Song, chỉ là va chạm bên ngoài . Bôi chút thuốc đỏ là xong , chẳng có gì nghiêm trọng.

Ôi ã Gãy chân rồi . Dôi mày Ân tuấn cau lại khi nâng nhẹ bàn chân của cô lên . Không nghiêm trọng lắm . Gãy xương ống chân thôi . Chỉ cần mở cốp xe là anh có thể băng lại cho cô mà không cần phiền đến bệnh viện, trạm cấp cứu nào . Nhưng lật tay xem đồng hồ , Ân Tuấn ch(c lười nghe khó xử. đã quá giờ hẹn khách thành bệnh viện một

tiếng rồi . kHông thể để mọi người chờ lâu hơn nữa . Ân Tuấn cúi xuống, bế cô gái đặt vào phía sau, rồi quay sang bảo Tân bằng cái giọng bức mình :

-Mày đưa cô ấy về bệnh viện chăm sóc . Tao phải đến dự khách thành.

- Dạ

- Tân cho rồ máy xe quỳnh quáng, rồi chọt hỏi

- Nhưng về bệnh viện nào ạ ?

- Dĩ nhiên là bệnh viện đa khoa rồi

- Nhấn mặt Ân Tuấn quát

- Cô ta bị gãy chân, không lẽ lại đem về viện tim bằng bó hả ? Đầu của mày có còn óc không chứ ?

- Dạ còn .

- Nhưng Tân ngập ngừng

- Bệnh viện chưa khai trương đã cho cô ta mở hành rồi, liệu có xui xẻo gì không ?

-Xui xẻo cái đầu mày .

- Trợn mắt Tuấn quát lên

- Có mau cút đi không ? Xong chuyện này rồi , mày sẽ biết tay tao đó.

Nói đến đây, trên đường bỗng có một chiếc tắc xi chạy ngang qua .

Ân Tuấn đưa tay vẫy rồi bước lên đi ngay, không kịp nói thêm lời nữa.

Tân nhẹ nhú vai :

-Về bệnh viện thì về bệnh viện . Người ta lo cho còn mạng . Chưa

khai trương chữa miễn phí . Xui cả đời cho biết.

Nói rồi. Tân kéo mạnh thẳng tay cho xe vọt đi nhanh. Không hay sau lưng mình cô gái bị nạn vừa rên lên một tiếng.

o0o

- Xong rồi. Dợi cho lớp bột trên chân khô hẳn, vị bác sĩ mới vui vẻ quay bảo người bị nạn

- Bây giờ, cô có thể về . Mỗi ngày uống thuốc theo toa . Bao giờ thấy vết thương bị sưng lên , cô phải lập tức trở lại đây tái khám . Không được để vết thương quá hai mươi tiếng đồng hồ

- Nói rồi nhìn thấy nét mặt bệnh nhân càng căng quá, ông vui vẻ

- Đó là tôi dặn hờ thôi . Chứ việc nhiễm trùng, sưng tấy với một vết thương kín là hạn hữu lắm . Cô không phải lo lắng quá.

-Chỉ vậy thôi sao ?

Nhưng Tâm Nhự Phải . Người bị nạn chính là Tâm Nhự Không phải quan tâm lo sợ đến việc vết thương bị nhiễm trùng bị hoại thư . Là một bác sĩ sắp ra trường. Cô thừa biết mức độ nghiêm trọng đến mức độ vết thương mình đang nghiêm trọng đến mức nào . Cô chỉ thấy bức mình, thấy giận dữ vì bị đối xử bất công thôi.

Từ lúc bị quăng lên xe, cô đã hầm trong bụng lắm rồi . Mặc dù cô biết rõ người gây ra tai nạn là gã tài xế không phải là anh ta.

Nhưng cô không sao chấp nhận thái độ vô trách nhiệm của anh ta được : "Mùi đại lái chịu đòn". Ông bà ta xưa nay vẫn có câu như thế .

Nên dù cho gã tài xế gây ra tai nạn, nhưng với cương vị Ông chủ, anh ta phải có trách nhiệm, phải đến xin lỗi cô một tiếng. Ai đời từ

đầu đến cuối, bỏ mặc cô và anh tài xế . Lỡ như cô không bị gãy chân mà chấn thương xọ não thì sao? Cái giò cô bị gãy, chỉ băng bó, chỉ ít thuốc men là đủ sao? Hừ ! Không biết điều, cô cho không biết điều luôn:

-Tôi không chịu về đâu

- Tâm Như hét lớn khi nhìn Tân cùng hai hộ lý đem băng ca đến toan đưa mình ra xe .

- Tôi cần gặp ông chủ của anh.

- Để làm gì?

- Tân ngơ ngác

- Vết thương của cô, chúng tôi đã giải quyết xong rồi

-Như thế này mà bảo là xong hả?

- Tâm Như tru tréo

- Chỉ quấn sơ sơ mấy vòng là xong hả ? Lấy gì bảo đảm nó không bị nhiễm trùng? Không hoại tử Sáu tháng ngồi yên một chỗ, tôi ăn gì mà sống?

-Cô không phải băng khoản điển đó

- Tân tỉnh bơ lấy trong người ra một phong bì trắng

- Ông chủ của tôi đã tiên liệu cả rồi . 10 triệu đồng này đủ để đền bù sự đau đớn mà cô phải chịu, cũng như giúp cô sống thoải mái trong sáu tháng ngồi yên một chỗ.

Mười triệu? Tâm Như ngây người ra sửng sốt . Số tiền vượt sức tưởng tượng của cô . Nhưng chìa tay nhận rồi bỏ qua đúng là mất mặt . Bộ giả tưởng trên thế gian này mọi chuyện đều được giải quyết bằng tiền cả hay sao ? 10 triệu ! Số tiền lớn cô đang cần, nhưng

không vì thế mà gã được quyền giấu mặt mình, không xin lỗi, cũng chẳng năn nỉ cô một tiếng:

-Sao, vừa ý chứ

- Nhưng tưởng Tâm Như bị số tiền quá lớn làm quáng mắt, Tân hất hàm hỏi với vẻ bề trên

- Thôi cầm lấy đi . Cô xui mà hên đấy Không phải người nào cũng may mắn được ông chủ hào phóng của tôi đụng phải.

Lời nói như gáo dầu tạt vào đám lửa đang phừng cháy . Cảm thấy bị xúc phạm Tâm Như nổi giận phừng phừng . Vốn người dễ kích động, cô đập mạnh tay xuống thành giường, hét lớn :

- Tôi không cần sự hào phóng đó. Gọi ông chủ của anh đến đây gặp tôi lập tức . Tôi muốn kiểm tra toàn bộ . Hãy cho tôi số xe và tên ông chủ . Tôi không muốn bị chết oan vì chấn thương sọ não đâu.

- Điều này không thể xảy ra đâu . Tôi có thể bảo đảm với cô

- Tân nói, giọng đầy tin tưởng.

Tâm Như cũng tin tưởng thế . Vì lúc bị xe đụng phải, trong lúc té, cô vẫn nhận thức việc bảo vệ đầu rất rõ ràng . Nên cho dù bị té nằm dài, đầu cô vẫn ngoi cao, không chạm vào đâu cả . Nhưng... Đã ba gai thì phải ba gai tới bến . Tâm Như gào lớn :

-Tôi không tin đâu . Gọi cảnh sát cho tôi.

- Đây là bệnh viện, đề nghị cô giữ trật tự giùm .

- Yên lặng lắng nghe mẫu đối thoại của Tân và Tâm Như, vị bác sĩ nãy giờ mới chen vào

- Nếu cô quá kích động, buộc lòng tôi mới bảo vệ.

- Ồ !

- Tân vội xua tay.
- Đừng làm lớn chuyện này
- Rồi anh rút chiếc điện thoại cầm tay lấy sau lưng quần ra, anh bấm nút vội vàng
- Alô . Ông chủ ! Rắc rồi rồi ! Người bị đụng không phải người bình thường . Cô ta vốn là một kẻ tổng tiền chuyên nghiệp . Sao, em biết hả ? Ông chủ còn nhớ chuyện hai tô bánh canh bị tính tiền oan hôm trước không ? Thủ phạm là cô ta đó.

Sao ?

Đang giận điên người khi nghe Tân gọi mình là kẻ tổng tiền chuyên nghiệp, Tâm Như bỗng giật thót người nghe anh nhắc đến hai tô bánh canh bị trả tiền oan . Là họ ư ? Tâm Như nhìn kỹ Tân hơn chút nữa . Quả đúng thật rồi . Máu nóng dồn lên mặt . Tâm Như nghe xấu hổ, thẹn chín người khi nhận ra Tân chính là gã hôm nào trong tiệm bánh canh đã đá mắt chọc mình . Hèn gì nãy giờ cô cứ ngờ ngợ , lạ lùng cho là quen thuộc của anh ta.

- Dạ . Cô ả không chịu nhận tiền, làm khó đòi gặp cảnh sát, lại còn đòi biết tên ông chủ, biết số xe. Dạ ... Chiều theo ý cô hả ? Dạ . Em biết rồi . Cho cô ta kiểm tra toàn bộ luôn. Chụp Citi, cắt lớp luôn hả? Dạ được.

Buông máy, Tân quay nói cùng bác sĩ trong lúc Tâm Như vì quá bất ngờ chuyện hai tô bánh canh còn sống người ra chết lạng.

-Ông chủ lại chiều theo ý cô ta . Chụp Citi, cắt lớp não để cô ta yên tâm.

- Được. Cô bác sĩ gặt đầu.

-Ôi ! Các người đưa tôi đi đâu vậy?

- Còn đang mơ màng, bỗng thấy mình bị đặt trên chiếc xe lăn đẩy bằng bằng, Tâm Như kêu lên hốt hoảng.

Tâm vui vẻ :

- Đi kiểm tra toàn bộ . Đúng theo ý cô còn kêu ca gì nữa?

-Kiểm tra toàn bộ ư?

Tâm Như lơ lửng. Từ lúc nhận ra Tâm, cô bỗng thấy mình mất hết vẻ linh hoạt, mình mẫn ngày thường. Chợt không muốn kiểm tra, không muốn gây khó dễ "ông chủ " chẳng biết điều kia nữa . Cô chỉ muốn mau mau được độn thổ khỏi nơi này.

Ơ! Họ làm gì mình thế này? Tâm Như chợt ngáng lên ngơ ngác khi thấy đầu mình được chụp kín bởi một thiết bị tròn tròn. Dụng cụ y khoa cô không lạ . Nhưng ở nơi này thiết bị hiện đại tối tân trông không khác hẳn, nên ... Trong lúc bất ngờ, cô không đoán được.

Tựa như một máy xa đầu . Tâm Như nhắm mắt cảm nhận được sự dễ chịu lan tỏa khắp người . Cổ máy như những ngón tay cào nhẹ khắp đầu cô tựa như đang gãi vậy , Chỉ tiếc là cảm giác này mau hết quá . Chưa gì đã chấm dứt rồi . chiếc nón tròn tròn được lấy ra khỏi đầu, trong một thoáng, Tâm Như thấy mắt Tâm mở to kinh ngạc . Rồi như không nhìn được, gã bật lên cười lớn. Cả người bác sĩ đứng cạnh bên gã nổi tiếng diễm đạm cũng không nén được nụ cười thoáng qua môi.

Mặt mình dính lọ chẳng? Nghe nhột nhạt, Tâm Như đưa tay lên má . Không có . Hay đầu mình có vấn đề? Tâm Như hốt hoảng đưa tay sờ khắp đầu mình. Trọc lóc, bóng loáng như một quả dưa . Thì ra ...

Tâm Như rùng mình chợt hiểu . Cái nón tròn tròn vừa đập lên đầu cô kia là một máy dùng để cạo đầu bệnh nhân trước khi cho họ vào chụp Citi não bộ . Và ... cái cảm giác dịu dàng như được gỡ đầu kia là cảm giác của những ngọn dao cạo, cạo phẳng mái tóc của cô rồi . Trời ơi ! Sao lại thế ? Sao họ dám cạo đầu cô mà không một lời thông báo? Giận đến rát cả người, Tâm Như gào lớn:

-Gương đâu ? Cho tôi mượn một tấm gương!

-Có ngay . Có ngay.

Vui mừng vì đã hạ được địch thủ một đòn đau . Tâm hí hửng đem đến trước mặt Tâm như một tấm gương to thật là to.

Trời ơi! Vừa đưa mắt nhìn vào gương, Tâm Như giật bắn người lên kinh sợ . Cô không thể nào tin nổi kẻ có gương mặt xấu xí và cái đầu trọc lóc kia lại là mình . Mất mái tóc, gương mặt cô như dài thêm ra, cái trán vồ lại thêm vồ . Là cô mà còn thấy hãi hùng kinh khiếp thì nói gì ai chứ?

Gã đã hại mình. Cơn giận bùng lên, Tâm Như quên mất chính mình mới là người đòi kiểm tra tổng quát. Không còn làm chủ bản thân, cô ném mạnh tấm gương xuống đất vỡ tan rồi oà lên khóc lớn:

- Đồ khốn nạn ! Tiểu nhân ! Dám dùng cách bỉ ổi này để trả thù ta . Không biết đâu, mau đền lại tóc cho ta.

Tiếng khóc bù lu, bù loa của cô đã khiến một số bác sĩ thấy hiếu kỳ . Họ bước lại gần . Một chàng bác sĩ khá đẹp trai lên tiếng hỏi :

- Có chuyện gì thế . Bệnh nhân đã gọt đầu sao không đưa vào chụp hình cho lệ.

-Không.

- Tâm Như giãy nảy lên . Tôi không chụp hình nữa. Trả tóc lại cho tôi . Gọi hẳn ra đây gặp tôi lập tức.

Vị bác sĩ ngạc nhiên:

-Sao thế? Cô ta có vẻ bị kích động. Thân nhân của cô ấy đâu rồi? Cả người đã gây ra tai nạn nữa.

-Chí Bằng!

- Kéo các vị bác sĩ . Tân nhân nhó mặt rồi thì thăm vào tai anh ta mấy tiếng.

-Thật vậy à ?

- Nghe xong gương mặt Chí bằng như giãn ra thích thú . Anh bước đến Tâm Như. Ôn tồn

- Thôi chuyện lỡ rồi, đừng khóc nữa . Mau theo chúng tôi vào chụp hình, xem nào có chấn thương không? Để lâu không có tốt cho sức khoẻ của cô đâu.

-Anh không cần phải dọa tôi.

- Trừng mắt . Tâm Như khóc lớn

- Bây giờ không muốn chụp hình. Chỉ muốn gặp tên khốn ấy thôi .Hắn đâu rồi . Sao không dám đến gặp tôi chứ ?

Quay nhìn Tân một cái . Chí Bằng nhẹ nhún vai rồi quyết định ngay:

-Hong Vân! Tiêm cho cô ấy một mũi thuốc an thần.

-Không. Tôi không chịu.

Tâm Như cố vẫy vùng . Nhưng bàn tay Chí Bằng cứng như gọng thép đã kiềm chặt tay cô cho cô y tá cầm phập mũi kim vào.

- Đầu tôi không bị tổn thương . Tôi không phải chụp hình.

Nhưng đã muộn rồi. Chưa đầy hai phút, mũi thuốc an thần đã có tác

dụng. Tâm Như thôi không giầy giụa, la hét nữa . Đầu nghẹo sang bên, cô chìm dần vào giấc ngủ . Y Loan, nữ bác sĩ đã băng chân cho Tâm Như lúc này . Gật đầu thán phục :

-Chí bằng ! Anh thật là hay, kịp nghĩ ra cách đối phó với cô gái lắm mồm này . Tôi thật không hiểu vì sao cô ta cứ một hai đòi gặp viện trưởng cho bằng được.

- Vì cô ta nghĩ viện trưởng chúng ta giàu có lắm, dám lời thôi, gây lớn chuyện lên sẽ tổng tiền được nhiều tiền hơn . Tân trả lời bằng một giọng hằm hằm - Hừ! Thật là trơ trẽn . Có mười triệu đồng còn trê ít.

-Lúc này tôi còn nghe cậu bảo trong điện thoại - Y Loan giải tỏa nỗi thắc mắc này giờ còn ám ảnh trong lòng . Cô ta là người đã bắt cậu và viện trưởng trả oan hai tô bánh canh gì đó sao?

- Còn sao nữa ?

- Hậm hực, Tấn kể luôn chuyện mình và Ân Tuấn bị Tâm Như gài trả hai tô bánh canh.

- Ồ! Có chuyện đó nữa sao?

Đám y bác sĩ đồng kê to lên cười thích thú . Họ vây lấy Tân tò mò nghe anh kể tiếp chuyện dụng xe một cách say mê . Họ như quên mất Tâm Như vẫn còn ngồi ngủ mê trên xe lăn chờ được chực Citi nã.

Không may thay, còn một người vẫn chưa quên. Người đó là Chí Bằng. Vị bác sĩ tốt nghiệp hạng ưu vừa mới ra trường được một năm và được tuyển dụng vào vệnh viện đa khoa này đúng một ngày. Tuy không đồng ý với cách tổng tiền của Tâm Như Nhưng với lương tâm bác sĩ, anh không thể bỏ mặc bệnh nhân không chăm sóc chỉ vì

người ấy có một lý lịch không trong sáng.

Thời sự, chiếu phim, ca nhạc. Chiếc remote trên tay, Tâm Như bấm liên tục . Toàn chương trình hấp dẫn, nhưng cô chẳng dừng lại ở kênh nào . Buồn chán quá, tivi không còn làm cô hứng thú . Thậm chí cả cải lương, chương trình cô mê nhất đời mình vốn không đủ sức hấp dẫn cô được nữa.

Lơ đễnh bấm đại một kênh . Đúng ngay chương trình thời sự . Mặc cho người xướng ngôn viên cất giọng đều đều, Tâm Như ném mạnh cái remote vào một góc . Cầm chiếc gương lên, cô lại nghe tức trào nước mắt.

Tính luôn hôm nay nữa là cô đã nhập viện tròn hai tháng. Cái tên khốn kiếp ấy thà tốn tiền, thà chấp nhận mọi yêu sách của cô chứ nhất quyết không chịu tìm đến cô nói nửa lời xin lỗi.

Tại sao thế ? Tâm Như nghe giận run người . Xưa nay chưa một lần khuất phục ai, cũng chưa bao giờ đầu hàng hoàn cảnh. Ngay cả mẹ cô còn dám chống, còn dám bỏ nhà đi . Vậy mà... cô lại đành bất lực trước hắn ư ?

Hắn là ai ? Tâm Như vẫn còn nhớ như in gương mặt gã . Dù trong cơn hoảng loạn, dù hôm đó cô chỉ gặp mặt hắn chỉ một lần thôi . Cô vẫn không quên được gương mặt gã có vẻ lạnh lùng rất đặc trưng . Đường như tất cả đường nét trên mặt gã đều có ấn tượng rất rõ ràng . Đôi mắt sâu, sáng quắt ẩn dưới đôi mày thật rậm . Sống mũi cao, thẳng đứng thật hoàn hảo, thật ấn tượng với cái mũi quặp xuống như mỏ két . Và miệng thì càng dễ nhớ hơn với đôi môi mỏng luôn mím chặt.

Gã đẹp trai, tuấn tú và có vẻ thông minh lắm . Tâm Như không thể phủ nhận điều này dù ghét gã bao nhiêu .Nếu bỏ đi vẻ lạnh lùng khinh khỉnh, lúc nào cũng như cao ngạo ấy, Tâm Như bảo đảm gã sẽ trở thành một diễn viên nổi tiếng ngay . Nói gì thì nói, sao cô vẫn thích vẻ nam tính của gã quá.

Gã làm nghề gì nhỉ ? Tâm Như đoán mãi không ra . Cô chỉ đoán được một điều rằng gã rất giàu, Vì nếu không giàu, gã làm sao có đủ khả năng chiều theo ý cô . Chấp nhận cho cô nhập viện đến khi cái chân bình phục hẳn.

Tiền phòng hạng nhất ở bệnh viện này đâu có rẻ . Hôm qua dò hỏi Chí Bằng . Biết giá mỗi ngày đến những một triệu hai . Tâm Như đã giật thót người lo sợ . Liệu có khi nào gã chơi khăm, bắt cô cuối cùng phải thanh toán tiền viện phí không?

Đem điều lo sợ đó than thở với Chí Bằng, cô thở phào nhẹ nhõm ngay khi nghe anh ta bảo cứ an tâm . Cái gã khốn kiếp đó đã thanh toán chi phí cho cô rồi . Tất cả thuốc men và viện phí cho cô trong hai tháng điều trị biết bao nhiêu không ? Đúng sáu chục triệu đồng. Sáu chục triệu đồng . Tai Tâm Như như lòng bùng . Ngỡ mình nghe không rõ , cô hỏi đi hỏi lại mấy lần . Đến khi biết rõ ràng, chính xác rồi, cô mới thở dài ra hơi hận.

Cô thấy mình sao quá đáng . Gãy chân thôi, xưa nay có ai nhập viện bao giờ ? Đây lại là điều vượt ngoài ý muốn . Hôm đó bị đụng xe, một phần lỗi cũng tại cô . Bằng qua đường mà không nhìn trước nhìn sau, nên tai nạn mới xảy ra . Hơn nữa, gã cũng đã tận tình, thuốc men cho cô đầy đủ, sao cô còn làm khó cho gã chứ ? Sáu chục triệu

đồng . Tiền chứ đâu có phải vỏ hến đâu . Tự nhiên quẳng vào việc thuê phòng cho cô nằm ưỡn ra hưởng thụ . Trong khi chỉ cần một nửa số tiền này cũng đủ chữa bệnh cho bác Mẫn rồi.

Với những nỗi niềm xót xa, chiều hôm đó vừa gặp Tân. Phải, từ trước tới nay chỉ có Tân đến thăm và thảo luận với cô thôi, Tâm Như nói ngay:

- Nếu ông chủ anh chịu đến gặp tôi nói một lời xin lỗi, tôi sẽ xuất viện ngay mà không đòi hỏi bất kỳ đền bù nào.

- Ông chủ tôi sẽ không bao giờ đến gặp cô đâu . Nên... cô cứ yên tâm nằm đây mà dưỡng bệnh . Yên tâm đi, đừng ấy náy tiền viện phí . Ông ta có khả năng thanh toán . Không chỉ sáu tháng mà thậm chí cô có nằm ở đây hai, ba năm cũng chẳng can hện gì đâu.

Hừ ! Nói nghe phách lối . Lòng tốt bị xem thường, Tâm Như tức điên lên . Được, dư tiền thì ta cho dư tiền . Nằm viện xem tivi và ăn thôi . Có cực khổ gì mà bỗng cô nương không dám làm kia chứ.

Giận thì nói cho thỏa lòng thôi, chứ nằm mãi nơi này, Tâm Như cũng chẳng yên ổn, vui sướng chút nào . Ruột gan cồn cào như có lửa . Cô nôn nao lo cho bác Mẫn . Không biết bác ấy hiện giờ thế nào rồi .

Chắc hẳn đang nghỉ cô là đứa dẻo mồm, hứa rồi mà chẳng giữ lời . Thế nào bác cũng nghỉ cô tìm được chỗ ngon, sợ dính líu phiền phức nên bỏ bác rồi, Tệ nhất là ra đi không một lời từ giả.

Cây bút cầm lên . Tâm Như toan viết mấy dòng gửi bác rồi lại thôi . Chẳng ít gì, càng làm bác thêm lo lắng . Trong lúc trái tim bác lại cần sự bình yên tuyệt đối.

Thở ra một hơi dài, Tâm Như lại lo đến công việc quét dọn biệt thự "

Tường Minh" của mình . Sự vắng mặt không lý do của cô suốt hai tháng nay, chắc làm ông chủ tòa biệt thự ấy bức mình nhiều . Ông hẳn đã tìm một người khác vào thay . Thật là uổng quá ! Tâm Như chép miệng than. Xuất viện rồi, cô biết tìm đâu một chỗ làm ngon như vậy ?

Mà có huông rồi hay sao ấy ? Bấm tắt tivi cho nó đừng lải nhải, Tâm Như nhẹ cắn ngón tay suy gẫm . Bắt đầu từ lúc bỏ nhà đi, cô toàn gặp chuyện lạ lùng quái dị . Hết chuyện bác Mẫn bị mất toàn bộ gia tài rồi đến chuyện khác thường ở tòa biệt thự "Tường Minh".

Mấy tháng rồi, Tâm Như vẫn chưa quên cảm giác ngỡ ngàng của mình khi lần đầu đặt chân vào căn biệt thự có tên gọi "Tường Minh". Vì nó quá lộng lẫy, sang trọng ư ? một phần thôi, điều làm Tâm Như cảm nhận sâu sắc nhất lúc bấy giờ là sự âm u, lạnh lẽo . Dù lúc cô đến, trong nhà vẫn có sự hiện diện của hai người . Một quản gia và một lão giữ vườn . Dù căn biệt thự đó ngày ngày vẫn được lau chùi, dọn dẹp với người đàn bà tốt bụng . Nhưng Tâm Như vẫn nhận ra vẻ hoang lạnh cô liêu, nó làm cô phải rùng mình.

Vì vẻ mặt lạnh lùng của gã quản gia, hay nét mặt ảm đạm, ít nói của lão giữ vườn ? Vì màu sắc của căn nhà được trang trí toàn gam lạnh hay một cái gì khác nữa ? Tâm Như không biết . Cô chỉ biết khi cánh cửa mở ra, khi mình đặt bước chân đầu tiên vào phòng khách đã nghe một luồng hàn khí vây phủ lấy mình . Căn nhà rộng thênh thang mà êm ấm lạ Viên quản gia và lão giữ vườn như người không có lưỡi . Suốt một tiếng đồng hồ dọn dẹp lau chùi, Tâm Như không hề nghe họ mở miệng nói câu nào . Đôi mắt gườm gườm, ho . Nhìn cô như

một kẻ thù đã xáo trộn sự yên bình của họ khi cô cố tình phá tan cái không gian im lặng đó bằng giọng hát của mình.

Kỳ lạ thật ! không có màu tình thâm, nhưng Tâm Như vẫn lờ mờ đoán được tánh tình ông chủ của mình rất ư kỳ quặc . Phần nào dị hợm khác người nữa . Tự nhiên cô cảm thấy tò mò muốn biết về ông ta quá, nhưng bằng cách nào đây thôi . dĩ nhiên hai cái miệng cam kia chẳng bao giờ chịu trả lời.

Suốt một tuần liền rắp tâm theo dõi quan sát và suy luận . Rốt cuộc Tâm Như chỉ đoán được một điều rằng ông chủ nhà này rất ư là sạch sẽ và kỹ lưỡng . BẰNG chứng là căn biệt thự rộng lớn của ông luôn sạch bóng, không một cát vướng chân . Hai mươi bốn tiếng đồng hồ đã trôi qua từ khi cô quét dọn . Vậy mà ông ta không hề làm rơi ra đất một mẩu giấy, một tàn thuốc, thậm chí một hạt bụi nào.

Tuy vậy, việc quét dọn của Tâm Như không vì thế mà nhẹ nhàng hơn . Bởi tuy trước sau, trong ngoài sạch trơn, bóng loáng, viên quản gia vẫn bắt cô làm đúng nhiệm vụ của mình. Hai lượt dùng máy hút bụi hút hết . không khó, rồi lấy khăn lau chùi thật kỹ các bộ salon, các tủ bàn ghế trong nhà . Xong, đến giặt đồ cho ông chủ . Nói là giặt thật ra, Tâm Như chỉ làm mỗi động tác là nhón lấy hai bộ quần áo của ông cho vào máy, bấm nút rồi ngồi đợi . Bao giờ máy sấy xong, lấy ra, treo lên móc cho ông . Rất nhiều lần, Tâm Như đã cố bắt chước nhà thám tử đại tài Sơ-Lốc-Hôm, thử phân tích tuổi và nghề nghiệp của ông chủ qua hai bộ quần áo đó.

Vô ích thôi, Hai bộ quần áo, một pyjama để ngủ và một complet để đi làm, sạch boong không một vết bẩn nào . Thậm chí ngửi, Tâm

Như cũng không phát hiện được mùi gì . Màu sắc, loại vải của ông ta không nói lên tuổi tác . Cái màu trắng và nâu nhạt ấy già trẻ đều thông dụng . Tâm Như chỉ có thể kết luận một điều : Ông chủ của mình có một thân hình cân đối, cao dong dỏng.

Mọi hướng điều tra đều thất bại . Tâm Như cầu may tìm dấu vết qua đồng chén mình phải rửa . Song, cái này lại càng khó đoán, Tâm Như thật phục làm ông chủ . Không hiểu ông ta ăn bằng cách nào mà chén đĩa sạch trơn . Ngoài một ít dầu mỡ còn bám lại, cô không phát hiện được gì cả . Không đoán được nổi món ông ta ăn là món gì cả . Bao nhiêu xương xẩu dường như đã bị Ông nuốt sạch rồi . Vì nhà này không nuôi chó . Hừ ! Xem ra ông chủ của mình cũng gàn bướng, điên khùng như cái gã khốn dư tiền thích chơi nông ầy . Toàn một phường lập dị và biến thái.

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 4

- Chị Oi ! một lát, chị thay giùm tôi tắm drap này nhé . Nó dường như đã sử dụng đến ngày thứ hai rồi đó . Vui vẻ, Tâm Như tươi cười cùng cô hộ lý.

- Ngày thứ hai thì đã sao ? Đáp lại nụ cười của Tâm Như là giọng nói gắt gỏng của cô hộ lý

- So với cô vẫn còn được sạch chán mà.

- Chị nói vậy là sao ?

- Tâm Như nghe không hiểu.

Cô hộ lý nhếch môi cười:

- Là cô đừng vờ đóng kịch sạch sẽ sang trọng nữa . Không có cơ hội này, một đời cô không biết thế nào là tiện nghi, là phòng máy lạnh đâu . Thật là trơ trẽn ! Tổng tiền đến mức trắng trợn.

Nói xong, không thèm lau sạch vết nước Tâm Như vừa lở tay làm đổ xuống sàn, cô hộ lý quay lưng , bước đi ngay sau cái nguýt dài.

Cơ hội, tiện nghi, tổng tiền . Tâm Như nghe nóng ran cả mặt. Đặt mạnh ly nước xuống bàn cho nó văng tung tóe đầy mặt đất, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau . Tâm Như hiểu vì sao mấy ngày nay, mọi người có thái độ coi thường mình ra mặt.

Tên khốn kiếp tiểu nhân, bỉ ổi . Hắn trả thù cô bằng cách tung tin cô tổng tiền cho các y bác sĩ ở đây được biết . Thậm chí hộ lý cũng không chữa . Có trời mới biết hắn dựng chuyện nói xấu cô những gì . Hắn là ghe gớm, kinh khủng lắm. Không thì mọi người đâu coi thường cô như vậy.

Hừ ! Thật là quá lắm.

Choảng ! Choảng.

Tất cả ly tách trên bàn bị Tâm Như ném mạnh xuống, vỡ tan . Toàn đồ kiểu đắt tiền, nhưng Tâm Như không ngại . Tất cả sẽ được tính vào chi phí của tên khốn kiếp kia

Ầm!

Được lắm . Cả bình thủy . Cả cái tivi này nốt, Tâm Như cũng không

chừa.

- Trời ơi ! cô làm gì vậy ?

- Cô hộ lý xuất hiện ngay ở cửa, kinh hoàng nhìn đồng hồ đồ nát giữa phòng:

- Này thì tổng tiền . Này thì cơ hội.

Say máu, Tâm Như chống nạnh đến bên chùm đèn pha lê ở giữa phòng.

Choảng !

Một tiếng, những mảnh thủy tinh bị bức tranh sơn mài ném vỡ tung ra . Những mảnh vụn rơi tơi tả bám đầy vào người Tâm Như . Có mảnh đã ghim vào da cô chảy máu.

- Trời ơi ! cô ấy bị điên rồi .

- Cô hộ lý kêu to.

Sợ trách nhiệm vì lời nói của mình đã làm kích động đến bệnh nhân, cô ta không dám đứng xem nữa . Các bác sĩ chạy ùa đến chặn cả khung cửa, nhưng không một ai dám bước vào . Sợ trong cơn kích động Tâm Như sẽ đánh luôn mình.

- Gọi bảo vệ mau.

- Điện cho giám đốc.

- Tâm Như !

- Vạch đám đông bước hẳn vào trong. Chí Bằng chụp vội lấy tay Tâm Như khi cô toan đập cho bể mặt bàn kính xa lông

- Cô làm sao vậy ? Bình tĩnh . Chuyện gì từ từ nói.

Tôi không bình tĩnh, cũng không từ từ nói .

-Tâm Như vùng vẫy khỏi tay Chí Bằng . Vương chiếc chân gầy bị bó

bột cứng đờ, cô vung về té nhào vào đám miểng chai trước mặt.

- Tâm Như !

Hốt hoảng, Chí Bằng nhào nhanh người tốt . Cứu được Tâm Như, nhưng anh lại bị té quỵ vào đám miểng.

- Á !

Nghe tiếng anh kêu đau đớn, Tâm Như bừng tỉnh ngay cơn kích động . Nhìn máu loang dần quần anh, cô lo lắng hỏi:

- Chí Bằng ! Anh có làm sao không ?

Không trả lời cô, Chí Bằng bế bổng Tâm Như lên tay, rồi khập khểnh bước nhanh về phòng cấp cứu . Bác sĩ Y Loan và hai điều dưỡng đang cùng nhau tán gẫu . Thấy anh bước vào người đầy máu , đồng lo lắng chạy ngay lại :

- Chí Bằng ! anh sao vậy ?

- Tôi không sao .

- Khoát tay, đặt Tâm Như lên chiếc băng ca cấp cứu, Chí Bằng thở dài giây lâu rồi nói

- Hãy lo lắng cho cô ta trước . Cô ta bị nặng hơn tôi.

Trong một phút, Tâm Như nhìn thấy vẻ ân cần trên mặt Y Loan biến mất . Đôi mắt sắc lạnh của cô ta liếc nhìn mình một cái dài, không thiện cảm.

- Cô ta không đáng cho anh quan tâm đến thế đâu

- Rồi cúi xuống chân Chí Bằng, Y Loan hạ giọng dịu dàng

- Để em xem.

- Đừng nói thế

- Chí Bằng nhăn mặt . Không rõ vì đau hay vì không đồng ý câu nói

của Y Loan

- cô ta bệnh nhân, chúng ta là bác sĩ.

- Xí !

- chiếc môi Y Loan trề dài

- Bệnh nhân gì cô ấy ? Bốn tháng nhập viện rồi cô ta có cho chúng ta cái thu nhập nào không ? Chỉ giỏi tài tổng tiền, ăn vạ mà thôi.

- Tôi không tranh cãi với cô nữa

- Như không muốn Tâm Như phải chịu đựng thêm lời mai mỉa . Chí Bằng nghiêm giọng.

-Bệnh nhân bị thương nặng . Đã đưa đến phòng cấp cứu . Chữa trị hay không là quyền của cô . Nhớ đừng để chuyện này lọt đến tai viện trưởng đấy.

- Biết rồi, Chữa thì chữa

- Dẫn dỗi đứng lên . Y Loan gắt gỏng bài hai y sĩ

- Chuẩn bị bông băng, kẹp gấp mau . Kéo người ta lại nóng lòng méc lên viện trưởng thì nguy đó.

- Vâng.

Hai cô điều dưỡng vâng lời ngay . Tiếng kim kéo va vào nhau lách cách . Y Loan bịt ngay chiếc khẩu trang lên mũi . Mặt lộ vẻ hằm hằm không phục . Y Loan thích h Chí Bằng đấy . Nhìn điệu bộ cô ta hờn dỗi dẫn mâm, sáng chén Tâm Như nhìn ra ngay, mím một nụ cười, cô tội nghiệp cho Y Loan quá . Sao lại phải ghen hờn với cô như vậy ? Chí Bằng quan tâm cô với con mắt một bác sĩ đầy lòng nhân hậu với bệnh nhân thôi. Không bao giờ anh thêm để ý đến tôi đâu . Tâm Như thầm nhủ . Lúc còn tóc, còn nguyên chan chưa chắc anh ta chú ý

đến . Huống chi lúc này chân gãy, cái đầu tóc lại mọc lưa thưa, lỏm chồm như người đau ban vừa dứt . Gớm ghiếc, xấu xí như ma, yêu sao nổi ma yêu chứ ?

Cô thật là ngốc khi ghen với tôi đấy Y Loan . Càng ngốc hơn khi để lộ vẻ cộc cằn, giận dỗi . Chí Bằng không thích mẫu người hung dữ vậy đâu . Thật đó, cô đã đẹp thế này, địa vị thế này, chỉ cần dịu dàng, nhân ái một chút thôi là sẽ cảm được lòng Chí Bằng ngay . Nhưng không sao, Tâm Như thầm nhủ: hôm nay, mình sẽ nhắc cho Y Loan biết.

- Ui da !

Nghĩ đến đây chợt nghe bắp tay đau điếng . Tâm Như giật mạnh cánh tay về la lớn . Thì ra Y Loan vừa gấp ra cho cô một mảnh thủy tinh.

- Nằm yên đó !

- Trừng mắt, Y Loan xẵng giọng

- Đừng giả vờ nhõng nhẽo . Đau một tí đã la.

- Không phải một tí đâu .

- Tâm Như rên rỉ

- Xin làm ơn nhẹ tay giùm . Tôi chịu đau rất dở.

- Chịu đau dở thì đừng làm

- Miết mạnh miếng bông cáo tẩm thuốc sát trùng vào vết thương còn rỉ máu, Y Loan xẵng giọng

- Nằm yên đó !

- Cô không cần phải mạnh tay thế

- Ngồi yên theo dõi từng động tác của Y Loan, Chí Bằng bây giờ nói

chen vào

- Nếu cô cảm thấy mình không có trách nhiệm chữa trị cho cô ta thì hãy tránh sang một bên, tôi sẽ làm thay.

- Nhưng đây là không phải là việc của anh .

- Y Loan tiếp tục gấp mạnh một mảnh chai ở vết thương khác của Tâm Như.

- Ui da !

Không muốn họ vì mình phải bất hòa một chút nào, nhưng Tâm Như vẫn không nén được tiếng kêu đau đớn.

Chí Bằng nóng lòng, giật mạnh cây kẹp khỏi tay Y Loan.

- Nhưng tôi không thể đứng yên nhìn cô tra tấn bệnh nhân như vậy.

- Được .

- Y Loan quay ngoắt người đi

- Anh muốn trách nhiệm . Đi thôi.

Nói rồi, cô dùng dùng bỏ đi nhanh ra cửa . Hai cô điều dưỡng đứng nhìn nhau một phút rồi cũng bước theo . Họ dường như không muốn chọc giận bác sĩ phụ trách của mình.

- Cũng vì tôi mà anh và chị ấy cãi nhau .

- Nhìn theo bóng Y Loan, Tâm Như ân hận .

- Tôi thật là phiền phức quá, xin lỗi anh.

- Không có gì đâu

- Chí Bằng nhẹ nhàng gấp miếng thủy tinh ra khỏi vết thương, ôn tồn hỏi

- Có đau không ?

- Không đau .

- Lắc đầu, Tâm Như trù mẩn nhìn bàn tay anh nhẹ gắp hết những miếng thủy tinh ra khỏi người mình.

Cũng may là cô mặc áo dày , nên bên trong không phạm một vết thương nào . Chỉ có hai mảnh trên cổ, ba mảnh trên tay và vài mảnh nhỏ dưới chân thôi . Chí Bằng làm rất nhẹ . Chưa đầy mười phút , anh đã gắp hết và băng chúng lại bằng những miếng bông băng nhỏ rất dễ thương . Động tác thuần phục, dịu dàng, rất nhẹ nhàng . Để dù có đau đớn, bệnh nhân vẫn thấy được an ủi phần nào.

Mai một, nếu mình trở thành bác sĩ, mình cũng sẽ như anh ta

- Tâm Như thần nhủ

- nhân ái dịu dàng với bệnh nhân.

- Xong rồi

- Cởi bỏ bao tay ngừng dậy, thấy Tâm Như nhìn mình chăm chú, Chí Bằng ngạc nhiên

- Cô làm gì mà nhìn tôi không chớp mắt thế ?

Tâm Như mỉm cười, không dấu vẻ thán phục lên ánh mắt:

- Tôi ngưỡng mộ anh . Một vị bác sĩ có lòng bác ái . Thật đúng với câu lương y như từ mẫu.

- Đừng nói thế .

- Được khen, Chí Bằng nghe xấu hổ, anh cúi mặt thẹn thùng . Rồi như chợt nhớ, anh ngẩng đầu lên hỏi

- Có điều này, tôi thắc mắc lâu rồi . Nếu được , cô trả lời tôi nhé ?

- Vâng ạ

- Tâm Như gật đầu ngay.

Chí Bằng ấp úng rồi hỏi nhanh:

- Trông vẻ mặt, cách ăn nói của cô thật không giống bọn bất lương, chuyên tống tiền làm điều ám muội một chút nào . Sao lại gây ra lắm điều tai tiếng ? Tôi thật không hiểu chuyện cô đánh lừa chủ quán , bắt viện... À ! Mấy người khách phải trả hai tô bánh canh là thật hay giả nữa ?

Lại chuyện này . Rồi tai Tâm Như đổ bưng lên . Đứng miếng ăn là miếng tôi tàn mà . Chỉ gạt một lần đã chết tên , chết tuổi . Thiệt... Mất tháng bị thiên hạ nghi oan , xem thường, rẻ rúng , cô không ngại chút nào . Sao hôm nay vừa nghe Chí Bằng hỏi một câu , cô đã then chín người xấu hổ ?

- Chuyện này...

Tâm Như ấp úng rồi quyết định kể cho Chí Bằng nghe tất cả . Trừ chi tiết mình sắp trở thành đồng nghiệp của anh ta ra . Còn tất cả, từ việc bị ép hôn , việc tình cờ gặp bác Mẫn rồi bị tông xe thế nào , cô đều kể cho anh nghe cả.

- Ra thế.

Nghe xong , Chí Bằng "ồ" to như vỡ lẽ , bật lên cười thích thú . Không ngờ cô bệnh nhân đang ngồi trước mặt mình lại có nhiều điều thú vị như vậy . Song điều khiến anh thấy mình cảm phục cô nhất vẫn là việc cô dám dùng miệng mình hô hấp cứu một người không quen biết.

- Dám dùng miệng mình cứu bệnh nhân , cô không sợ Ông ta mang bệnh truyền nhiễm gì sao ?

- Lúc đó , tôi không nghĩ đến

- Tâm Như nhẹ lắc đầu

- Chỉ sợ Ông ta chết mà thôi.

Đúng như mình dự đoán . Chí Bằng thăm nhận xét . Cô ta chẳng những không phải là người xấu lại rất tự trọng và nhân hậu . Tự nhiên thấy mến cô , anh bước lại bàn rót nước và lấy cho cô mấy viên thuốc giảm đau :

- Uống đi !

- Cảm ơn anh

- Tâm Như cầm lấy uống ngay.

Cùng lúc, Y Loan đẩy mạnh cửa , bước vào.

- Viện trưởng gọi điện cho anh.

- Được .

- Chí Bằng gạt đầu bước nhanh ra cửa.

Tâm Như chột kêu lên.

- Chết ! Chí Bằng ! Vết thương của anh hãy còn chưa chăm sóc.

- Thì thầy kệ anh ấy

- Y Loan trừng mắt ngó Tâm Như

- Ai mượn cô lo lắng ? Hừ ! Ai đời bệnh nhân mà cứ gọi bác sĩ bằng anh nghe ngọt xót . Muốn chinh phục trái tim của anh ta hả ? Đừng hòng . Cờ cô không có cửa đâu.

- Tôi biết

- Tâm Như nhẹ nhún vai thăm bảo

- Và tôi cũng không hề có ý định chinh phục anh ta . Nhưng anh ta cũng chẳng là của cô đâu nếu cô cứ đánh đá chua ngoa như vậy . Y Loan à ! Một bác sĩ xinh đẹp dịu dàng khác sẽ chinh phục trái tim nhân ái của anh ta.

- Tư cách ? Bồi thường danh dự ?

- Y Loan phá ra cười lớn . Hai cô điều dưỡng Nga, Hương cũng cười theo

- Chao ôi ! Nghe sợ quá.

- Sợ hay không, cô cứ lặp lại một lần nữa đi thì biết - Nghiến răng, Tâm Như tỏ vẻ mình chẳng nói đùa đâu.

Được.

Y Loan bước lên một bước, tỏ vẻ không nhường nhịn . may mà cô điều dưỡng tên Nga kịp kéo áo cô ta lại.

- Chị Loan! Đừng chấp nhất nó làm gì . Bác sĩ Ân Tuấn đến rồi . Để ông ta bắt gặp chuyện này, chẳng hay đâu.

- Hừ !

- Nghe nhắc đến Ân Tuấn, nét mặt Y Loan lập tức giãn ra.

Bước thẳng đến bên người bệnh , cô vẫn còn lăm bắm , cố ý cho Tâm Như nghe rõ :

- Đúng là đồ giẻ rách bày đặt làm cao . Đừng tưởng có Chí Bằng chống lưng là ngon lắm . Thế nào rồi có ngày cũng bị tao tổng cổ đi. Bị mắng là giẻ rách, Tâm Như tức lắm . Hai hàm răng nghiến chặt . Cô chỉ muốn tát cho Y Loan một tát nên thân . Bộ làm bác sĩ là ngon lắm chắc ? Nếu không vì Chí Bằng, vì cơ hội được làm việc dưới tay thần tượng Ân Tuấn, cô nhất định sẽ chẳng nhịn đâu.

- Bác sĩ viện trưởng đến kia rồi . Trông ông ta thật là oai vệ.

Ngoài hành lang bỗng dậy lên tiếng xôn xao . Tâm Như ngẩng nhanh đầu dậy . Bác sĩ Trần Ân Tuấn kia rồi ! Trái tim cô bỗng bồi hồi bao xúc cảm . Ôm cây lau nhà vào lòng, nép người sau cây cột lớn, cô

tròn mắt ngưỡng mộ nhìn ông.

Bước chân ông nhanh, dứt khoát mà thong thả làm sao . Chỉ tiếc là gương mặt ông đã bị chiếc khẩu trang che kín chỉ chừa cặp mắt . Nhưng như vậy cũng đủ lắm rồi . Ngược nhìn theo dáng ông cao lớn khuất hẳn vào phòng thăm bệnh , Tâm Như thầm ao ước : Một ngày nào đó, mình sẽ được trở thành phụ tá của ông . Như hai tên bác sĩ kia, được cận kề bên ông trong lúc mổ cũng như trong lúc thăm khám bệnh nhân vậy. Và nếu muốn đạt được điều này, từ nay, cô phải trở nên nhẫn nại trước Y Loan . Bằng không , cô ta sẽ tống mình ra khỏi nơi này mất . Y Loan là bác sĩ trưởng khoa. Cô ta nhất định sẽ có cách, mà cô thì... không thể mỗi cái mỗi làm phiền đến Chí Bằng như vậy.

Uống xong ly nước lọc của cô y tá trao cho . Ngẩng lên , đồng hồ đã quá bảy giờ , Ân Tuấn giật mình lẩm bẩm :

-Trể đến vậy sao ? Thảo nào lúc nãy trong phòng mổ , tay cứ run lên , mấy lần suýt mổ phạm bệnh nhân . Thì ra là đói.

-Thưa cô , xin cho tôi hỏi bác sĩ viện trưởng có ở đây không ạ ?

-Vừa toan ngồi xuống ghế nghỉ chân , Ân Tuấn chợt giật thót nhòe ngay người dậy . Từ phía hành lang trước mặt , một người đàn ông sang trọng đang xăm xăm bước đi.

Không thể để ông ta trông thấy mình . Như đứa trẻ, Ân Tuấn quỳnh lên tìm chỗ nấp . Phòng đợi trống trải quá, chẳng biết trốn vào đâu , Ân Tuấn đành chui đại xuống gầm bàn của cô y tá ghi danh, mặc cho cô này xanh lè mặt . Chẳng hiểu vì sao bác sĩ viện trưởng danh tiếng của mình trở nên hèn nhát thế, sợ người đàn ông kia như vậy ? Ông

ta là ai nhỉ ? Chủ nợ của bác sĩ chẳng ?

Không phải . Hoàn toàn không phải . Khi ông ta đến nơi trình bày lý do , cô y tá mới bật cười vỡ lẽ . Thì ra bác sĩ viện trưởng của mình trốn chạy , vì không còn đủ sức để làm tiếp cuộc phẫu thuật cho vợ Ông ta như đã hẹn.

Thật ra, Ân Tuấn không hề hẹn . Bởi một cuộc mổ bắt con là quá tầm thường so với trình độ y học hiện nay . Một bác sĩ sản khoa nào cũng đều có thể tiến hành cuộc phẫu thuật. It nhỏ không quá mười lăm phút ấy . Huống chi, tại khoa sản của bệnh viện "Hy Vọng" này , tập trung toàn các bác sĩ chuyên khoa, lừng danh tài giỏi . Vậy mà ông ta cứ nhất quyết một hai, phải đòi Ân Tuấn mổ cho bằng được . Mà phai mô đúng bảy giờ tối hôm nay, không hơn không thiếu một giây nào . Số là ông đã đi xem thầy, thầy bói bảo, thằng con của ông phải sanh đúng giờ này, phút này mới có thể trở thành quý tử , giàu sang phú quý.

Ông ta cầu nài, nài nỉ suốt tuần nay, nhưng Ân Tuấn vẫn không chịu hứa . Đến bây giờ đúng ngày , đúng tháng, ông lại cầu may đến nài nỉ thêm lần nữa.

-Xin lỗi ông , bác sĩ viện trưởng đã về nhà hơn một tiếng đồng hồ rồi ạ.

Nghe ông trình bày, cô y tá chợt hiểu liền tìm cách giải vây cho viện trưởng :

-Nếu bà nhà vẫn chưa có dấu hiệu sanh, và ông vẫn muốn được đích thân bác sĩ viện trưởng phẫu thuật thì xin chờ đến ngày mai . Tám

giờ tối nay, bác sĩ còn phải thực hiện một phẫu thuật khác ạ.

-Không được

- Ông ta giận dữ

- Con tôi phải được sanh đúng giờ này, phút này mới linh.

- Nếu vậy thì...

- Cô y tá nén nụ cười, thầm thương hại cho sự quá mê tín của ông ta

- Ông hãy quay về khoa sản và đề nghị các bác sĩ ở đây mổ cho .

Ông có thể yên tâm. Bác sĩ ở bệnh viện chúng tôi rất giàu kinh nghiệm lại giỏi tai nghề.

- Có lẽ phải vậy thôi .

- Thở ra một hơi dài thất vọng, ông từ từ quay bước.

Dưới gầm bàn, Ân Tuấn cũng nghe từ lồng ngực mình thở phào ra một hơi nhẹ nhõm.

- Cảm ơn .

- Gật đầu chào cô y tá, Ân Tuấn biến ngay vào thang máy đặc biệt, lối dành cho các y bác sĩ.

+++++

Tân đang ngồi nhai ngẫu nhiên ổ bánh mì . Thấy Ân Tuấn bước xuống vẻ mặt hăm hăm, anh sợ quá, quăng ổ bánh mì ăn dở . Lau nhanh miệng vào chiếc khăn tay, Tân nhăn nhó thanh minh:

- Chờ cậu lâu quá, em đói nên mới...

- Chạy đi ! đừng có nói nhiều.

Sập mạnh cánh cửa, Ân Tuấn gắt nhẹ Quỷ quái ! tự nhiên sao lúc này, anh bỗng nghe thèm nửa ổ bánh mì mà Tân quăng lúc nãy quá đi . Cái bụng lại sôi nữa rồi.

- Cậu à ! về nhà hay như thường lệ
- Tân cất giọng e dè.

Lạ thật ! từng lái xe cho nhiều ông chủ, nhưng chưa bao giờ Tân gặp một ông chủ khó gần gũi như Ân Tuấn . Lúc nào cũng có một khoảng cách vô hình . Một ranh giới rõ ràng chủ tớ làm anh phải lạnh sống lưng sợ hãi, mỗi lần tiếp xúc . Nói thật không phải vì ham số tiền lương cao gấp đôi nơi khác, anh đã nghỉ lâu rồi . Cứ nơm nớp pháp phòng sợ kiểu này, không chóng thì chày cũng vào viện tim của ông ta mất.

Không trả lời, tức là y lệ củ . Thở dài ngao ngán, Tân cho xe tấp vào bãi đậu của siêu thị Ân Tuấn móc túi . Vẫn y theo lệ củ đúng hai trăm ngàn không hơn không kém.

Năm này qua tháng nọ, chỉ mỗi một món chả lụa giam-bông, xúc xích và thịt hộp . Ân Tuấn dường như không biết ngán hay sao ấy ? Tuy biết rằng loại anh ăn toàn loại hỏa hạng, đắt tiền, đứng vào hàng đầu thế giới . Nhưng nói không phải chảnh chứ ăn theo Ân Tuấn riết rồi, Tân thấy mấy món đó dở tệ , còn thua món cá lòng tong kho tiêu của mẹ kho ở nhà nữa . Trời nóng bức thế này, giá được ăn một tô canh chua thì ngon biết mấy.

Hảo huyền thôi . Đẩy xe ra quầy tính tiền, Tân biết mình chỉ mơ mộng hảo . Sống cạnh Ân Tuấn, đừng mong được bữa ăn tươi . Nếu muốn, hãy chờ chủ nhật . Hừ ! Tân thật sự không hiểu, sao bữa ăn của Ân Tuấn lại khô khan thế ? Hai năm làm tài xế cho Ân Tuấn, nếu như nhớ không lầm thì, Tân chưa thấy anh ăn một cọng rau, hay một củ cải nào . Có khi ăn ở căng tin bệnh viện cũng thế . Duy nhất một

thực đơn : cơm gà . Có lẽ vì thế mà con người Ân Tuấn khô queo, cứng ngắt, không tươi mát và khó gần như thế.

Xong, mở cửa xe bước vào, Tân trao cho Ân Tuấn tờ hóa đơn thanh toán và mười ngàn lẻ thối lại . Ân Tuấn cầm lấy, xem kỹ lưỡng rồi cho tờ hóa đơn và tiền lẻ vào sâu trong túi .

Người khác có thể cảm thấy xúc phạm, phật lòng chứ Tân thì không . Anh đã quen rồi tính nết của ông chủ giàu có . Ân Tuấn không keo kiệt, song cũng chẳng hào phóng như các đại gia giàu có . Tuy tiền làm ra rất dễ , rất nhiều, nhưng trước khi sử dụng nó, anh vẫn thường dẫn đo, cân nhắc rất đàng hoàng, cẩn thận . Xài đúng chỗ, đúng nơi, anh không hề hoang phí và xài sai mục đích . Bằng chứng đơn giản nhất là hai tô bánh canh phải trả oan cho cô gái tên Tâm Như gì đó. Chỉ mười ngàn đồng mà anh cứ nhăn nhó , cứ khó chịu, tiếc rẻ như mình vừa đánh mất hàng chục triệu đồng.

Rồi cũng ngay sau đó, vì tai nạn đụng xe phải bỏ ra hàng chục triệu đồng để bồi thường . Thế mà... anh vẫn thản nhiên, chẳng một cái tắc lưỡi chau mày tiếc rẻ, bảo rằng đây là chuyện nên làm.

Ân Tuấn là một người khó hiểu . Đây không phải là nhận xét của riêng Tân . Tất cả y bác sĩ ở viện tim, ở bệnh viện đa khoa và những ai từng tiếp xúc với anh đều đưa ra nhận định này . Thật khó mà đoán được bên trong vẻ mặt luôn thâm trầm, và đôi môi luôn mím chặt không biết cười kia nghĩ gì . Ác hay là thiện, dữ hay hiền ? không thể nào phân biệt được trong con người Ân Tuấn . Dường như nghĩ thế nào cũng đúng, cũng sai cả.

Vì nếu bảo rằng ác, sao anh lại hành nghề bác sĩ cứu người? còn bảo

thiện, sao anh chưa bao giờ tham gia một tổ chức từ thiện nào ? Dù chỉ một đồng xu nhỏ, chứ đừng nói chi góp công khám và trị bệnh miễn phí cho bệnh nhân nghèo như bao bác sĩ nhân từ khác.

Cả đời Ân Tuấn, anh dường như chẳng biết đam mê gì khác ngoài tiền . Chuyện nghe vô lý, nhưng thật đó . Suốt hai năm liền, Tân chưa thấy Ân Tuấn chạm tay vào điều thuốc, hay uống một ly rượu nào . Thậm chí cả gái, cả người yêu cũng không thấy nốt . Tân chỉ thấy tuần nào, Ân Tuấn cũng xách về nhà một va li đầy nhóc những tiền . Anh đổ ra đếm, vuốt ve chúng một cách âu yếm và trù mẫm rồi đem cất vào tủ sắt . Một điểm khác thường là Ân Tuấn không đem tiền gửi ngân hàng, cũng chẳng biến chúng thành vàng hay đô la như những người giàu có khác vẫn làm . Bao nhiêu tiền kiếm được, anh đều đem cất hết vào tủ sắt . Không phải một mà những ba tủ to đùng . Tủ nào cũng đầy nhóc, chật ních tiền như giấy lộn . Không ăn chơi phù phiếm, chưa lập gia đình, lại cũng chẳng có thân nhân thì làm nhiều đến thế làm gì ? Chỉ mỗi viện tim, công suất làm việc của Ân Tuấn đã hơn ba bác sĩ thường . Lập thêm bệnh viện đa khoa, Ân Tuấn quả thật đã nâng công suất làm việc của mình lên đến gấp mười . Đã là ông chủ, tiền vô như nước, anh vẫn không bỏ qua cơ hội kiếm thêm tiền . Hết giờ , hết việc nhưng hễ ai yêu cầu mỗ giá cao là anh nhận lời ngay . Mải suy nghĩ miên man, chẳng mấy chốc biệt thự " Tường Minh" đã hiện ra trước mắt. Chính xác, Tân cho xe chạy đúng một vòng . Chiếc cửa cảm ứng từ trường từ từ mở lớn . Thả Ân Tuấn trước phòng khách, đánh xe vào ga ra xong , Tân quay xuống bếp phụ dọn cơm với Thành quản gia và ông Bầy giữ vườn,

trong lúc đợi Ân Tuấn đi tắm.

- Vẫn thế à ?

- Vừa thấy Tân, Thành hỏi ngay.

-Tân cầm cái bịch giấy lên, lắc lắc :

-Vũ như cần (vẫn như củ).

-Nhưng không sao

- Thành nói nhỏ vào tai Tân

- Có chút đột biến rồi:

- Đột biến ? Đôi mắt Tân mở lớn - Không hiểu

Thành kéo Tân đến bên bàn ăn rồi mở lồng bàn ra :

-Ồ !

- Tân "Ồ" to kinh ngạc . Nhìn thấy trên bàn một tô canh chua hảy còn

bốc khói, cạnh mấy con cá rô kho tộ vàng ươm thơm lừng .

- Ở đâu ra thế này ?

-Nghe mùi thôi đã muốn ăn rồi.

-Thành chưa kịp trả lời, Ân Tuấn đã bước từ trên lầu xuống. Cánh mũi phập phồng anh hỏi:

-Nhà ta hôm nay có mùi gì lạ thế ?

-Cậu Tuấn à ! Tân mở nắp lồng bàn hào hứng

- Cậu nhìn xem . Hôm nay nhà ta có món tươi rồi.

- Ở đâu ra thế ?

- Đôi mày Ân Tuấn khẻ cau.

-Tân vẫn hí hửng :

- Dạ của anh Thành . Anh ta mua về đãi chúng ta.

- Tôi không có mua
 - Từ lúc Ân Tuấn xuất hiện, gương mặt đang vui vẻ bình thường của Thành bỗng trở nên bất động, lạnh lùng
 - Tất cả là do cô bé giúp việc mới của chúng ta nấu đó.
 - Cô gái giúp việc mới ? Thế còn người cũ đâu ?
 - Ân Tuấn tỏ ý chẳng bằng lòng.
- Ông Bảy đỡ lấy lời :
- Dạ, bà ấy già rồi, nên con cháu không cho làm nữa . Cô bé này chính do bà ta giới thiệu đến.

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 5

- Thế... đã thử tay nghề chưa ? Ân Tuấn lại hỏi :
- Thành gật đầu:
- Dạ, đã thử rồi ạ , cô ta siêng năng lắm.
 - Được rồi .
 - Ân Tuấn bước đến, ngồi vào ghế.
- Đôi mắt nhìn lướt qua to canh chua và đĩa cá kho tộ một. cái rồi anh bao?.
- Những món này mọi người dùng đi . Ngày mai, bảo cô ta đừng nấu nữa nhé.

Tôi không thích chi vào những khoản vô lý này đâu.

- Dạ

- Thành gặt đầu trong ánh mắt tiu nghỉu của Tân và ông Bảy.

Chà ! món canh chua đến tề cả lưỡi thế này, lẽ nào chỉ được ăn có một ngày thôi ?

- Ăn thử miếng canh đi cậu Tuấn . Ngon lắm .

- Đây tô canh chua sang phía

Ân Tuấn, Tân dụ dỗ . Hy vọng sau khi ăn thử một miếng, anh sẽ thay đổi quan niệm của mình.

- Tôi không ăn .

- Ân Tuấn lắc đầu rồi kêu lên ngạc nhiên khi thấy đĩa đồ ăn nguội của mình này giờ không được ai đụng đến.

- Mọi người ăn đi chứ . Không phải nhường tôi đâu.

- Dạ , không phải nhường mà là...

Húp hết chén cơm chan canh chua, Tân cười

- Ngán ! cậu chủ ăn thử miếng cá kho đi bảo đảm không ngon không lấy tiền.

- Đúng đó . Ăn thử một miếng đi cậu Tuấn .

- Ông Bảy gặt đầu.

Sẵn cơ hội, Thành nói luôn:

- Không lẽ, mấy món đồ nguội đó, cậu ăn hoài không ngán sao?

- Ngán ?

- cho một miếng chả to vào miệng nhai ngẫu nhiên, AT ngơ ngác như thể lần đầu nghe đến danh từ ấy.

- Cậu chẳng biết ngán đâu

- Không nghe Ân Tuấn trả lời, Tân uể oải gấp một miếng giăm bông cho vào miệng
- Thôi, quên canh chua, cá kho đi. Giăm bông, chả lụa muôn năm !
- Thì ra... Bây giờ Ân Tuấn mới như vỡ lẽ
- Từ lâu, mọi người không thích ăn những món này à ?
- Không phải là không thích, nhưng...
- Ông Bảy nhăn mặt
- Lâu lâu ăn một lần mới ngon . Ngày nào cậu cũng bắt tội này ăn như vậy . Thiệt là...
- Bắt ?
- Ân Tuấn tròn mắt
- Trời ơi ! Tôi cho mọi người ăn vừa ngon, vừa sang mà mấy người nhăn nhó, khổ sở như bị tù chung thân vậy . Sao lâu nay, không chịu nói chứ ?
- Tại...
- Tân đưa tay gãi tóc
- Thấy mặt cậu nhăn nhăn, tội này sợ, im luôn
- Sợ ư ?
- đôi mắt Ân Tuấn nhướng cao.

Thành gật đầu:

Đạ sợ . Nói thiệt cậu Tuấn nghe . Nếu hôm nay không có sự xuất hiện của tô canh chua và đĩa cá kho này, có lẽ tội tôi chưa dám nói đâu . Nói cậu đừng giận chứ, cứ ăn ba cái đồ nguội đó hoài, tội tui ngán quá.

Có chuyện này sao ? Buông chén đĩa, Ân Tuấn cảm thấy bất ngờ .

Anh thật không dám tin rằng , bấy lâu nay, trong mắt mọi người, mình chỉ là tên bạo chúa, khiến họ phải hải hùng, kinh khiếp thế .
Thật tệ hại vô cùng . Vậy mà bao lâu nay, anh cứ ngỡ bọn họ cũng thích ăn những thứ đồ nguội như mình.

- Mà cái cô gái kia thiệt tội nghe .

- Lâu lắm mới được một ngày cưới mở, Thành hứng thú cất cao lời

- Tự mình bỏ tiền đi chợ, nấu cơm . Thấy vậy, tôi có đưa cho cô ấy hai chục ngàn đồng, nhưng cô ấy không chịu lấy, chỉ cười thôi.

-Chà ! Tân trợn mắt

- Thế gian này sao lại có người tốt như vậy chứ ?

- Đừng vội vàng thán phục thế .

- Như bao nhiêu lần trước, mỗi lần nghe ai ca ngợi đến lòng tốt của con người, Ân Tuấn lập tức phản bác lại ngay bằng một giọng lạnh lùng

- Thế gian này không có lòng tốt tự nguyện đâu . Mọi lòng tốt đều có ý đồ, có mục đích cả.

- Không phải đâu .

- Thành bênh cho cô gái . Dường như to canh chua và đĩa cá kho tuyệt vời kia đã khiến anh có cảm tình nhiều với cô gái kia hơn

- Cô ta thật sự tốt bụng, chẳng có ý đồ gì, chỉ vì nghe tôi và bác Bảy đây than.

-Thì mọi người cứ chờ đi

- không muốn tranh cãi lời thôi, Ân Tuấn rời bàn ăn đứng dậy - Xem lòng tốt của cô ta kéo dài được bao lâu nữa . Và cái giá mọi người phải trả có đáng giá gấp trăm gấp ngàn lần những món đồ tầm

thường mà cô ta đã bỏ ra không ?

- Bàn chân đã đặt lên bậc thang, Ân Tuấn còn quay đầu lại nói thêm, như khẳng định vào chân lý của mình:

- Nói tóm lại, tôi không tin có lòng tốt trên thế gian này. Mọi người ăn cần, quan hệ với nhau chẳng qua vì cuộc sống, vì nhu cầu đến nhau thôi . Tôi thế và các người cũng thế.

- Không phải vậy đâu.

- Nghe ức lòng, ông Bảy cãi . Nhưng Thành đã nắm tay on^g kéo lại:

- Đừng tranh cãi với cậu ấy làm gì, chẳng đi đến đâu . Cậu ta bảo thủ lắm . Bác đừng quên chúng ta từng tranh luận với cậu ấy về đề tài này hàng trăm, hàng vạn lần rồi sao.

- Tôi mặc kệ lòng tốt có tồn tại hay không trên thế gian này .

- Kéo tô canh chua vào lòng, dùng muỗng húp đến muỗng cuối cùng, Tân bình thản nói

- Toi^ chỉ biết rằng, kể từ ngày mai, chúng ta sẽ không phải nhai mãi món thịt nguội dai nhách như rơm khô ấy.

-Cậu Tuấn đã đồng ý bao gi+`o mà cậu lại bảo thế chứ ? - Vừa gom hết chén dơ cho vào thau, ông Bảy cãi.

Tân vừa quét luôn cái lưỡi vào đĩa cá kho sạch bóng.

- Thì chẳng phải lúc này cậu ấy bảo rằng: các người cứ chờ đi, xem lòng tốt của cô ta kéo dài được bao lâu là gì ?

-Ừ nhỉ

- Thành gật đầu rồi bật cười dúm mạnh vào đầu Tân một cái

- Cái thẳng! coi vậy mà thông minh quá.

- Còn phải nói

- Tân vênh mặt tự hào
 - À mà này ! không ấy bắt đầu từ ngày mai, ba chúng ta hùn tiền lại cho cô ấy . Chứ không ai tốt bụng nấu không cho mình ăn mãi . Nói không biết chừng, cô ả đang mua chuộc tình cảm của mình để giở trò gì đó
 - Nói rồi nhún vai cười hì hì, cũng như cậu chủ , không tin vào lòng tốt tự nhiên của con người đâu.
 - Cái thằng... theo Ân Tuấn riết rồi cũng bị lây luôn
 - Nhìn theo Tân, ông Bảy lắc đầu - Riết rồi ai cũng bị nó nghi ngờ hết .
 - Rồi quay sang Thành ông đùa :
 - Còn mày nữa, nói tao nghe . Có nghi cô gái ấy nấu cho mình ăn là có mưu đồ không hả ?
- Ngồi xuống ghế, châm cho mình điếu thuốc, Thành trầm ngâm không trả lời ông Bảy . Tuy không mất hết niềm tin vào lòng tốt tự nhiên của con người như Tân và Ân Tuấn, nhưng anh vẫn có cảm giác rằng cô gái kia không phải tự nhiên tốt bụng với mình . Cô nhất định có nguyên nhân .Song nguyên nhân đó là gì ? Xấu hay tốt ? Anh còn chưa được biết.

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 6

Nguyên nhân ? Chỉ một nguyên nhân duy nhất, đó là lòng ngưỡng mộ và lòng kính phục . Nên sáng hôm qua, vừa được nghe Chí Bằng tiết lộ Ân Tuấn chính là chủ căn biệt thự "Trường Minh", là Tâm Như đâm đầu, đâm cổ chạy đi ngay.

Từ lúc xuất viện đến giờ, Tâm Như chưa một lần ghé qua biệt thự "Trường Minh", cũng không hề đến hỏi thăm bà Liên lấy một lần . Phần vì công việc hộ lý quá bận rộn, phần cô nghĩ cô ghé cũng chẳng ích lợi gì . Sáu tháng vắng mặt, hẳn đã có người vào thay chỗ của cô rồi . Nhưng bây giờ thì khác . Một khi đã biết Ân Tuấn chính là chủ nhân biệt thự "Trường Minh", Tâm Như làm sao có thể bỏ qua cơ hội một năm ngàn thuở này . Tuy ở nhà cũng như trong bệnh viện, cô không thể đến gần tiếp cận ông, nhưng được chăm sóc cho ông là Tâm Như cảm thấy thỏa? nguyện lắm rồi.

Vì sao thế ? Thì đã bảo tại lòng ngưỡng mộ và niềm kính phục rồi . Tâm Như thần tượng Ân Tuấn như người ta thần tượng các siêu sao ca nhạc . Chẳng ai bán hình Ân Tuấn, không thì cô cũng đã mua, lộng to một tấm treo trong nhà, ngày ngày nhìn ngắm.

May quá ! Nghe bà Liên bảo, từ ngày bị cô làm cho mất mặt với viên

quảng gia vì cô người làm mới bỏ ngang giữa chừng, bà không giám kêu ai khác, đành phải trở về làm lại, Tâm Như đã nhảy cẫng lên mừng rỡ . Bằng một giọng thương tâm oai oán, cô kể bà nghe tai nạn của mình, còn đem hết giấy tờ xuất viện cho bà xem nữa.

Nghe xong hoàn cảnh của Tâm Như, cơn giận trong lòng bà Liên tan biến . Đem trả cho cô một triệu đồng, tiền lương tháng làm của cô lúc trước chưa kịp trả, rồi không đợi Tâm Như mở miệng, bà hỏi luôn rằng Tâm Như có muốn trở lại làm không ?

Muốn, dĩ nhiên là Tâm Như phải muốn rồi . Suốt một buổi trưa ăn cơm ở nhà bà Liên, cô cứ hỏi đi, hỏi lại sinh hoạt, nếp sống của ông chủ Ân Tuấn.

Trời ! Nghe bà Liên kể về thực đơn của Ân Tuấn, Tâm Như phải kêu trời kinh hải . Đúng là một chế độ ăn kinh khủng quá . Toàn đồ hộp đã qua chế biến, lại thiếu rau xanh . Nghèo vitamin và khoáng chất đến thế thì cơ thể làm sao đủ chất đề kháng để đương đầu cùng bệnh tật . Là bác sĩ, lẽ nào Ân Tuấn không biết nếu mình cứ ăn như vậy mãi thì cơ thể sẽ bị ung thư mất.

Không được . Chiều hôm đó, ngay buổi đầu tiên trở về, Tâm Như quyết định sẽ làm việc thêm . Cô sẽ thay đổi chế độ ăn uống của Ân Tuấn cho cân đối, đàng hoàng hơn . Cả ông Bảy và anh Thành nữa, cứ ăn uống theo Ân Tuấn mãi như vậy thì sức đâu mà làm việc.

Nghe cô nói, mắt ông Bảy và anh Thành sáng bừng lên thích thú . Họ không còn lạnh lùng, vô cảm với cô như trước kể từ khi được nghe dì Liên kể về hoàn cảnh của cô . Sự nghi kỵ dè chừng biến mất, Tâm Như thấy họ đáng yêu và dễ gần gũi vô cùng . Và cô cũng đã quyết

định từ chối không nhận tiền chợ họ trả cho buổi cơm ngon đột xuất cô làm . Chẳng có bao nhiêu đâu.

Bước tung tăng vào cổng bệnh viện, biết mình vào cửa thang máy, Tâm Như cười tủm tỉm, lòng nập đầy hạnh phúc . Cô hình dung đến vẻ mặt đầy hân hoan của Ân Tuấn chiều qua khi được thay đổi khẩu vị . Ân Tuấn ! Ông cứ ngon miệng ăn đi nhé . Tâm Như này sẽ sẵn sàng phục vụ Ông không cần đến tiền thù lao bồi dưỡng . Hai triệu đồng lương ông trả cho tôi mỗi tháng, tôi cho bác mass một nửa, một nửa kia sẽ dùng để đi chợ chăm lo sức khoẻ cho ông đó . Phần tôi, đã có lương hộ lý rồi.

Cửa thang máy mở ra. Tâm Như tung tăng bước vào phòng thang, miệng líu lo ca hát . Cô nghĩ đến thực đơn chiều nay sẽ nấu cho Ân Tuấn, thịt kho tàu và dưa giá, có được không? Món này thường ngày cô thích ăn ghê lắm.

- Bà ơi ! Ông có đỡ chút nào không ?

Như thường lệ, căn phòng đầu tiên Tâm Như quét dọn bao giờ cũng là căn phòng đầu tiên của ông lão ung thư bao tử vào giai đoạn cuối . Tội nghiệp ! Tâm Như có cảm tình với bà vợ hiền lành kia lắm . Biết ông không còn muống chữa, bà vẫn một mực thương yêu, chiều chuộng . Một khi ông bị lên cơn đau đốn, đánh đập mắng chửi, bà vẫn dịu dàng không một lời nặng nề.

- Chiều hôm qua, ông sốt đấy

- Bà đáp, mặt rầu rầu

- Lúc nãy lại bị đàm trào lên cổ, cứ tưởng đã xong rồi... Tôi thật là rung quá.

- Để cháu xem.

Bước lại gần người bệnh . Nhìn ông thân thể gầy còm, cánh ngực phập phồng trong hơi thở khó khăn, Tâm Như biết sẽ không còn bao lâu nữa . Tự nhiên nước mắt ứa ra, cô nghĩ đến nỗi đau mất chồng của người đàn bà ấy.

- Gần lắm rồi, phải không cô ?

- Bàn tay người đàn bà lạnh giá nắm lấy tay Tâm Như lo sợ .

- Cô nói thật cho tôi biết đi . Đừng lạnh lùng dửng dưng như các bác sĩ vào thăm bệnh nữa . Nơi đây, chỉ có cô là quan tâm đến cảm giác của tôi thôi . Cô nói đi ! Có thật là ông ấy sắp đi rồi không ?

Nước mắt chảy dài trên má, Tâm Như không thể mở lời . Cô vụt đầu rồi chạy đi nhanh . Bên trong, người đàn bà vừa thả người xuống ghế sừng sờ, bất động. Dù đã biết chuyện ông ra đi là không tránh khỏi, sao bà vẫn quá bàng hoàng, quá đau lòng như vậy ?

Tựa lưng vào tường, Tâm Như lấy hết tinh thần hít một hơi dài .

Ngày trước ở trường, mỗi lúc nghe thầy cô dạy : " Là bác sĩ phải biết làm chủ cảm xúc của mình . Không được lộ vẻ hoang mang, thương hại bệnh nhân, e ảnh hưởng đến tinh thần của họ " . Cô cứ cười, cứ nghĩ thầy cô quá lo xa . Bệnh nhân chứ đâu phải thân nhân của mình đâu mà phải đau lòng hay lo lắng . Hàng ngày, học về những bài bệnh nan y, những cái chết lâm sàng được báo trước, cô vẫn thấy bình thường, thấy thản nhiên.

Vậy mà... giờ đây đối diện với bệnh nhân, Tâm Như mới biết điều đó thật ra không dễ một chút nào . Đứng trước nỗi đau sinh ly tử biệt của người khác, thật khó nén lòng bình thản. Khó tránh khỏi tự trách

mình sao bất lực . Là bác sĩ làm gì, mà không thể cứu bệnh nhân ? Bệnh nan y . Không thuốc chữa . Thật không gì khổ tâm bằng một bác sĩ đứng trước căn bệnh mà y học đã bó tay . Đành nhìn bệnh nhân chết dần mòn trong đau đớn, phải làm sao ? Khóc lóc như cô chẳng ích gì . Phải làm hết khả năng, phải cố xoa dịu nỗi đau mà họ đang gánh chịu.

Đưa tay quệt ngang nước mắt, Tâm Như bước vào phòng thứ hai. Phòng của một người đàn bà bị bệnh lao, không thuốc chữa . Bà cũng đã bắt đầu ho ra máu, có lẽ cũng không còn lâu nữa.

- Bà ơi! Hôm nay bà có thấy khoẻ chút nào không ?
- Bước đến gần bà, Tâm Như ân cần hỏi.
- Cảm ơn cô . Vẫn như thường bữa .
- Bà cất giọng khàn khàn. Tâm Như cúi xuống lau dưới gằm giường . Bất chợt, nhìn tay bà lớn dần lên, cô hốt hoảng :
- Chết ! Tay bà bị phù rồi . Sao bà không kêu điều dưỡng ?
- Lúc nãy vừa bị phù, tôi kêu một lần, đã bị cô ta cầu nhàu. Nên bây giờ, tôi không dám làm phiền nữa.
- Không được đâu .
- Tâm Như khoá cái van cho trai dịch truyền không chảy nữa.
- Bà không thể nằm yên chịu trận . Hai lần chứ mười lần, bà cũng phải gọi y bác sĩ tới Mà cô ta đâu rồi nhỉ ? Tâm Như ngoái đầu nhìn quanh
- Theo lẽ, mỗi phòng có một y tá trực kia mà.
- Có lẽ cô ta sợ bị lây cho nên đã bỏ đi rồi .
- Bà cất giọng buồn buồn.

Tâm Như nhẹ nhàng rút kim ra khỏi tay bà.

- Để cháu truyền lại cho bà nhé . Mai một nếu cô y tá trực cứ bỏ đi như vậy, bà cứ việc nói lên bác sĩ viện trưởng.

- Nói để làm gì ?

- Người đàn bà mỉm cười buồn

- Tôi ho lao, con cháu còn sợ bị lây hưởng gì cô y tá . Mà tôi cũng chẳng muốn lây cho ai cả . Cô làm xong rồi cũng mau rời khỏi nơi này, kéo bị lây rồi khổ.

Nói đến đây như bị chạnh lòng, bà ôm ngực la lên mấy tiếng. Máu từ miệng bà bắn ra, bám đầy lên chiếc áo của Tâm Như.

- Bà đừng nói thế .

- Vội đỡ bà ngồi dậy, tựa đầu bà vào vai mình . Tâm Như khẻ khàng rút một chiếc khăn giấy lau máu cho bà.

- Cứ mặc tôi đi .

- Đẩy tâm Như ra khỏi người mình, bà thở dài

- Trời ơi ! Sao thân tôi khổ thế này ? Xin ông trời hãy mau mau lấy mạng của tôi đi.

- Xin bà đừng kích động, không có lợi cho sức khoẻ đâu .

- Tâm Như nhẹ nhàng vuốt ngực bà

- Để cháu rót nước cho bà uống nhé.

- Cô thật là tốt quá . Giá như con gái tôi được một phần nhỏ như cô, thì có lẽ tôi không phải tủi thân khổ sở thế này.

Uống từng muỗng nước từ tay Tâm Như bà than thở.

- Bà có con ư ? Tâm Như lạ lẫm

- Nếu như nhớ không lầm thì... từ lúc bà nhập viện đến giờ, cô chưa

hề thấy con cháu đến thăm bà cả.

- Có . Tôi có một đứa con gái .

- Bà cất giọng buồn buồn

- Nó đã có chồng và có hai đứa con đẹp như thiên thần . Gia đình của nó giàu lắm.

- Vậy sao chị ấy không đến thăm bà ?

- Tâm Như cất trả ly trên bàn.

Bà thở ra :

- Nó sợ bị tôi lây bệnh nên không dám đến thăm, ngày trước cũng thế . Nó chưa cho tôi được một lần ôm cháu ngoại vào lòng . Tôi thương chúng lắm, đâu muốn lây bệnh cho chúng làm gì . Nhưng giá mà nó đừng ghê sợ ra mặt, tự tôi, tôi cũng biết giữ gìn mà.

Nói đến đây, đau lòng quá, bà lại ho . Tâm Như vội bảo :

- Thôi, bà đừng nói nữa.

- Bây giờ sắp chết rồi, tôi chỉ còn một tâm nguyện cuối cùng là được nhìn thấy mặt chúng lần cuối . Không biết có được không ?

- Vừa nói, bà vừa rút khăn lau nước mắt.

Tâm Như nhẹ nắm tay bà tin tưởng.

- Được . Nhất định bà sẽ được . Hãy tin lời cháu.

- Cảm ơn .

- Ngước mắt lên bà mỉm cười hy vọng

- Cô thật là tốt quá.

- Thôi, bà nằm nghỉ đi . Cháu phải sang phòng khác.

Gật đầu chào bà, Tâm Như bước vội ra ngoài, lòng thầm giận cô con gái bất hiếu của bà . Đúng là phải cách ly, tránh tiếp xúc với những

người mắc bệnh nhiễm, dễ lây lan . Nhưng bốn phận làm con dâu thể cho phép cô ta bỏ mặc mẹ mình như thế . Hừ ! Bộ tưởng có tiền là ngon lắm sao ? Nhất định hôm nào gặp cô ta, mình phải nói cho ra lẽ . Đồ con bất hiếu !

- Ui da !

Vừa đi vừa lăm bắm, Tâm Như quên nhìn trước nhìn sau . Mãi đến khi đâm sầm vào một người, cô mới giật mình ngẩng dậy . Nhận ra người quen cũ, cô reo lên mừng rỡ :

- Ồ, Chí Bằng ! Anh đi đâu mà không nhìn trước nhìn sau, để phải đụng em một cái đầu chí tử như vậy ?

- Trời đất ! Chí Bằng trợn mắt

- Quả trình độ vu khống của em lên đến bậc thượng thừa rồi . Người ta vẫn đứng yên ở đây hơn nửa tiếng rồi mà bảo không nhìn trước nhìn sau là sao hả ?

- Thì ra... Em đụng anh à ? Đưa tay giải tóc Tâm Như cười biết lỗi

- Xin lỗi nghe . Tại em mắc sùng nên...

- Nên muốn đụng ai tùy ý, phải không ?

- Chí Bằng lườm yêu một cái

- May cho em, người bị đụng là anh . Chứ phải Y Loan là bị mắng cho một trận rồi.

- Lại nói xấu người vắng mặt rồi

- Tâm Như vờ trợn mắt

- Chẳng anh hùng, quân tử chút nào . À ! Anh lên tìm chị Loan hả ?

Chỉ ở trên phòng số ba đó . Tạm biệt nhé.

Đưa mấy ngón tay lên vẩy vẩy, Tâm Như cầm chiếc máy hút bụi lên .

Chí Bằng nhẹ nắm tay cô, kéo lại :

- Khoan đã ! Anh có chuyện này thắc mắc, muốn hỏi em đây . Có phải lúc này em gắn lại kim truyền dịch cho bà cụ bên trong không ?

- Không phải

- Lắc đầu, Tâm Như chối nhanh

- Nó bị méo, em chỉ sửa lại một chút thôi.

- Không đúng

- Chí Bằng nghiêm nét mặt

- Anh đã chứng kiến từ đầu . Em chẳng những rút kim tiêm ra khỏi chỗ bị phù, cho gắn lại vào tĩnh mạch cho bà ta nữa . Động tác thuần phục, nhuần nhuyễn như 1 điều dưỡng chuyên nghiệp vậy . Có phải em từng làm điều dưỡng rồi không ?

- Không có .

- Không muốn tiết lộ thân phận mình, Tâm Như lắc đầu

- Lúc này, em chẳng qua làm đại thôi . Hồi đó, nằm bệnh viện . Thấy mấy cô y tá làm, em bắt chước . May mà được.

- Bắt chước ? Làm đại ?

- Tin lời cô, Chí Bằng hốt hoảng

- Trời ơi ! Tâm Như ! Em thật là liều lĩnh . mai mốt, không được làm ầu như thế nữa đâu . Nguy hiểm lắm.

- Khoan đã !

- Chí Bằng lại nắm tay cô kéo lại.

Tâm Như sợ hãi :

- Anh lại muốn mắng em à ?

- Không phải mắng mà là để cho em cái này đây .
- Vừa nói, anh vừa móc túi trong túi áo Blouse ra một trái ổi chín cây to tướng.

Tâm Như reo mừng rỡ.

- Ô ! Ổi chín ! Ngon quá ! Ở đâu mà anh có vậy ?
- Một bệnh nhân cho anh .
- Chí Bằng mỉm cười nói dối . Sự thật trái ổi này mới vừa rồi Y Loan đã cho anh, chả là cô biết anh rất mê ổi chín.
- Cám ơn anh.
- Đưa ổi lên mũi ngửi, Tâm Như nhảy chân sáo bước đi.

Lần này Chí Bằng không cản . Anh đứng yên mỉm cười nhìn theo bước chân cô . Chao ! Sao anh có cảm tình với cô bé này nhiều đến thế . Vì lúc này vô tình chứng kiến cảnh cô tận tình chăm sóc bệnh nhân, hay vì một điều khác nữa, Chí Bằng còn chưa biết được.

Có 1 cái gì đó bồn chồn, lạ lẫm làm Ân Tuấn ngồi đứng không yên suốt từ sáu giờ tối đến tận bây giờ . Đồng hồ đã gõ nhịp điều 12 tiếng, mà anh vẫn không tài nào chợp mắt.

Là cảm giác bất ổn chẳng ? Bất nhanh ngồi dậy trên giường, Ân Tuấn như chợt nhớ . Đúng là cảm giác thiếu an toàn, bất ổn lại đến với anh sau gần hơn 5 năm rồi lại mất.

Tại sao nó bỗng trở lại với mình thế này? Ân Tuấn thầm lo sợ . Trong tất cả các cảm giác của con người, Ân Tuấn sợ nhất cảm giác này . Anh có thể bị đói, bị lạnh, thậm chí bị đau đớn, chứ không thể nào chịu nổi cái cảm giác bơ vơ . Lúc nào cũng lo sợ phập phồng một tai họa chực chờ giáng xuống đầu mình . Nó căng thẳng, kinh khủng

lắm . Nép mình vào một góc giường, hai tay ôm lấy via, đôi mắt Ân Tuấn nhìn quanh lăm lét.

Tất cả cũng tại bữa cơm chiều nay mà ra cả . Ân Tuấn nhớ lại rồi . Quý tha ma bắt gì khiến anh mềm lòng nghe lời xúi giục của bọn họ, ăn hết một trái khổ qua hầm, lại còn món thịt kho tiêu mặn đến quắn lưỡi kia.

Không thể trách họ đâu . Ân Tuấn biết mình vô lý khi đổ hết tội danh lên đầu họ . Cũng tại anh muốn ăn thôi . Chứ bằng không... dù cho họ có kề dao vào cổ cũng không thể khiến anh thay đổi lập trường. Thế nào... bỗng dưng mình lại thèm ăn ? Ân Tuấn lại nhớ đến cảm giác của mình khi vừa ngồi xuống bàn ăn . Những trái khổ qua nhồi thịt vàng ươm cùng những lát thịt kho tiêu đen quánh xềnh xệch nước sao lại thu hút tầm nhìn của anh nhiều đến thế ? Nó như gợi cho anh nhớ đến một cảm giác êm đềm, ấm cúng. Phải chăng, lâu lắm rồi trong tiềm thức, anh đã từng được ăn hai món này một cách ngon lành ?

- Cậu Tuấn! Ăn thử một trái khổ qua đi . Ngon lắm!

- Thấy anh cứ chăm chăm nhìn vào món canh không chớp mắt . Ngỡ anh thèm, Tân lên tiếng mời.

Và lạ làm sao, Ân Tuấn thấy mình như bị một bản năng lôi kéo .

Không làm chủ bản thân, anh cho đũa vào tô canh, gắp sang chén mình trái khổ qua to nhât, trong ánh mắt rạng ngời vì đắc thắng của Tân . Cuối cùng, Ân Tuấn cũng đã phải xiêu lòng, sau hơn hai tháng dài bền gan, chặt dạ.

Cắn ngập răng vào trái khổ qua, Ân Tuấn thấy mình ngẫu nhiên

nhai như một kẻ phàm ăn . Mùi vị quen thuộc, thân thương ấy đã đưa Ân Tuấn ngược thời gian trở về quá khứ . Trong một căn nhà tranh xiêu vẹo cạnh bờ sông, anh đã có được những tháng ngày ngắn ngủi sống trong tình thương của mẹ.

Mẹ! Hai dòng nước mắt lăn dài trên má . Ân Tuấn âm thầm khóc trong đêm . Bây giờ thì anh hiểu vì sao mình lại bồi hồi trước những món dân dã ấy . Đây chính là món ăn ngày xưa mẹ thích.

Lâu lắm rồi, nhưng Ân Tuấn vẫn chưa quên . Gương mặt mình xụ xuống thế nào khi hôm đó nhìn mẹ hăm khổ qua.

- Đắng lắm mẹ Ơi . Con ăn không được . Con ghét nghe mùi canh này lắm.

- Ráng ăn một chút đi con . Không đắng lắm đâu .

- Ôm Ân Tuấn vào lòng , mẹ năn nỉ.

Song, cậu nhất quyết không ăn, cứ lăn đùng ra khóc . Và cũng bắt đầu từ hôm đó, trong bữa cơm,, không bao giờ xuất hiện món canh khổ qua hăm kia nữa . Dù rằng mẹ rất thích, rất thèm được ăn một lần rồi chết.

Mẹ Ơi! Ân Tuấn gọi thầm trong bóng tối . Hai mươi mấy năm rồi, lòng con vẫn không nguôi ân hận . vẫn không tha thứ cho hành động của mình, dù lúc đó con chẳng biết gì, dù là khi mẹ mất đi con chỉ tròn năm tuổi.

Còn món thịt kho tiêu thì khác, nó là món ăn Ân Tuấn thích nhất khi còn bé . Dù mỗi lần món thịt ấy xuất hiện trong bữa cơm là một biểu hiện không vui, rằng hôm ấy mẹ làm chẳng được tiền . Một lạng thịt sáng chiều cho cả mẹ lẫn con, sợ không đủ nên mẹ buộc lòng phải

cho nhiều, thật nhiều nước mắt.

Mặn quéo lưỡi, nhưng cậu bé Ân Tuấn lại thích vô cùn g. Ăn hết những bốn chén cơm, trong ánh mắt mở tròn của mẹ . Ngoài trời mưa rỉ rả . Vậy mà tấm lưng nở tròn của con ướt đầm mồ hôi vì mới ăn cơm nóng.

Hai mươi tám năm rồi, kể từ lúc mẹ mất đi, Ân Tuấn không còn được ăn món thịt kho tiêu ấy . Thời gian dài đằng đằng, áp lực công việc ngày ngày đã khiến anh quên đi mất . Hôm nay tình cờ gặp lại, anh mới chợt nhớ ra tất cả.

- Mẹ Ơi! Sao mẹ lại chết ?

Ôm lấy mặt, Ân Tuấn rưng rức khóc, như khi mình hãy còn là cậu bé lên năm tuổi . Kinh khiếp, hãi hùng khi một hôm thức dậy đã thấy mẹ nhắm nghiền đôi mắt, thân thể lạnh băng, gọi cách nào cũng không tỉnh.

Tiếp theo đó là những tháng ngày... Ôi! Bịt chặt tai, Ân Tuấn rùng mình không dám nghĩ thêm . Vùng mình nhảy xuống giường, anh bật cầu dao cho tất cả đèn trong phòng bật sáng, rồi đứng lên, lẩm bẩm:

- Đây là nhà của mình . Biết. thự "Tuồng Minh" sang trọng tiện nghi nhất này là của mình . Là sự thật , không phải mơ đâu . Mình còn có tiền, có rất nhiều tiền nữa . Đừng sợ.

Vừa nói, Ân Tuấn vừa bước lên mở tung cửa tủ sắt . Cào tay cho những tờ tiền được sắp ngay ngắn sổ tung ra đổ khắp người mình, anh gào to trong đêm vắng:

- Tiền! Ôi! Tiền nhiều quá! Ta giàu có lắm, giàu có nhất hành tinh đây . Ha... ha... ha...

Cất tiếng cười điên dại, Ân Tuấn quay tròn cho những tờ tiền vung vãi khắp nơi . Rồi như người kiệt sức, anh úp mặt vào giữa đồng tiền oà khóc:

- Mẹ ơi! Mẹ đâu rồi ?

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 7

- Xin bác sĩ mở lòng độ lượng, cứu giùm con tôi.

Tay ôm một chồng drap cũ đem đi giặt, Tâm Như bỗng dừng chân bước, nghiêng tai nghe ngóng . Bên trong phòng giám đốc dường như có tiếng một người đang khóc.

Tò mò, Tâm Như bước lại gần . May quá! Cánh cửa chỉ khép hờ thôi . Cô ghé ngay con mắt mình vào . Bên trong, Ân Tuấn đang tiếp một bệnh nhân . Ông quay lưng lại, nên Tâm Như vẫn không nhìn thấy mặt, chỉ thấy được người đàn bà đối diện ông tuổi trên bốn mươi, nét mặt khắc khổ, tay ẩm hai đứa bé dính liền.

Chà! Trường hợp hy hữu của y học . Tâm Như cố rướn người nhìn cho rõ . Hai đứa bé ấy cái gì cũng riêng, duy chỉ có chung một lồng ngực mà thôi . Nét mặt chúng trông khô ngô, khát khinh lắm .

Khoảng hai tuổi . Một đứa đang ngủ, đứa kia còn thức, đang dùng tay sờ lên những giọt nước mắt trên mặt người đàn bà bất hạnh.

- Tôi đã nói rồi, đây không phải bệnh viện thí . Chỉ cần bà đóng đủ tiền, tôi sẽ lập tức phẫu thuật, cứu chúng ngay.
 - Thưa bác sĩ, tôi cũng biết bệnh viện của bác sĩ không phải là bệnh viện thí . Nhưng xin bác sĩ thông cảm, nghĩ lại giúp . Bán hết gia tài, vay mượn khắp bà con họ hàng, góp mãi góp mãi cũng chỉ có ngần này . Mong...
 - Xin lỗi .
 - Nhưng Ân Tuấn vẫn lạnh lùng
 - Lòng của tôi không rộng như mong đợi . Nên nếu không tìm đủ tiền viện phí, xin bà đừng đến phiền tôi nữa . Hãy đưa cháu bé đến một bệnh viện nào khác . Chào.
- Nói xong, không cho bà ta kịp có lời năn nỉ, Ân Tuấn đứng ngay dậy, bước nhanh ra cửa, xẹt ngang qua người Tâm Như một cái . Chồng drap trên tay cô rơi xuống đất . Tâm Như đứng lặng người trong nỗi bất ngờ . Thật không thể nào tin được dù rõ ràng chính tai nghe, mắt thấy . Ân Tuấn ! Thần tượng vĩ đại nhất đời cô lại là người nhẫn tâm, lạnh lùng như thế, thấy chết không cứu . Ôi! Ông có còn là bác sĩ nữa không ?
- Người đàn bà tội nghiệp đang ôm con thất thểu bước ra . Nước mắt tràn đầy hốc mắt, vẻ mặt tối sầm tuyệt vọng . Tâm Như không đành lòng bỏ mặc bà . Quên mất đóng drap dơ bỏ đây trước phòng giám đốc, cô chạy theo bà:
- Này, dì ơi! Dừng lại cho cháu hỏi.
 - Sao ?
 - Người đàn bà quay phắt lại ngay, mắt sáng bừng tia hy vọng

- Bác sĩ Ân Tuấn đã nghĩ lại rồi ư ? Có phải ông ta bảo cô theo gọi tội quay lại.

- Dạ , không .

- Tâm Như nhẹ lắc đầu nghe ruột gan đau thắt khi thấy mắt bà lại tối sầm đi .

- Cháu vì tình cờ nghe được câu chuyện của dì và bác sĩ . Dì ơi

- Xin cho cháu biết bé bị sao hả dì ?

Đây, cô xem . - Sụt sùi , bà dờ tấm khăn đắp ngang người hai đứa bé.

-Ôi !

Vừa nhìn thân thể chúng dính vào nhau một cách dị thường . Tâm Như không nén nổi tiếng kêu thảng thốt . Té ngồi luôn xuống ghế, cô nghe như nuốt từng lời câu chuyện thương tâm của đôi vợ chồng già hiếm muộn.

Sau gần hai mươi năm chung sống, cầu tự khắp các chùa chiền, non núi, tốn không biết bao nhiêu tiền thang thuốc cho khắp các danh y , đôi vợ chồng già mon men tuổi năm mươi cuối cùng cũng được toại lòng . Người vợ mang thai trong nỗi vui mừng tột bậc của ông chồng . Họ nôn nao, náo nức đợi chờ ngày được nhìn thấy mặt con.

Nào ngờ, kết quả siêu âm thật chẳng khác nào tiếng sét giáng vào đầu họ Biết thai dị thường , các bác sĩ đều khuyên họ phá bỏ đi khi nó hãy còn rất nhỏ.

-Giết con ư ?

Người vợ kiên quyết lắc đầu trong ánh mắt đồng tình của nh chồng .

Bao năm tôi chờ đợi , cầu mong . Nay kết quả vừa thành tựu, họ đành lòng nào . Không . Dù con dị tật khác thường, họ nhất định

phải sanh nó ra bằng được, và sẽ thương yêu nó.

Cuối cùng, ngày sanh nở cũng đã đến . Người vợ bước lên bàn mổ .

Hai đứa bé được sanh ra , nhưng kết quả của cuộc sanh nở bất thường đã khiến bà từ nay sẽ không thể nào sinh được nữa . Hai đứa bé song sinh dính liền nhau này sẽ là những đứa con duy nhất của hai người.

Hai bé trai, ai lần đầu nhìn thấy chúng cũng giật mình kinh sợ nhưng họ thì không . Chẳng chút buồn phiền , thất vọng, đôi vợ chồng đồng vui mừng như bắt được vàng.

Ngoài việc chung lồng ngực và có một quả tim ra, hai đứa bé hoàn toàn độc lập . Chúng lại rất kháu khỉnh, đẹp trai, tư duy trì não phát triển rất bình thường . Thôi nôi xong, chúng đã biết đền ơn cha mẹ bằng những lời bập bẹ, những tiếng gọi "cha cha, mẹ mẹ " đã làm căn nhà lâu nay vắng bật tiếng trẻ thơ dạy tiếng cười.

Thế nhưng niềm vui không trọn vẹn . Khi bắt đầu bước sang tuổi thứ hai , sự cố lại xảy ra . Một trái tim đã không đủ sức đập để đẩy máu tuần hoàn nuôi hai cơ thể . Bác sĩ giải thích cho lý do bị ngắt đột ngột và thường xuyên của hai đứa bé như thế . Chúng không đủ oxy để thở . Và cách duy nhất để cứu chúng hiện giờ là phải hy sinh một bé.

Hy sinh một đứa con ư ? Hai vợ chồng nhìn nhau trong kinh hoàng, khiếp đảm . Bỏ đứa nào và cứu đứa nào bây giờ ? Bi hay Bo ? Đứa nào cũng đáng yêu , cũng xinh tươi kháu khỉnh, cũng là cuộc đời , là lẽ sống của họ cả.

Thế nhưng nếu không thể, cả hai sẽ chết . Bất khả kháng, hai vợ

chồng đành phải chấp nhận , bỏ một để cứu một.

Vì đây là một ca phẫu thuật kho, hiểm trong y học nên tỉ lệ thành công rất thấp . Chỉ cần một sai lầm , một sơ xuất nhỏ là hai đứa bé sẽ chết ngay . Nên cả hai vợ chồng đều không cho phép mình mạo hiểm . Và họ chỉ an lòng đặt con mình dưới tay Ân Tuấn . Vị bác sĩ có đôi tay vàng, từng mổ thành công những ca khó khăn , phức tạp nhất.

Lần đầu tiên khám cho hai đứa bé, Ân Tuấn đã biết đây là một ca không thể , nhưng anh không ngại . Xưa nay, anh vốn quen thách thức cũng thần chết . Càng ít hy vọng chừng nào, anh càng biết mình thành công nhiều chừng đó.

Ân Tuấn nhận lời phẫu thuật với giá viện phí quá cao so với thu nhập của đôi vợ chồng nghèo . Túng quá , người vợ trẻ phải trơ mặt đến cầu xin anh lòng thương hại.

Nghe xong câu chuyện Tâm Như bỗng thấy bức mình kinh khủng. Tại sao thế gian lại có những người cố chấp đến mù quáng, ngu si thế ? Ân Tuấn giỏi, điều đó không phủ nhận . Nhưng anh có phải là thần thánh đâu . Tại sao... cần phải có anh mới được ? Một bác Mẫn n chưa đủ sao, giờ lại thêm người đàn bà này nữa ? Cúi xem hai đứa bé, cô cất giọng ôn tồn :

- Dì à ! Cháu nghĩ , nhất thiết không cần phải năn nỉ, van xin ông ta như thế . Với số tiền dành dụm này, dì có thể đành hoàn đưa bé đến bệnh viện công hay một viện tư nhân khác . Cháu tin là các bác sĩ ở nơi ấy cũng giỏi không kém gì Ân Tuấn.

-Không

- Bà bướng bỉnh lắc đầu
- Tôi thà để con tôi chết dần mòn chứ không thể đánh liều giết chúng trên bàn mổ
- Ngưng một chút , bà ngồi lên
- Cô có lòng tốt khuyên lơn, tôi xin cảm ơn . Nhưng nói thật , cô chưa có con nên không hiểu được lòng của người mẹ thế nào đâu . Chào cô.

Nói xong, bà bế hai đứa bé lên, lặn lội bước . Tâm Như hãy còn sống ra bất ngờ trước câu nói của ba . Thà để con chết dần chết mòn còn hơn giết chúng trên bàn mổ là sao . Thì ra thế gian này ngoài Ân Tuấn , bà không tin vào bất kỳ bác sĩ nào, dù tài giỏi đến đâu. Mình quá hồ đồ...

- Tâm Như tự nhiên trách mình
- mới đi giận bà ta như vậy . Bà ta thật không phải ngu si, mù quáng đâu . Chẳng qua tình yêu đối với con quá lớn . Bà không dám đặt sinh mệnh con của mình vào tay của các bác sĩ khi mình chưa trọn lòng tin.

Trong y học , mọi điều có thể xảy ra . Ví như trong phẫu thuật gấp sự cố , đứa bé phải chết đi trong tay Ân Tuấn, bà sẽ không ân hận, sẽ bằng lòng tự nhủ cho số phận an bài , do bệnh tình con mình quá nặng . Còn như phải chết đi trong tay một bác sĩ lạ nào , lương tâm bà sẽ giày vò , ân hận . Suốt đời bà sẽ tự trách mình không tìm đủ tiền để cứu con . Bà sẽ không bao giờ` nghĩ con mình chết vì bệnh tình trầm trọng, mà sẽ đổ cho bác sĩ yếu tay nghề.

Đành đứng yên nhìn bà bỏ mặc hai đứa bé chết dần ư ? Không. Tâm

Như rùng mình trong ý nghĩ . Phải cứu lấy đứa bé thơ vô tội ấy . Phải làm một điều gì trước khi quá muộn.

Nghĩ rồi như bừng tỉnh . Tâm Như bỏ mặc đám drap dơ trước phòng dám đốt, vụt chạy đi.

May quá ! Ân Tuấn vẫn chưa về . Anh vừa khám xong cho người bệnh cuối cùng, đang thong thả bước vào phòng cho thuốc.

- Ân Tuấn! Tôi muốn gặp bác sĩ.

Xưa nay, trong lúc kê toa ra thuốc, Ân Tuấn không thích bị quấy rầy . Quy định này đã được viết rõ ràng trên cửa ra vào. Chưa có một y bác sĩ nào dám vi phạm cả . Vậy mà... hôm nay lại có kẻ ngang nhiên xộc thẳng vào , chẳng thèm gõ cửa , lại gọi lớn đích danh Ân Tuấn. Cây bút vừa cầm lên đặt ngay vội xuống bàn . Ân Tuấn hăm hăm quay đầu lại . Đôi mắt mở tròn kinh ngạc khi nhận ra kẻ to gan dám gọi mình kia chỉ là một cô hộ lý tầm thường.

-Cô !

- Một thoáng ngỡ ngợ rồi nhận ra ngay, Ân Tuấn nghe sợ hãi

- Sao cô ả vào đây ? Có ý đồ gì ? Định tống tiền anh lần nữa sao? Hôm nọ xuất viện, 10 triệu mình đền bù , nghe Tân bảo cô không chịu nhận . Sao hôm nay lại đến đây ? Muốn nhiều hơn à ?

- Dạ , thưa viện trưởng

- Bàn tay ôm ngực, Tâm Như cố đè nén cảm xúc của mình

- Tôi biết viện trưởng giận lắm khi tôi đường đột bước vào phòng bác sĩ . Nhưng xin viện trưởng thông cảm , tôi vì quá nóng lòng không nén được.

Viện trưởng ? Ân Tuấn ngạc nhiên nhìn sắc mặt bình thường của

Tâm Như . Cô ả như không nhận ra anh là người hôm nào đã đụng gãy chân mình.

-À ! Phải rồi

- Ân Tuấn đưa tay lên mặt kêu to mừng rỡ . Cũng nhờ tấm khẩu trang nên Tâm Như không nhận biết

- Thật bú hồn !

-Viện trưởng nói gì ạ ?

- Tâm Như ngơ ngác

- Sao lại hú hồn ?

-À! Không có gì ?

- Biết mình vô tình lộ sự vui mừng qua tiếng thở phào . Ân Tuấn nghiêm giọng

- Cô cần gì ?

- Dạ...

- Xoắn xoắn hai tay nhỏ vào nhau, Tâm Như đi thẳng vào vấn đề

- Tôi đến đây cầu xin viện trưởng . Mong viện trưởng niệm tình suy nghĩ lại, cứu giùm hai cháu bé sinh đôi ấy.

- Đứa bé xinh đôi nào ?

- Hỏi rồi mới nhớ ra, Ân Tuấn cau mày

- Thì ra chúng là thân nhân của cô à ?

Đạ không... Không phải .

- Tâm Như vội xua tay

- Xinh viện trưởng đừng hiểu lầm . Tôi không hề lợi dụng danh phận của mình để mưu cầu lợi ích cá nhân . Với tôi, hai đứa bé đó hoàn toàn xa lạ . Tôi chỉ vừa gặp chúng một lần thôi.

Lợi dụng danh phận ? Mưu cầu mục đích cá nhân ? Cô ả muốn nói gì thế nhỉ Ân Tuấn thấy buồn cười quá . Lẽ nào Tâm Như lại nghĩ rằng , với màu áo xanh hộ lý kia, cô có thể mong ở anh chút đặc ân , chiếu cố ? Ồ ! Chưa ai nói cho cô hiểu biết về Ân Tuấn này sao chứ ? Hoàn toàn không có chuyện quen biết, ưu tiên ở bệnh viện này . Từ viện phó, đến các bác sĩ tài giỏi nhất , ai có thân nhân đau bệnh, thậm chí cả bản thân mình muốn được Ân Tuấn này chữa trị đều phải đóng tiền viện phí như những người bình thường khác . Đi làm , họ được nhận lương thì tại sao khi khám bệnh lại không phải trả tiền cơ chứ ?

-Không phải thân nhân, cũng không phải quen biết thì cô xin giúp chúng làm gì ?

- Nhếch môi cười trong chiếc khẩu trang, Ân Tuấn mai mỉa

- Tôi thật muốn biết trong chuyện này, cô được họ trả bao nhiêu ?

-Viện trưởng !

- Không ngờ lại hiểu lầm tai hại vậy, Tâm Như kêu lên một tiếng to bất uất

- Xin ông đừng hiểu lầm tôi như vậy . Tôi không phải là hạng người chỉ biết có tiền.

-Tôi không tin điều đó

- Ân Tuấn nhẹ đưa tay quệt mũi .

- Nhất là khi nó được nói lên từ chính miệng của cô, người chuyên tống tiền người khác.

-Không . Tôi không bao giờ làm điều đó

- Tâm Như lắc đầu giận dữ

- Xin viện trưởng đừng vu khống , xúc phạm tôi.
- Vu khống ? Xúc phạm ?
- Ân Tuấn bật lên cười lớn
- Vậy thì tôi hỏi cô . Ai đã ăn không hai tô bánh canh không trả tiền , còn làm khó dễ khi chỉ bị người ta chạm nhẹ vào chân một cái ?
Thì ra ông ta biết về mình quá nhiều . Nhưng làm sao ông ta biết được ? Tâm Như cảm thấy hoang mang . Lẽ nào... Y Loan đem những chuyện này nói với ông ? Không . Không thể để thần tượng của mình lại nghĩ về mình xấu xa tồi tệ thế . Tâm Như lắc đầu :
 - Tôi không làm khó dễ, tổng tiền ai như người ta tưởng . Tôi làm thế chỉ vì lòng tự trọng thôi . Gã đã đụng tôi gãy chân , theo lý phải đến gặp tôi xin lỗi, đâu thể chỉ dùng tiền là được . Thử hỏi hôm đó, nếu không phải chân tôi gãy mà là đầu tôi bị cán bẹp thì hẳn có dùng tiền làm lành lại được không ? Gà đâu thể ỷ giàu mà xem sinh mạng con người như cỏ rác . Tôi làm thế ch? là bố ghét thôi . Còn nếu muốn tổng tiền hả ? Tôi đã làm lớn chuyện , không thèm bỏ quá 10 triệu của gã đâu . Hừ! Đồ phách lối ! Vô liêm sỉ ! Tôi nói thật , chuyện này tôi chưa bỏ qua đâu . Nếu hôm nào gã để tôi tình cờ gặp ngoài đường, tôi sẽ ..
- Cô sẽ làm gì ?
- Không cố ý mà tự dưng Ân Tuấn kéo cao tầm khẩu trang lên một chút.
- Thì tôi sẽ mắng cho một trận
- Tâm Như trừng mắt - Rồi lôi hẳn về đây, bắt hẳn làm sáng tỏ mọi điều cho mọi người được biết rằng tôi có phải là kẻ tổng tiền không ?

Viện trưởng ! Hôm đó, tôi cũng sẽ dắt hẳn đến trước mặt ông nữa.
Cô ấy sẽ chẳng nói đùa đâu . Nhìn mắt Tâm Như long lên khi nói những lời này, Ân Tuấn nghĩ thầm rồi bỗng thấy lo lo . Thế nào rồi cũng có một ngày Tâm Như nhận ra mình . Liệu lúc đó, cô ả có nghĩ tình viện trưởng , hay càng thích thú làm lớn chuyện hơn ?

-Thôi thôi. Không đủ can đảm để nghĩ thêm, Ân Tuấn vội xua tay

- Nói bấy nhiêu đó đủ rồi . Tôi không có thời gian để nghe cô tán hươu, tán vượn đâu . Xin cô bước ra ngoài, tôi còn kê toa cho bệnh nhân nữa.

- Dạ, vâng

- Bây giờ mới nhớ ra mục đích chính của mình khi vào đây . Tâm Như nói vội

- Xin viện trưởng đừng nóng lòng . Tôi chỉ xin ông một giây thôi .

Vâng , một giây thôi . Mong ông vì lòng nhân cứu giùm hai đứa bé .
Thiện tai.

-Tôi không có lòng nhân vương vai để người khác xin xỏ đâu.

-Cầm cây bút lên Ân Tuấn dứt khoát một lần .

- Nếu cô có dư thì hãy bỏ ra đi . Chỉ cần năm chục triệu là tôi sẵn sàng phục vụ ngay . Đơn giản thế.

-Bác sĩ !

- Tâm Như rưng rưng đôi mắt

- Tôi xin ông.

-Tôi đã bảo rằng không , sao cô còn dai thế ?

- Ân Tuấn chau mày

- Đừng quên tôi trả lương để cô làm hộ lý , chứ không phải trả lương

để cô làm những chuyện dư hơi thế.

Nói rồi , anh cúi xuống tập hồ sơ bệnh án chăm chú viết.

Biết có nói cũng vô ích, Tâm Như đành lúi thủi bước ra, lòng hụt hẫng chơi vơi như thể mình vừa đánh mất một vật gì quý giá . Ân Tuấn! Ông có biết vừa làm sụp đổ hoàn toàn thần tượng của mình trong trái tim Tâm Như này không ? Tại sao con người tài hoa, lừng lẫy như ộng lại có thể trơ trơ trước nỗi đau đồng loại của mình ? Ông có tim không ? Hay là nó đã hóa thành đá trước cảm dỗ của đồng tiền từ lâu rồi?

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 8

Chăm chú nhìn vào tập hồ sơ bệnh án, Ân Tuấn bắt mình thôi đừng nghĩ lung tung nữa . Nhưng thật vô hiệu . Cô gái có tên Tâm Như cứ hiện ra trước mặt anh với đôi mắt rưng rưng quấy rối.

Trong đời Ân Tuấn dường như mới gặp được một cô gái lạ đời như cô vậy . Mạnh mẽ, quyết liệt, đôi mắt cô lần đầu tiên làm anh phải chùn lòng, bối rối, nếu không muốn bảo là có chút run sợ.

Nhất là lúc nghe cô bảo sẽ bắt cái tên đã đụng mình ra trước đám đông làm sáng tỏ , trái tim của anh đã giật thót, đã đập lên những nhịp đập khác thường vì lo lắng . Không . Không thể nào để trường

hợp ấy có thể có thể xảy ra . Trước hàng trăm ý bác sĩ , anh không thể để tên tuổi mình bị cô ta vấy bẩn.

Suy nghĩ suốt một buổi chiều , Ân Tuấn quyết định sẽ sa thải Tâm Như . Kể cũng lạ , cũng đáng ngạc nhiên khi một viện trưởng như anh phải ký giấy sa thải một viên hộ lý . Xưa nay , chuyện này , anh không bao giờ quan tâm đến . Thậm chí mặt mũi họ thế nào , cũng không thèm nhìn đến một lần.

- Sao cơ ?

- Nhận tờ quyết định sa thải của Ân Tuấn , Y Loan cứ sững người ra như hóa đá . Giây lâu , cô mới kêu lên mừng rỡ

-Ồ , viện trưởng ! Ông thật là sáng suốt . Cám ơn ông.

Vừa định quay lưng , Ân Tuấn bỗng quay lại , ngạc nhiên nhiều với vẻ vui mừng quá mức của Y Loan.

- Cô cũng không thích Tâm Như à ?

- Vâng .

- Gật đầu , Y Loan trút luôn một hơi dài uất ức

- Chẳng những không thích mà tôi còn ghét nữa.

- Vì sao thế ? - Ân Tuấn lại hỏi dù xưa nay tò mò không phải là tính của anh.

- Vì...

- Y Loan ấp úng - Cô ả cao ngạo lắm . Là hộ lý mà lúc nào mặt cũng vênh vênh , tựa như mình là bác sĩ không bằng . Thêm vào đó là bản tính gian ngoa , xảo quyệt . Lúc nào cũng tỏ vẻ ân cần , chu đáo với bệnh nhân . Thực chất chỉ muốn được họ "boa" tiền thôi.

- Có chuyện ấy sao ?

- Đôi mày Ân Tuấn khể chau . Anh dường như không đồng ý với cách nói của Y Loan

- Mà thôi , được rồi . Quyết định sa thải đó , cô tự biết mình phải làm gì.

- Vâng .

- Y Loan mỉm cười đắc thắng

- Cảm ơn bác sĩ.

Cảm ơn ? Y Loan đi lâu rồi mà Ân Tuấn vẫn còn ngăn người ra vì hai tiếng "cảm ơn" của cô . Y Loan vừa cho anh một cảm giác như thể mình đã giúp cô một việc gì lớn lắm . Rồi Ân Tuấn lại thấy lạ lùng . Nếu Y Loan ghét Tâm Như như vậy , sao cô không đuổi ? Cô là bác sĩ trưởng khoa , Y Loan có quyền hạn này mà ? Thật là khó hiểu.

Càng khó hiểu hơn khi sáng hôm sau , theo thường lệ , anh xuống thăm khám bệnh ở khoa cấp cứu . Vừa bước vào phòng , chưa kịp hỏi han bệnh tình , anh đã bị ngay một bệnh nhân nắm lấy tay mình.

- Viện trưởng ! Có phải ông đã ký lệnh sa thải cô hộ lý Tâm Như không ?

- Phải .

- Ân Tuấn gật đầu một cách ơ hờ.

Ổng nghe chưa kịp gắn vào tai đã bị bà ta hỏi tiếp :

- Vì sao thế ?

- À ! Ờ...

- Vì lúng túng rồi chợt nhớ lời Y Loan , Ân Tuấn nói

- Vì cô ta thường lợi dụng quyền hạn của mình quấy nhiễu làm tiền bệnh nhân , nên...

- Có phải bác sĩ Y Loan nói với viện trưởng không ?

Chẳng để Ân Tuấn nói hết câu, bà ta lập tức cắt ngang bằng một giọng bức mình :

- Đúng là gặp lửa bỏ tay người . Toàn vu khống , toàn bịa đặt .

- Ngưng một chút , bà hạ giọng

- Viện trưởng đừng tin lời bác sĩ Y Loan . Cô ta vì ganh ghét với Tâm Như thôi.

- Ganh ghét ?

- Ân Tuấn trợn mắt rồi bật phì cười. Xưa nay anh chưa nghe chuyện một bác sĩ phải ganh ghét cùng một hộ lý bao giờ.

- Thật đó . Thấy Ân Tuấn phì cười , bà nghiêm giọng .

- Tôi không nói đùa đâu . Bác sĩ Y Loan ganh ghét vì thấy chúng tôi yêu mến Tâm Như , mà không yêu cô ấy.

- Yêu mến Tâm Như ư ?

- Ân Tuấn thôi không cười nữa.

Bà ta nhẹ gật đầu :

- Phải . Không chỉ yêu mến mà tôi còn biết ơn cô ấy nhiều lắm đó .

Nói bác sĩ đừng buồn, chứ tôi nói thật . Khắp bệnh viện , và cả thế gian này nữa , không có một người nào tốt bằng cô ấy đâu . Bác sĩ nhìn xem , có phải bệnh tình của tôi đã giảm thuyên nhiều không ? Để ý nhìn kỹ , bây giờ Ân Tuấn mới nhận ra . Sắc mặt bà bừng sức sống , dường như hồng hào hơn và lạ thật . Nếu như nhớ không lầm thì từ lúc bước vào đến bây giờ , bà chưa bị một cơn ho nào cả .

Phép màu nào đã làm bà phục hồi nhanh thế ?

- Là Tâm Như đó .

- Như đọc được ý nghĩ của Ân Tuấn , bà đáp như khoe
- Chính cô ta đã làm tôi được hồi sinh lần thứ hai . Không phải bằng phép nhiệm mầu , cũng không phải bằng những viên thuốc tròn tròn . Cô ấy đã thuyết phục con gái tôi đến thăm hỏi tôi . Bác sĩ biết không ? Con tôi còn hứa sẽ cho cháu ngoại tôi vào thăm tôi nữa , nếu tôi chịu uống thuốc theo liều bác sĩ.

- Thế trước đây , bà uống thuốc chẳng đúng liều sao ?

- Ân Tuấn ngạc nhiên.

Bà khẽ mỉm cười , biết lỗi :

- Lúc đó bị con gái tôi bỏ mặc , tôi buồn chán , chỉ muốn chết . Nên bao nhiêu thuốc bác sĩ cho , tôi đều đem bỏ cả.

Thảo nào . Ân Tuấn thở dài vờ lẽ. Bà ta không uống thuốc , vậy mà bao nhiêu đêm dài anh cứ vắt óc ra mà nghĩ . Không hiểu sao bệnh tình của bà ngày cứ một tăng lên , trong khi mình đã sử dụng đến loại thuốc cực mạnh , cực tốt rồi ?

- Tại sao lại như thế được ?

- Ân Tuấn giận run người , anh quay sau gọi lớn

- Y tá trực đâu ? Bệnh nhân bỏ thuốc tại sao không phát hiện ra ?

Bốn phận của cô là gì hả ?

- Dạ .

- Cô y tá trực từ lúc nghe bà nói mình bỏ thuốc đã sợ xanh mặt , đứng nép vào tường . Giờ nghe Ân Tuấn hét , mới run run bước lên một bước

- Xin lỗi viện trưởng . Em vô ý.

- Vô ý ? Ân Tuấn hét lớn

- Hai từ "vô ý" nói ra nghe dễ của cô suýt chút đã giết chết bệnh nhân rồi , cô có biết không ? Hừ ! Trách nhiệm như vậy thì làm điều dưỡng cái quái gì ? Từ ngày mai , cô khỏi đi làm nữa.
 - Viện trưởng !
 - Cô y tá rưng rưng
 - Em xin lỗi.
 - Không lỗi phải gì .
 - Ân Tuấn khoát tay
 - Lập tức biến khỏi mắt tôi . Tôi không thích sử dụng những người vô trách nhiệm thiếu tinh thần phục vụ bệnh nhân.
 - Nếu vậy thì sao viện trưởng lại đuổi một người tận tụy đầy trách nhiệm như Tâm Như chứ ?
 - Người đàn bà quay trở lại vấn đề của mình.
- Ân Tuấn gỡ ống nghe ra khỏi tai , bực dọc :
- Cô ta chẳng trách nhiệm gì . Làm ra vẻ chỉ muốn nhận được từ bệnh nhân tiền thưởng thôi.
 - Xin viện trưởng đừng hiểu lầm .
 - Bà ta kêu to khi thấy Ân Tuấn dợm bước ra
 - Tâm Như hoàn toàn không làm vì tiền . Cô ấy chưa bao giờ nhận tiền "boa" của chúng tôi đâu.
- Hừ ! Bỏ mặc ngoài tai lời cầu khẩn của bà , Ân Tuấn bước sang phòng bên cạnh . Nơi đâu và nhiều nơi khác nữa , nơi nào anh cũng nhận được lời cầu xin của bệnh nhân . Cũng một cách nói giống như nhau , rằng Tâm Như đã không phục vụ họ vì tiền . Cô chăm sóc họ bằng tấm lòng nhân hậu và ngược lại , bệnh nhân cũng đối với cô

bằng tất cả yêu thương , kính trọng.

Bực mình , thật bực mình không thể tưởng . Đặt cây bút xuống bàn rồi bẻ cho những khớp xương tay kêu răng rắc , Ân Tuấn bực bội cho bản thân mình . Sao lại phải bận tâm vì một chuyện kể ớn như vậy ? Đuổi một cô hộ lý thôi . Thế mà... cứ bần khoản , suy nghĩ như đứng trước một căn bệnh trầm kha nan giải vậy.

Thôi , thôi . Đẩy tập hồ sơ lại , Ân Tuấn quyết định không nghĩ đến vấn đề này nữa . Dù sao thì mình cũng đuổi cô ấy rồi , bận tâm làm gì ?

Cốc... cốc... cốc.

Tâm trí chưa kịp thành thoi , tiếng gõ cửa đã vang lên dồn dập . Ân Tuấn lại phát súng lên . Cáo kính , anh gắt nhẹ :

- Ai đó ? Vào đi !

Cánh cửa nhẹ nhàng mở, Chí Bằng bước ngay vào . Nhận ra vị bác sĩ gây mê nổi tiếng nhất khoa phẫu thuật , mặt Ân Tuấn giãn ra :

- Phòng phẫu thuật có vấn đề sao ?

Bước thẳng đến bàn làm việc , kéo ghế ngồi đối diện với Ân Tuấn , Chí Bằng cất giọng ôn tồn:

- Phòng phẫu thuật không có vấn đề . Thừa viện trưởng , hôm nay tôi đến gặp ông vì một chuyện riêng , không thuộc phạm trù bệnh viện.

Chuyện riêng ư ? Đôi mày Ân Tuấn khẽ chau . Anh không thích bị làm phiền bởi chuyện riêng của bất cứ ai đâu . Tuy nhiên vì lịch sự , anh phải nở nụ cười:

- Chuyện gì thế ?

- Số là...
 - Hàm răng cắn nhẹ bờ môi , Chí Bằng sau vài giây ngừng rồi nói thẳng
 - Nếu vì chuyện hai đứa bé sinh đôi mà viện trưởng đuổi Tâm Như thì thật là oan cho cô ấy.
 - Lại Tâm Như ? Quái ! Hôm nay , mọi người hết đề tài hay sao ấy ? Lúc nào cũng Tâm Như, Tâm Như cả . Như thế cô ấy là trung tâm của viện không bằng.
 - Cả anh cũng vào xin cho cô ấy ư ?
 - Ân Tuấn hỏi , về bất ngờ
 - Tôi thật không hiểu Tâm Như có ma lực gì khiến mọi người tin yêu như vậy ?
 - Chẳng ma lực gì đâu .
 - Chí Bằng khẽ mỉm cười , đôi mắt như sáng ngời lấp lánh
 - Cô ấy được mọi người tin yêu chỉ vì cô ấy có một trái tim nhân hậu , biết sống vì mọi người thôi.
- Sống vì mọi người ? Ân Tuấn nhẹ trề môi . Cái chân lý này không tồn tại tự điển sống của anh . Và anh cũng không tin rằng nó có tồn tại trên thế gian này . Chí Bằng và mọi người chẳng qua bị Tâm Như lừa cả.
- Nên sự ra đi của cô ấy sẽ là một tổn thất lớn cho bệnh viện .
 - Thấy Ân Tuấn cứ lặng yên , Chí Bằng nói tiếp
 - Với tư cách một bác sĩ , tôi thiết tha xin viện trưởng cho Tâm Như được trở về . Vì lợi ích của bệnh viện và cũng vì bản thân cô ấy.
 - Nếu như tôi bảo không đồng ý ?

- Ân Tuấn muốn nhìn rõ hơn trái tim bác sĩ Chí Bằng.
 - Thì tôi sẽ xin từ chức ngay theo cô ấy .
 - Chí Bằng nói ngay như đã có chủ kiến từ đầu.
 - Từ chức ?
 - Đôi mắt Ân Tuấn mở tròn . Đã biết trước Chí Bằng sẽ có phản ứng sau câu nói của mình , nhưng Ân Tuấn không ngờ... anh ta dám đem cả sự nghiệp của mình bảo vệ cô gái ấy
 - Anh định uy hiếp tôi phải không ?
 - Tôi không uy hiếp viện trưởng
 - Chí Bằng trầm giọng
 - Tôi chỉ nói bằng tất cả chân tình . Xin bác sĩ đừng đuổi Tâm Như .
Thế gian này không dễ kiếm một người như cô ấy.
 - Điều này thì Ân Tuấn có thể tin Tâm Như đúng là một cô gái khác lạ trong đời . Không thì... Ân Tuấn đâu phải nhọc lòng bận bịu . Hừ !
Nghĩ thật buồn cười . Chỉ là một cô hộ lý bị đuổi thôi , lại kéo theo cả một bác sĩ chuyên khoa tài giỏi của ngành phẫu thuật.
 - Liệu cô ta có đáng cho anh hy sinh lớn thế không ?
 - Hoàn toàn xứng đáng .
 - Chí Bằng gật đầu ngay
 - Để viện trưởng hiểu về Tâm Như hơn , có lẽ tôi phải kể anh nghe hoàn cảnh hiện tại của cô ấy.
 - Hoàn cảnh ? Tâm Như có hoàn cảnh gì ?
 - Hỏi rồi ngồi nghe Chí Bằng trầm giọng kể.
- Ân Tuấn như quên mất lần đầu tiên trong cuộc đời , mình lắng nghe chuyện riêng tư của người khác . Mà người khác ấy lại là một người

con gái nữa.

Có chuyện ấy thật sao ? Nghe Chí Bằng kể mà tâm tư Ân Tuấn cứ ngẩn ngơ , ngớ ngẩn . Thì ra hoàn cảnh của Tâm Như như đặc biệt hơn anh tưởng tượng nhiều. Câu chuyện của cô lạ lùng , hy hữu như một tình tiết lý kỳ của quyển tiểu thuyết hay . Quên mất cương vị của mình , Ân Tuấn hỏi :

- Vậy ra , đến nay , Tâm Như vẫn sống với lão già quét chung cư , và cố dành dụm tiền cho ông ta phẫu thuật tim ư?

- Đúng vậy .

- Chí Bằng gật đầu , nghe lòng đầy hãnh diện

- Được quen một người như Tâm Như , quả thật là may mắn.

- Ngu ngốc !

- Nhưng Ân Tuấn chẳng thấy chút cảm phục nào . Mím môi, anh nhẹ lắc đầu

- Đúng là ngu ngốc quá . Việc gì phải lo cho người ta chứ ?

- Cô ấy không ngu ngốc đâu .

- Cảm thấy tự ái , Chí Bằng cãi

- Đó là vì cô ấy biết thương người.

- Mặc kệ cô ta với tấm lòng bao la , nhân hậu ấy .

- Chợt nhận ra mình đã thâm nhập quá sâu vào tâm hồn một cô gái , Ân Tuấn vội gãi đầu

- Một khi tôi đã quyết định thì không thể thay đổi được đâu. Anh muốn nghỉ theo cô ấy thì cứ tự nhiên.

- Tôi thật không ngờ

- Đứng bật lên khỏi ghế Chí Bằng như giận dữ

- trái tim của viện trưởng lạnh lùng , chai cứng như đá vậy. Đây là đơn từ chức của tôi , xin gửi viện trưởng.

Nói xong , Chí Bằng rút từ trong cặp da ra một tờ đơn đánh sẵn , rồi quay lưng bước vội . Ân Tuấn ngơ ngẩn nhìn theo như thầm nói :

"Mình đã quyết định đúng hay sai ?" Thật tình , anh không muốn mất Chí Bằng chút nào . Trong đội ngũ bác sĩ gây mê của phòng phẫu thuật , Chí Bằng là người có tay nghề cao nhất . Anh dự định trong một thời gian nữa sẽ rút anh ta sang viện tim làm trợ lý cho mình . Vậy mà... Chí Bằng thật ngu ngốc . Vì một cô hộ lý chẳng ra gì đành đánh mất tương lai của mình đi.

- Viện trưởng ! Viện trưởng !

Cánh cửa bỗng xộc ra , không báo trước làm Ân Tuấn giật bắn người lên . Đôi mắt mở to giận dữ dù nhận ra người đang đứng trước mặt mình là cô bác sĩ Y Loan xinh đẹp.

- Xin anh hãy thu hồi quyết định sa thải Tâm Như.

Lại Tâm Như ? Ân Tuấn thấy đất trời như đảo lộn . Anh rít lên:

- Cô có biết phép lịch sự tối thiểu không ? Tại sao vào phòng , cô không gõ cửa ?

- Dạ...

- Bây giờ mới nhận ra mình quá đường đột , Y Loan cúi thấp đầu lo sợ

- Xin lỗi viện trưởng . Em vì quá nóng lòng nên quên mất...

- Nóng lòng ? Nóng lòng chuyện gì chứ ?

- Ân Tuấn trừng đôi mắt

- Cô Tâm Như kia đã làm điên đảo đầu óc các người hết rồi , có phải

không ? Hết Chí Bằng rồi đến cô xin cho cô ta . Đừng quên , lúc trước , chính cô là người đã vui mừng ra mặt khi nghe tôi sa thải Tâm Như.

- Dạ , em nhớ .

- Y Loan cúi thấp đầu buồn bã

- Và đến tận bây giờ kia còn hiệu lực . Nhưng mong hiệu trưởng hiểu cho... em không thể mất Chí Bằng.

- Cô không thể mất Chí Bằng ?

- Ân Tuấn chột hiểu ngay . Thì ra cô bác sĩ Y Loan này đã yêu thầm chàng bác sĩ Chí Bằng nên không muốn xa anh ta đây.

- Vâng .

- Đọc được ý nghĩ từ ánh mắt Ân Tuấn , Y Loan gật đầu

- Em yêu Chí Bằng... nên... Nếu anh ta rời bệnh viện thì... em cũng theo anh ta mất.

- Sao , cô lại muốn xin nghỉ à ?

- Ân Tuấn bắt đầu nghe choáng váng.

Chuyện không nhỏ thật rồi . Mất một Chí Bằng đã là một tổn thất lớn cho bệnh viện . Nay , nếu để cô bác sĩ trưởng khoa tài giỏi nhất phòng cấp cứu ra đi thì... có lẽ bệnh viện của anh phải đóng cửa thôi . Bởi bác sĩ tuy có nhiều , nhưng kiếm một nhân tài đâu có dễ . Ai lại dám bảo đảm sau Y Loan sẽ không có bác sĩ khác vì cô mà xin nghỉ nữa . Mà tất cả chuyện rắc rối này đều từ cô Tâm Như mà ra cả . Không lẽ chỉ vì một con tốt mà đành phải thí cả xe lẫn mã cho một cuộc cờ đang chiếm thế thượng phong ?

- Thôi , được rồi . Cô ra bảo Chí Bằng đừng đi nữa .

- Suy nghĩ một hồi , tính toán thiệt hơn , Ân Tuấn đành nhượng bộ
- Tôi thu hồi quyết định sa thải Tâm Như.
- Viện trưởng đã nhận lời ?
- Như chưa tin , Y Loan còn hỏi lại.

Nhận được cái gật đầu của Ân Tuấn . Cô mừng quá , nhảy cẫng lên :

- Ồ ! Hay quá ! Em phải chạy tìm Chí Bằng ngay mới được.

Nhìn Y Loan hớn hờ chạy đi ngay , Ân Tuấn bỗng nghe lòng trống rỗng một cách lạ lùng . Trạc tuổi họ , sao trông anh già nua quá . Có thật là trái tim của anh đã hóa thành đá như Chí Bằng nói để không còn biết rung động là gì ? Ba mươi hai tuổi , anh vẫn chưa có được một mái gia đình theo đúng nghĩa.

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 9

- Tâm Như! Con có tâm sự, phải không ?

Đã hơn mười giờ đêm . Thấy Tâm Như không chịu vào phòng ngủ, cứ nằm trên võng, tay gác lên trái dưa hoai . Ông Mẫn lò dò chui ra khỏi phòng . Đến gần cô, ông lo lắng hỏi:

- Hay là đã bệnh rồi? Mấy bữa nay, bác để ý thấy con ăn cơm ít lắm.

- Không có gì đâu .

- Chống tay ngồi dậy, Tâm Như khua chân tìm đôi dép.

- Trời nóng quá, cháu nằm võng đưa một lát cho mát . Bác đừng bận tâm.

-Con giấu ai chớ giấu ta sao được ?

-- Kéo cái ghế đến bên chiếc võng, ông ngồi đối diện với cô

-- Mấy ngày nay, ta để ý thấy cháu như đã biến thành người khác vậy . Trầm mặc, ít nói, biếng ăn, biếng ngủ . Thỉnh thoảng lại thờ ra . Có chuyện gì, kể cho bác nghe đi, đừng giữ trong lòng nữa . Hay là... cháu vẫn chưa tin bác ?

- Không có . Tâm Như nhẹ lắc đầu rồi òa khóc

-- Bác ơi ! Cháu khổ quá!

- Sao lại khổ ? Nói bác nghe nào .

-- Nhẹ vỗ vào tay Tâm Như, ông an ủi.

- Chuyện này... không nói được .

-- Tâm Như nhẹ lắc đầu

-- Chẳng phải cháu không tin bác, nhưng cháu nghĩ... nói ra, bác cũng không hiểu được đâu . Không khéo bác lại cười, lại bảo cháu dư hơi, thừa sức.

- Ta sẽ không bảo thế đâu .

- Ông mỉm cười trù mến

-- Cứ nói ta nghe, đừng ngại . Từ lâu, ta đã yêu thương, đã xem cháu như con của mình rồi .

-- Ngừng một chút, ông tinh nghịch

-- Để ta đoán xem nào . Có phải chuyện khó nói đó dính dáng đến một chàng trai không hả ? Cháu yêu hấn, nhưng hấn vô tình không nhận biết, có đúng không ?

Đúng. Tâm Như nhẹ nhắm đôi mắt lại . Hai giọt lệ chảy dài xuống môi cô nghe mẩn mẩn. Nhưng chỉ đúng một phần thôi . Điều cô khó tâm nhất bây giờ không phải vì sự vô tình của người ta, mà là sự đố vỡ, hụt hẫng trong tình yêu của cô dành cho người ấy.

Ân Tuấn! Thì ra cô đã yêu anh . Không phải bây giờ mà từ lâu lắm, dù chưa một lần biết mặt cũng như biết tuổi tác anh . Cô yêu anh bằng tình yêu của một tín đồ dành cho Chúa, yêu bằng tất cả tấm lòng mộ đạo, bằng sự nể trọng và kính phục . Bây giờ, cô hiểu vì sao mình nhất quyết bỏ nhà đi chứ không đồng ý nhận Tiến Dũng làm chồng.

Cô đã tự mình xây đắp thần tượng Ân Tuấn quá cao rồi hoàn hảo . Nên giờ đây đối diện với sự thật phũ phàng, tàn nhẫn, cô hoàn toàn sụp đổ và thất vọng . Ân Tuấn! Sao ông có thể lạnh lùng, đứng đưng đến thế ?

Hôm đó, nghe lời dứt khoát từ chối từ miệng Ân Tuấn, Tâm Như đã lao ra đường khóc như điên dại . Suốt một buổi chiều lang thang như kẻ mất hồn . Cô ngỡ ngàng chợt nhận ra tình yêu của mình đối với anh.

Mình phải làm gì bây giờ? Mấy ngày nay, trong óc cô cứ quẩn quanh câu nói ấy . Đành bó tay bỏ mặc hai đứa bé chết dần trong nỗi khổ đau của cha mẹ chúng ư? Trái tim cô thật không đành . Chưa có lúc nào Tâm Như nghe căm thù Ân Tuấn nhiều đến thế . Thật uổng công cô bao ngày kính phục tin yêu . Hôm qua Chí Bằng đã đến gặp co thu hồi tờ quyết định sa thai, nhưng cô không cảm thấy vui mừng, thấy nôn nao như xưa nữa . Từ hôm nay, cô quyết định sẽ không

làm trợ lý ở bệnh viện, cũng như sẽ không thềm đến biệt thự "Trường Minh" lo lắng, sẵn sóc cho Ân Tuấn nữa . Con người ác độc, tàn nhẫn đó không đáng cho cô phải bận tâm đâu.

Tâm Như nói hết lâu rồi mà ông Mẫn chẳng có chút phản ứng gì .

Gương mặt già nua bất động như biến thành tượng sắt . Hốc mắt sâu thẳm . Với ông, như này giờ không nghe không thấy lời nào cả.

- Có . Cháu đã nói rồi mà .

- Tâm Như giấu (dối)

- Bác sẽ chẳng hiểu gì đâu . Trong lòng bác cũng như bao nhiêu bệnh nhân mù quáng khác, lúc nào cũng tôn sùng Ân Tuấn cả . Tại sao phải cần đến bản phẩu thật mới thành công được chứ ?

- Thế bệnh tình của hai đứa bé sinh đôi ấy, bây giờ trầm trọng lắm à?

- Không trả lời vào câu hỏi của Tâm Như, ông trầm giọng.

Tâm Như nhẹ gật đầu uất ức:

- Phải . Chẳng những trầm trọng mà còn rất rất là trầm trọng nữa . Bác biết không ? Hôm qua, cháu đến thăm. Nhìn chúng thoi thóp trên giường mà giận ứa gan. Cái tên Ân Tuấn ác độc, không có trái tim kia nhất định sẽ có ngày hối hận về hành động vô tâm của mình hôm nay đấy.

- Đừng trù rủa Ân Tuấn thế

- Gõ nhẹ xuống tay Tâm Như một cái, ông chậm rãi đứng lên. Đến bên hốc tủ, ông lấy ra một cái hộp vuông vuông rồi đi đến trước mặt Tâm Như trao nó cho cô .

- Cháu đếm xem thử được bao nhiêu rồi ?

- Để làm gì ạ ?
 - Không hiểu, nhưng Tâm Như vẫn làm theo lời ông.
- Những tờ tiền được sổ ra đầy mặt đất.
- Tám, chín, mười... Chà ! Những mười triệu rồi ông ạ .
 - Xếp cho những tiền ngay ngắn lại . Tâm Như vui vẻ
 - Coi vậy mà cũng nhanh ghê . Cứ đà này, chẳng bao lâu nữa, bác đã có thể phẫu thuật được rồi.
 - Cháu hãy thay ta, đem số tiền này đến cho hai cháu bé sinh đôi bất hạnh kia.
 - Nhưng ông đã khoát tay không nhận lại số tiền.
 - Sao cơ?
 - Tâm Như tròn đôi mắt
 - Đây là tiền ông dành dụm để phẫu thuật tim mà.
 - Ta chỉ có phân nửa trong số này thôi...
 - Ông thở ra một hơi, ô tồn nói
 - một nửa là của cháu.
 - Không. Là của ông tất cả
 - Tâm Như lắc đầu
 - Cháu đã nói rồi, phần tiền đó cháu cho ông.
 - Cho hay không thì cũng thế thôi .
 - Ông không tranh cãi với cô
 - Cháu hãy mau đem số tiền này đến giúp chúng đi.
 - Tại sao ông phải làm như vậy?
 - Tâm Như không hiểu được
 - Còn bệnh tình của ông thì sao? Không lẽ cứ kéo dài ?

- Ta còn chịu được . Ta già rồi, lỡ có chết cũng không sao. Ta không muốn Ân Tuấn phải ân hận, cũng như không muốn cháu cùng mọi người bỏ mặc và nguyên rửa nó.

- Bỏ mặc và nguyên rửa thì có sao ?

- Mắt Tâm Như lại long lên

- Hẳn đáng bị như thế lắm mà.

- Không

- Lắc đầu, ông nói trong đau khổ

- Ân Tuấn không đáng bị người đời nguyên rửa, miệt khinh đâu . Nó là một đứa bé tốt, đầy lòng nhân hậu . Tất cả cũng tại ta . Từ ta mà ra cả :

- Bác nói gì lạ vậy?

- Tâm Như nhìn ông không chớp

- Sao lại giành hết trách nhiệm về mình? Sao phải bênh vực cho Ân Tuấn chứ ? Bác quen với hẳn à ?

- Quen ?

- Ông bỗng bật lên cười

- Không chỉ quen mà còn hơn thế nữa . Tâm Như ! Cháu biết không ? Ta chính là ba của Ân Tuấn.

- Hà ?

Té bịch luôn xuống đất một cái . Tâm Như sững người ra trong chết lặng, bàng hoàng, bao nhiêu tóc trên đầu như dựng lên. Cô thật không biết mình mơ hay tỉnh nữa . Bác Mẫn là ba của Ân Tuấn ư? Làm sao cô có thể tin một chuyện hoang đường như thế . Con là bác sĩ thiên tài, trong lúc cha là một bệnh nhân phải dành dụm từng

đồng để mong muốn được chính con phẩu thuật cho mình.

- Cháu ngạc nhiên lắm phải không ?
- Như hiểu những ý nghĩ đang dồn dập trong đầu Tâm Như, ông Mẫn vỗ nhẹ tay cô
- Chuyện thoát nghe phi lý, chẳng hoang đường chút nào đâu. Gieo nhân gặt quả báo của ta . Ta làm thì ta phải chịu.
- Giữa bác và Ân Tuấn đã xảy ra chuyện gì ? Tại sao quan hệ của hai người trở nên xa lạ thế ?
- Tâm Như nói với tất cả quan tâm.

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 10

Ông thở dài, ngập ngừng giây phút rồi rút từ trong người ra một quyển vở dày.

- Chuyện dài dòng lắm, không thể kể hết trong một vài câu . Muốn tận tường, cháu hãy xem đi.

Nói rồi, ông đặt quyển vở vào tay cô . Ông quay lưng lăm lăm bước trở về giường . Nhìn theo bóng ông đến khi khuất hẳn sau lớp màn. Tâm Như mới lặng lẽ mở quyển sổ ra . Một nét chữ nghiêng nghiêng được viết vội trên giấy đập nhanh vào mắt . Nhật ký của mẹ Ân Tuấn đây mà...

"Ngày... tháng... năm...

Ân Tuấn thương yêu nhất đời mẹ !

Khi con đọc được những dòng chữ này thì có lẽ mẹ không còn sống trên đời này nữa . Nên con có thể xem đây là những lời trăng trối cuối cùng của mẹ dành để lại cho con.

Thật buồn cười khi mẹ phải viết lời trăng trối cho con khi vừa tròn ba mươi tuổi . Cái tuổi mỹ mãn, hạnh phúc nhất của một đời người .

Nhưng biết làm sao đây ? Mẹ mắc bệnh trầm kha . Cái căn bệnh ung thư ác nghiệt kia sẽ cướp đi sinh mạng của mẹ bất kỳ phút giây nào.

Mẹ không muốn chết . Không muốn xa con một chút nào . Trời ơi!

Con tôi... Ân Tuấn hãy còn quá nhỏ . Nó chỉ mới là đứa bé lên năm ngây thơ, bé bỏng, chưa đủ sức đối đầu cùng cuộc sống . Sao trời lại bắt mẹ phải chết, phải xa bỏ đứa con yêu quý nhất trần đời ?

Ân Tuấn ơi ! Bệnh của mẹ đã vào giai đoạn cuối . Mẹ không cầm cự được bao lâu nữa, mẹ phải làm sao ? Cuối cùng, con biết không ? Mẹ lại đến gặp người đàn ông đó . Dù hàng trăm, hàng vạn lần tự thề với lòng là không bao giờ mẹ nhìn mặt người đàn ông xấu xa, bặt bề kia.

Nhưng dù sao thì... Ông ta cũng là cha của con mà . Ông ta không yêu mẹ . Ông ta có thể bỏ mặc mẹ chết dần mòn trong bệnh tật, chứ ông ta không thể bỏ mặc con cô cút được.

Thế nhưng mẹ đã làm như đã từng làm trao thân, gửi phận cho ông ta sáu năm về trước. Chẳng chờ nghe mẹ nói đến tiếng thứ hai, cả hai vợ chồng ông đã lớn tiếng sai người làm đuổi mẹ ra khỏi cửa .

Còn bảo mình không có đứa con lạc loài như con vậy.

Ân Tuấn! Cánh cửa sắt đóng sập ngay trước mặt lâu lắm rồi, mà mẹ vẫn còn đứng yên không nhúc nhích . Mẹ đã đứng đó khóc ròng rã bốn tiếng đồng hồ, mong lay động được lòng ông. Phút giây này... sắp chết rồi, mẹ cần gì chút tình yêu của ông ấy . Mẹ chỉ mong ông ta nghĩ lại, chịu nhận nuôi giùm mẹ đứa con này.

Màn đêm dần buông, rồi cơn mưa ập xuống . Sợ con nhiễm lạnh rồi lâm bệnh, mẹ đành dắt con thui thui ra về, lòng thầm hỏi : Thế gian này sao lại có người độc ác, vô lương tâm thế? Mẹ đâu phải hạng gái hư hèn, xấu xa gì đáng bị Ông ta khinh bỉ đến như thế chứ ? Mang chứng bệnh trầm kha, có phải mẹ muốn đâu, sao ông ta không nghĩ mà thương cho mẹ ?

Mẹ vẫn còn nhớ rõ, dù đã sáu năm rồi . Ngày ấy, mẹ là cô công nhân dệt may, còn ông ta là thuyền trưởng. Thấy mẹ là dân quê ra tỉnh lại có chút hương sắc mặn mà, ông ta đã hết lòng theo đuổi, săn chiều . Hứa là sẽ yêu thương mẹ đến trọn đời, trọn kiếp.

Một năm sau ngày cưới, con chào đời . Hạnh phúc vừa chợt đến đã tắt ngay, khi viên bác sĩ trao tờ kết quả khám nghiệm cho ông ta . Lúc đó, mẹ nào biết tử cung mình đã bị ung thư . Chỉ ngạc nhiên nhiều vì thái độ lạnh lùng, hờ hững của ông ta.

Một năm sau nữa, khi con lên hai tuổi thì ông ta có nhân tình khác . Đó chính là bà chủ của mẹ lẫn ông ta . Bà ấy năm đó đã bốn mươi chín tuổi, góa chồng nhưng nhan sắc vẫn mặn mà . Không như mẹ, ngày cứ gầy rạc, tiêu tụy đi vì khổ đau, sầu héo.

Gặp nhau không bao lâu, họ bắt đầu sống công khai tình cảm của mình, mặc cho mẹ nổi ghen đau đớn . Dù đã từ lâu, ông ta không

còn xem mẹ là vợ nữa, nhưng trong lòng mẹ, ông ta luôn là một người chồng, người cha tốt của con . Nên cái tin ông ta đòi ly dị với mẹ, quả là một cú sốc nặng nề . Khác nào tiếng sét làm suy sụp toàn bộ tinh thần của mẹ.

Cuối cùng, ông ta cũng ra đi, mặc cho mẹ hết lời năn nỉ, cầu xin. Vài ba tháng đầu ông ta còn gửi tiền chu cấp cho con . Sau dần, bắt vô âm tín . Cuộc sống sang giàu bên người vợ đẹp đã khiến ông ta quên mất rằng, trong đời mình hãy còn một giọt máu đang sống lay lắt trong đói nghèo, sầu khổ.

Một hôm, trong lúc dọn dẹp, mẹ tình cờ phát hiện được tờ xét nghiệm năm xưa . Biết mình mang bệnh trầm kha, mẹ sợ lắm, vội đi khám nghiệm . Bác sĩ bảo, bệnh của mẹ đã bước vào thời kỳ thứ hai nên cần mổ gấp, may ra giữ được tính mạng.

Làm phẫu thuật phải đâu đơn giản . Chi phí cho một cuộc phẫu thuật lúc đó rất cao . Mẹ lại không còn một cắc, một đồng trong túi . Số tiền lương ít ỏi chỉ đủ nuôi sống hai mẹ con tạm bợ qua ngày . Bà con, họ hàng đều nghèo cả, ai giúp được cho mình ? Bước đường cùng, mẹ tìm đến ông ta xin chút lòng thương hại.

Nhưng bên cạnh người vợ mới, ông ta đã nhìn mẹ con mình bằng đôi mắt dửng dưng, xa lạ . Còn bảo tiền không phải là vỏ hến để có thể bổ thí lung tung . Ân Tuấn ơi ! Mẹ không ngờ thế gian này lại có người bạc bẽo như ông ta vậy . Trở về với căn bệnh ngày một trầm trọng thêm hơn, mẹ đã hận lòng, đã thề rằng: Trọn kiếp này sẽ không tha thứ, sẽ căm ghét người ông bội bạc kia.

Ân Tuấn ! Đọc đến đây, con đã có thể hiểu được phần nào tình cảnh

khốn khổ của mẹ con mình lúc đó . Từng ngày mòn mỏi chờ tử thần giơ cao lưỡi hái, mẹ đã phải sống trong tâm trạng khủng khiếp, hãi hùng.

Mẹ không sợ chết, vì chết là hết là rũ sạch mọi ưu phiền trần thế . Mẹ chỉ không đành xa bỏ con thôi . Trời ơi ! Ân Tuấn hãy còn thơ dại . mẹ chết rồi ai sẽ lo lắng, cưng chiều, nuôi nấng ? Gửi con vào cô nhi viện khi con vẫn còn cha, mẹ thật chẳng nỡ lòng . Cuối cùng, mẹ đành đem con nương nhờ chú thím . Họ dù sao cũng là máu mủ ruột rà . Con họ có cơm chắc con cũng không đến nỗi nào.

Dự định xong điều ấy, mẹ nhẹ cả người cảm thấy được yên lòng được phần nào trước khi xuôi tay về cõi vĩnh hằng . Ân Tuấn ! Cho mẹ hôn con nhé . Một trăm, một ngày... triệu triệu cái để bù khi mẹ chết đi rồi, con không còn được ai hôn nữa . Hãy nhìn kỹ mẹ đi con . Mẹ con mình sắp không còn được ở bên nhau bao lâu nữa . Trời ơi ! Con tôi ngây thơ quá . Mắt mẹ đến nơi rồi vẫn nhoèn miêng cười . Hãy vòng tay ôm cổ mẹ bảo rằng, con yêu mẹ quá.

Mai một lần lên, đọc những dòng này, con đừng khóc nghe con. Bởi mẹ tuy chết đi, nhưng linh hồn vẫn không tan. Mẹ sẽ quần quýt mãi bên con, nhìn con lớn, phù hộ cho con bằng tất cả tình thương của mẹ . Mỗi lúc gặp chuyện buồn, không thể tâm sự cùng ai được, con hãy ghi ra giấy rồi đốt cho mẹ đọc . Mẹ nhất định sẽ sẻ chia, an ủi. Ân Tuấn thương yêu! Mẹ không muốn ngưng bút, muốn rời xa con một chút nào, nhưng mắt đã hoa, tay chân rời rã . Mẹ chỉ có thể gắng hết sức mình để nói cùng con lần sau cuối . Ân Tuấn! Can đảm lên con nhé ! Hãy dũng cảm đương đầu cùng nghịch cảnh . Mẹ muốn

con trở thành bác sĩ . Một bác sĩ thiên tài đủ sức chữa lành mọi bệnh của nhân gian . Đừng để họ phải chết oan như mẹ khi tuổi đời còn quá trẻ.

Ân Tuấn! Mẹ biết con làm được . Con sẽ không phụ lòng mẹ, phải không ? Chỉ cần con cố gắng, mẹ nguyện sẽ gom hết sức giúp con toại nguyện . Nhất định con của mẹ sẽ là viện trưởng một bệnh viện hiện đại, tối tân nhất

... Mẹ tin như vậy...

Buông quyển nhật ký rơi xuống, Tâm Như mới hay mình đang khóc . Có lẽ cô đã khóc từ khi bắt đầu dòng nhật ký đầu tiên . Thế gian này sao lắm cảnh trái ngang, nát lòng như vậy? Còn nỗi khổ nào hơn nỗi khổ của người mẹ biết mình phải sắp xa lìa đứa con còn nhỏ dại ? Không nhìn thấy, song Tâm Như vẫn có thể hình dung được gương mặt gầy gò, xanh xao đầm đìa nước mắt của người đàn bà tên gọi Tường Minh.

Ân Tuấn không lẽ rất giống bà ? Bỗng nhiên sao, Tâm Như tin như vậy.

Còn bác Mẫn ? Phúc giây này, Tâm Như nghe lòng đầu mâu thuẫn . Cô không biết mình nên hay thương hay nên khinh bởi người đàn ông bạc tình, bạc nghĩa kia . Và hiện mình có nên đồng tình với thái độ dửng dưng, thù hằn của Ân Tuấn với ông ? Thật ra, ông cũng đáng bị quả báo như thế lắm.

Cô chỉ biết giờ phút này, trái tim mình ngập đầy bóng hình Ân Tuấn . Chút ác cảm vừa đến đã biến mất ngay, cô thấy mình lại tin yêu, kính trọng anh như trước . Không chỉ vì anh là một bác sĩ tài hoa mà

còn là sự khâm phục, kính trọng vào nghị lực phi thường của anh nữa . Ân Tuấn! Tôi có thể cảm nhận được phần nào sự khó khăn, vất vả của anh trong một thời thơ ấu . Để được như ngày hôm nay, anh hẳn đã phải cố gắng nhiều.

Tôi sẽ không bỏ rơi anh, không để anh phải ân hận suốt đời vì phút sai lầm, nông nổi của mình . Tôi nhất định sẽ đưa anh trở về với con người thật của mình . Tôi không tin trái tim anh bằng đá, khi anh có một người mẹ dịu dàng nhân hậu thế.

Cúi mặt xấp tiền lên tay, Tâm Như quyết định sẽ đem giúp hết cho hai đứa trẻ song sinh ấy . Một khi biết rõ bác Mẫn là cha ruột Ân Tuấn, cô thấy mình không cần phải đắn đo, lựa chọn nữa.

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 11

Theo lịch , nếu hôm nào đích thân viện trưởng Ân Tuấn thăm khám bệnh thì hôm đó , số lượng bệnh nhân đến bệnh viện sẽ đông hơn ngày thường gấp mười lần . Ân Tuấn biết vậy , nhưng anh chưa bao giờ thấy ngại hay mệt cả . Anh cũng chưa từng từ chối một bệnh nhân nào , dù đã hết giờ làm việc đã lâu . Anh có thể khám , trị bệnh bỏ cơm trưa , thậm chí cả cơm chiều , để giải quyết cho hết số lượng bệnh nhân đông quá mức.

Rủ rì với nhau , người thì bảo anh có bộ thần kinh thép . Kê thì nói vì trái tim anh bằng đá nên chẳng biết mệt là gì, chỉ biết tiền thôi.

Mặc cho người ta xì xầm bàn tán . Ân Tuấn chẳng mảy may bận tâm để ý . Anh chỉ biết làm theo quan điểm sống của mình . Chỉ biết rằng , mỗi ngày từ phòng khám trở về , anh hạnh phúc với cơ thể mệt nhoài , với bao tiền căng phòng nút túi, với danh sách những bệnh nhân cứu được ngày một dài ngoằng trong cuộn sổ mà anh sẽ đốt cho mẹ xem vào ngày đám giỗ sắp tới này . Thấy anh cứu được nhiều người vậy , mẹ chắc sẽ hài lòng , sẽ mãn nguyện lắm.

-Thưa viện trưởng , bắt đầu cho bệnh nhân vào khám được chưa ạ ?

-Một cô y tá rụt rè, ló đầu qua ô cửa.

-À ! Được rồi.

Dứt mình ra khỏi cơn suy tưởng . Ân Tuấn gật đầu , mở to tập hồ sơ bệnh án.

Anh thầm hỏi ,sao cả đời mình cứ trầm tư , ảm đạm , không giống như tất cả mọi người ? Cũng không thể phá lên cười thích thú trước một câu đùa tếu , một câu chuyện tiểu lâm nào . Đôi môi của anh chỉ cười bằng có , chứ không biết cười vì thích thú , vui mừng . Dù đôi lúc , anh cũng muốn được hoà đồng , hoà nhập vào dòng người sôi nổi nói nói cười cười kia . Nhưng lần nào , anh cũng bị thất bại một cách thảm hại . Anh thấy mình lạc lõng giữa đám đông , cũng như cảm thấy những câu chuyện mà họ quan tâm sao chán phèo, nhạt nhẽo ..

-Thưa bác sĩ ..

Một người đàn bà rụt rè lên tiếng gọi . Ân Tuấn giật mình ngẩng dậy . Nhận ra bệnh nhân là người quen cũ , đôi mày của anh lập tức cau nhanh lại :

-Lại là bà nữa ư ? Tôi đã nói rồi , nơi đây không phải là bệnh viện từ thiện . Càng không phải cái chợ để bà mặc sức ra vào cò kè thêm bớt . Nếu không đóng đủ viện phí , bà hãy ẵm bé về đi . Tôi không có thời gian tiếp bà đâu.

-Vâng . Thưa bác sĩ , tôi biết

- Người đàn bà lật đật nói

- Tôi có đem đủ tiền đây .Xin bác sĩ chữa giùm con tôi ạ.

-Hừ !

- Ân Tuấn nhếch môi cười mai mỉa

- Cuối cùng rồi bà cũng chịu lời ra . May mà lúc trước , tôi không bị mấy lời giả dối của bà làm động lòng . Không thì .. đã bị gạt rồi.

-Tôi không gạt bác sĩ đâu

- Bà thở ra buồn bã

- Quả thật tôi đã bó tay , đã không thể chạy chọt , vay mượn thêm được của ai cho đủ số . Những tưởng đành để chúng chết rồi , nhưng may mắn quá , giữa lúc cùng đường tuyệt vọng đó , tôi gặp được Tâm Như . Chính cô ấy đã cứu vớt cuộc đời của vợ chồng tôi , cũng như đã ban cho sinh vật nhỏ nhoi này sự sống.

-Cho không hai mươi triệu ư ?

- Ân Tuấn không thể nào tin được

- Tâm Như là người như thế nào mà ngu ngốc thế ?

-Cô ta không ngu ngốc

- Người đàn bà phản ứng ngay
- Cô ta chỉ quá nhân từ và tốt bụng thôi , thừa bác sĩ . Tâm Như không xa lạ với ông đâu . Cô ta chính là hộ lý trong bệnh viện của ông đấy.
- Là Tâm Như ư ?
- Ân Tuấn nói to . Nếu như lúc nãy nghe chuyện bà được cho không hai mươi triệu , anh ngạc nhiên một thì bây giờ .. biết vị ân nhân là cô hộ lý nghèo khó của mình , Ân Tuấn ngạc nhiên đến những mười lần
- Cô ấy không thể có nhiều tiền như vậy được.
- Vâng
- Bà gạt đầu
- Cô ấy cũng bảo thế . Số tiền này không phải của riêng cô ấy .Mười triệu là của người cha nuôi . Năm triệu của cô ấy và năm triệu là của bác sĩ Chí Bằng.
- Cả Chí Bằng cũng dính vào chuyện này sao ?
- Càng lúc , Ân Tuấn càng ngạc nhiên hơn . Lễ nào trên thế gian này , lòng tốt vẫn còn tồn tại ? Lễ nào vẫn còn có những con người giúp người không vì lợi ?Ồ , không ! Hoang đường lắm . Ân Tuấn không thể nào tin nổi.
- Tiền đã đủ rồi đây , xin bác sĩ khám và mổ giùm hai đứa con tôi
- Thấy Ân Tuấn đột nhiên ngồi thần người ra , bà ôn tồn nhắc.
- Ân Tuấn giật mình ngẩng dậy . Hồn lơ lửng , anh đặt ống nghe vào tai như cái máy . Anh bắt đầu khám cho hai đứa bé trong ánh mắt sáng bừng lên vì hạnh phúc của người mẹ.

- Được rồi

- Sau khi khám thật lâu , thật kỹ , Ân Tuấn viết nhanh vào tập hồ sơ rồi khẽ khàng trao nó cho bà

- Bà ra ngoài bàn làm thủ tục , đóng tiền rồi cho chúng nhập viện ngay.

-Vâng

- Đón tập hồ sơ , bà lập cập đứng lên.

Ra đến cửa , như chợt nhớ , bà quay đầu lại hỏi :

-Có phải ngày mai sẽ mổ không , thưa bác sĩ ?

-Không

- Ân Tuấn lắc đầu.

Bà hỏi , vẻ nóng lòng :

-Thế thì bao giờ , thưa bác sĩ ?

Ân Tuấn ngẩng đầu lên , gắt gỏng :

-Bà cứ làm theo lời tôi . Còn bao giờ phẫu thuật thì tự tôi sẽ quyết định . Đừng dài dòng , lời thôi thế.

- Dạ ..

Bị hét , bà Châu hoảng quá , lật đật đi nhanh.

Cánh cửa bật mở , một bệnh nhân khác bước vào . Chưa kịp ngồi vào ghế đã bị Ân Tuấn trợn mắt , hét luôn một trận :

-Làm gì đó ? Tôi đã cho gọi đâu mà vào chứ ?

- Rồi nhấn mạnh vào cái nút điện đàm , anh bực dọc bảo cô y tá

- Này ! Có cho bệnh nhân vào thì cũng thư thả cho tôi thở với .

Người chứ có phải máy đâu mà không biết mệt hả ? Mau vào mời bệnh nhân ở trong đây ra giúp tôi.

- Dạ ..

Giọng cô y tá hốt hoảng trong máy điện đàm . Và người bệnh nhân vừa bước vào không đợi mời đã vội bước ra.

Ân Tuấn hôm nay bệnh hay sao ấy ? Ngày thường , anh đâu biết mệt là gì . Hôm nào cho bệnh nhân vào chậm , còn bị anh mắng cho một trận , bảo là lể mề quá.

Mình đã nổi nóng vô lý . Ân Tuấn biết , những vẫn không sao kèm chế cơn nóng giận bùng bùng lên trong cơ thể , cũng như không sao tránh cho mình hay cáu bẳn , gắt gỏng mọi người . Dù biết rõ triệu chứng này trong y học thường được gọi là stress và có thuốc trị hẳn hoi . Nhưng với anh , trong chứng bệnh này , mọi thứ thuốc đều bị vô hiệu hoá.

Hôm nay , Ân Tuấn về trễ hơn thường khi những một tiếng đồng hồ . Cơn đói cùng sự thất vọng trong việc tuyển chọn tìm trợ lý cho cuộc phẫu thuật sắp đến làm anh mệt mỏi vô cùng . Bỏ mặc Tân và Thành lẫn xống dọn cơm dưới bếp , Ân Tuấn bỏ đi thẳng lên lầu . Anh không muốn ăn , chỉ muốn tắm một cái rồi ngã nhào ra giường mà ngủ.

Ơ! Gì thế này ? Vừa bước vào phòng , Ân Tuấn đã vội lộn trở ra . Đưa tay dụi mắt , anh định thần nhìn kỹ cánh cửa trước mặt mình . Đúng là phòng anh rồi . Lúc này đói nên hoa mắt chẳng ? Đẩy cửa bước vào một lần nữa , Ân Tuấn phải giật nảy người , tròn đôi mắt. Nếu không phải quá gà , anh nhất định đã ngủ mơ rồi . Chẳng lý nào anh cho người sơn sửa lại căn phòng của mình mà không hề hay biết.

Ngồi xuống giường , Ân Tuấn bỗng thấy bức mình kinh khủng . Cắn mạnh vào môi đau điếng . Rõ ràng không phải là nằm mơ . Vậy ai ? Kẻ nào cả gan dám biến phòng của anh thành nhà trẻ với hàng trăm màu xanh , trắng , đỏ , vàng như vậy chứ ?

-Thành ! Bác Bảy ! Lên gặp tôi lập tức !

Cầm lấy ống nghe , Ân Tuấn xẵng giọng mình . Hừ ! Nếu quả thật chính họ đã làm , anh nhất định chẳng bỏ qua đâu.

- Dạ , cậu Tuấn . Cậu gọi tôi và bác Bảy hả ?

- Thấy cánh cửa hé mở , Thành rụt rè ló đầu vào hỏi.

Lần đầu tiên đặt chân vào phòng Ân Tuấn , nên anh ta không phát hiện sự bất thường.

-Phải

- Ân Tuấn gật đầu , mặt hầm hầm giận

- Nói mau !Anh và bác Bảy , ai đã sơn vẽ lung tung lên tường tôi như vậy hả ?

-Vẽ lung tung ư ?

- Thành ngơ ngác.

Cùng lúc , Tân nghe chuyện , tò mò ló đầu vào . Từng được vào phòng cậu chủ nên cậu ta phát hiện ra ngay.

-Ồ ! Đẹp quá ! Hệt như nhà cổ tích vậy.

-Im đi !

- Ân Tuấn trừng đôi mắt.

Tân vội im re . Cánh cửa mở rộng ra , đến lượt ông Bảy sững sờ trước một kiệt tác lạ đời . Khắp phòng , đầu trên tường là những hình vẽ sắc sỡ đủ màu . Nơi là một đoá hướng dương vàng tươi dưới

ánh nắng rực rỡ của mặt trời . Nơi là chú rùa ì ạch chạy ăn chú thỏ .
Nơi là những hạt mưa mát mẻ tưới trên đầu những con ếch xí xọn
bạc thầy . Tránh mưa bằng cây dù nấm xinh xinh , ngộ nghĩnh mà
buồn cười lắm . Đối diện ngay bàn làm việc của Ân Tuấn là hình một
bé trai đang đứng đái . Tinh nghịch , dễ thương đến lạ lùng . Trong
lúc bức tường đối diện giường ngủ của anh được treo hình một cô
gái đẹp . Cô ta như trêu ghẹo anh bằng nụ cười xinh như mộng . Trời
ơi ! Trên bàn làm việc của anh lại được cắm đây hoa hồng nữa . Như
ai đó chẳng biết rằng , hoa là thứ Ân Tuấn ghét nhất đời.

-Bây giờ thì mọi người rõ lý do tôi nổi nóng lên rồi chứ ?

- Đợi cho mọi người nhìn một lượt hết những thứ lộn xộn trong
phòng mình . Ân Tuấn mới nghiêm trọng hỏi

- Đây là công trình của ai ?

- Tôi vô can chuyện này

- nhún vai thở phào ra một hơi nhẹ nhõm , Tân an tâm nói

- Cả ngày theo cậu Tuấn ở bệnh viện , tôi không biết gì đâu.

Chuyện này ..

- Ông Bảy nhẹ gãi đầu - cũng không đáng kể đến tôi . Tôi đâu có
chìa khoá phòng cậu Tuấn.

Chỉ còn lại Thành thôi . Mọi con mắt đổ dồn về phía anh , chờ lời giải
thích.

-Tôi .. tôi cũng không có .

- vụng về , Thành lắc đầu với cảm giác tình ngay lý gian.

-Tất cả mọi người đều không có .

- Ân Tuấn cười gằn

- Thế bức tranh này tự mọc lên đây chắc ?

-À ! Phải rồi .

- như chợt nhớ ra , Thành reo lên mừng rỡ

- Hãy còn một người nữa.

-Ai thế ? - những tiếng hỏi cùng dậy lên một lúc.

Thành nói nhanh :

-Cô gái giúp việc . Hôm nào , cô ta cũng mượn chìa khoá của tôi để vào phòng cậu chủ quét dọn . Không chừng ..

-Gọi cô ta đến gặp tôi lập tức !

- Không đợi Thành nói hết câu, Ân Tuấn đã quát lên

- Tân ! Mày lấy xe đưa Thành đến nhà cô ấy , mau lên !

-Vâng . Vâng ạ !

Trong những trường hợp thế này , chần chừ là đại tội . Nên không đợi Ân Tuấn nói dứt câu , Tân và Thành đã biến mất sau bậc thang lầu . Ông Bảy vờ tần ngần giây phút rồi cũng vội rút lui , bỏ mặc Ân Tuấn với căn phòng đầy sắc màu ngộ nghĩnh.

Nằm vật xuống giường , quên cả thói quen thường lệ là phải vào phòng tắm , Ân Tuấn chăm chú ngắm nhìn những hình vẽ trên tường , thậm hỏi : Cô gái giúp việc kia tại sao phải làm như vậy ? Tại sao lại vẽ đầy phòng của anh chứ ?

Những bức tranh xem cũng được đấy . Lúc này , Ân Tuấn đã bình tĩnh hơn . Dù thoát nhìn , trông chúng rồi bù , hoa mắt , nhưng thật ra , chúng được vẽ theo bố cục rất đàng hoàng . Rõ ràng khi vẽ , cô gái đã có ý định sẵn trong đầu, không phải do tùy hứng vẽ lung tung.

Cô ta có hoa tay lắm . Những bức vẽ hình đầy ngộ nghĩnh nhìn một hồi cũng vui vui , cũng thấy thần kinh phần nào thư giãn . Nhất là bé trai đang trần truồng đứng "tè" kia . Nhìn điệu bộ của nó , thật khó mà nén được nụ cười . Chút vui vui , pha chút gì thèn thẹn của cảm giác một người đàn ông phơi bày điều thầm kín nhất.

Trở mình sang bên , Ân Tuấn bỗng nghe mùi dầu thơm dịu dịu từ đây bay vào mũi . Dường như từ dưới chiếc gối nằm thì phải ? Lật úp luôn người xuống , anh mới hay là tấm drap , cả áo gối của mình cũng đều bị thay hết . Không phải là một màu nâu xám lạnh lùng như trước , mà là màu hồng phấn dịu dàng , ngọt mát . Tạo một cảm giác thư giãn đến tuyệt vời.

Ô! Có chuyện gì thế ? Ân Tuấn bỗng giật mình , ngồi phắt ngay dậy . Bàng hoàng kinh sợ cảm giác bị ngoại vật chi phối quá nhiều . Những bức tranh kia , tấm drap này và cô gái nọ như một ma thuật vô hình đang muốn anh rời bỏ thế giới mơ hồ nào khác . Không . Không thể như thế được . Bao nhiêu năm nay anh đã vững vàng kiên định với lập trường , với nguyên tắc là người của riêng mình . Sau có thể một phút , một giây bị những cảm giác thường kia làm sụp đổ tan tành ?
-Không.

Hét lớn như một lời khẳng định . Ân Tuấn vung tay vò nát tấm drap phẳng phiu dưới chân mình . Rồi như sẵn tay , anh ném luôn bình hoa xuống đấy vỡ tan . Cùng lúc Thành , Tân và một người con gái lạ bước vào , qua cánh cửa chưa được khép.

-Cô ta đâu ? Hà !

- Bất chợt dừng lại trên gương mặt cô gái mới bước vào . Miệng Ân

Tuấn mở tròn vo , há hốc hết như miệng Tân khi lần đầu được Thành đưa đến gặp cô ta vậy.

-Là Tâm Như .. Sao lại là Tâm Như được ?

-Bác sĩ Ân Tuấn là gã khốn khiếp hôm nào đã đụng mình gãy chân ư ?

- Phần đối diện , Tâm Như cũng không kém phần kinh hãi , rụng rời khi nhận ra thần tượng , người mình thương yêu kính trọng nhất là gã tiểu nhân , bỉ ổi mà mình căm ghét . Những tưởng sẽ cho gã ăn tát tai ngay từ phút đầu đối diện.

Vậy mà .. giờ gặp hãn , cô chỉ biết tròn mắt ngó trong cảm giác sững sờ , chết lặng . Mọi tế bào trong cơ thể như đông cứng lại . Không biết cười hay khóc , vui mừng hay đau khổ nữa ?

- Đeo bám tôi như đĩa vậy thật ra cô có mục đích gì ?

Phút sững sờ bất động trôi qua , Ân Tuấn nhanh chóng lấy lại phong độ . Hiểu sự việc theo cách nhìn đen tối của mình, anh hất hàm mỉa mai.

- Đeo bám anh ?

- Con người thần tượng bác sĩ Ân Tuấn biến mất khỏi suy nghĩ của Tâm Như . Trước mắt cô , giờ đây chỉ còn gã con trai phách lối , kiêu ngạo và đáng ghét vô cùng . Chẳng còn nhớ mình là cô hộ lý dưới quyền của anh , Tâm Như hất mặt lên đánh đá

- Đừng quá vọng tưởng . Anh không đáng để tôi bỏ công bám theo đâu.

-Tôi không vọng tưởng

- ngồi xuống ghế xa lông , Ân Tuấn nheo một con mắt lại

- Là sự thật hiển nhiên thôi . Chẳng phải cô đã đeo bám theo tôi từ bệnh viện về đến nhà là gì ? Nói không chừng , đụng xe lần ấy cũng do cô dàn dựng , cố tình thôi.
- Đừng nói bậy .
- Tâm Như trừng mắt
- Tôi không hề bám theo anh.
- Vậy cô trả lời đi
- Ân Tuấn ngả đầu trên ghế tựa . Tình cờ lại nhìn thấy chú thỏ vẽ trên tường . Chú ta trông nhanh nhẹn , thông minh vậy cuối cùng lại để thua đầu con rùa chậm chạp . Không hiểu trong cuộc đua này , anh và Tâm Như , ai rùa , ai thỏ?
- Sự hiện diện của cô trong căn nhà của tôi là thế nào đây? Những bữa cơm ngon không cần tiền chợ lẫn thù lao . Tại sao cô tỏ ra tốt với tôi vậy . Cô có âm mưu dự tính gì ?
- Tôi không có âm mưu dự tính gì , cũng chẳng phải tốt với anh đâu
- Tâm Như nhẹ nhún vai
- Chẳng qua tại lúc đó , tôi không biết anh là bác sĩ Ân Tuấn , thần tượng cả đời của tôi lại là một con người cao ngạo , đáng ghét như anh vậy.
- Thế sao ?
- Nghe cô bảo mình là thần tượng , cánh mũi Ân Tuấn phập phồng
- Tôi thật không ngờ mình có hân hạnh đó . Chà ! Nếu không có buổi gặp mặt thú vị hôm nay , có lẽ .. trái tim tôi đã bị bàn tay dịu dàng , vô hình của cô thu phục mất rồi . Hú vía! Tôi cũng con may mắn lắm.
- Ông đừng có nằm mơ

- Bị nói trúng tim đen . Tâm Như như nhảy cẫng lên phản ứng.

-Cả khi anh là bác sĩ Ân Tuấn , tôi cũng chẳng thềm đầu . Thần tượng Ân Tuấn đã đổ sụp trong tôi từ lúc ông ấy từ chối , không nhận lời giải phẫu cho hai đứa bé sinh đôi kia rồi . Loại người vô tình , vô cảm không có trái tim như anh, chẳng thích hợp với tôi đâu.

Bị chê , dù chê đúng, Ân Tuấn vẫn cảm thấy tự ái bị tổn thương .

Đập mạnh tay xuống bàn , anh hét :

- Đừng nguy biện ! Tôi từ chối giải phẫu cho hai đứa bé gần một tháng rồi . Nếu mất thần tượng , sao đến tận chiều nay, cô vẫn còn ở lại đây lo cơm nước , lại còn dọn phòng cho tôi nữa ?

-Ừ, thì ..

- Hai má thoáng đỏ hồng vì hai từ "dọn phòng" của Ân Tuấn , Tâm Như thở hắt ra . hạ giọng

- Còn ở lại .. lo lắng cho anh , tôi chẳng qua .. vì lời ủy thác của một người thôi.

-Càng lúc càng vô lý

- Ân Tuấn phì cười

- Người nào có quyền ủy thác tôi cho cô chứ ? Anh Thành ? Bác Bảy ? Hay cô lại muốn bảo là thằng Tân hả ?

Đang đứng yên há hốc nghe hai người tranh cãi , bất chợt nghe đến tên mình , Tân vội xua tay lia lịa :

-Ồ ! Không . Không phải tôi . Đừng lôi tôi vào cuộc.

Nói rồi , như sợ đứng lâu sẽ bị dính líu đến mình , Tân lại lật đật chuồn lẹ xuống nhà dưới theo Thành và ông Bảy . Trong chuyện này , làm người vô can tốt hơn . Không khéo "trâu bò húc nhau , ruồi

muối chết".

-Bọn họ đúng là không hề uỷ thác anh cho tôi

- Tâm Như gằn giọng

- Vì họ chẳng có tư cách và lý do nào để thuyết phục tôi phải làm như vậy.

-Thế ai ?

- Nổi nóng lên . Ân Tuấn quát.

Tâm Như thủng thỉnh :

-Một người mà nếu không có thì .. anh chẳng thể nào tồn tại trên thế gian này được . Người đã tạo ra anh dù anh luôn phủ nhận gọi bằng cha.

-Sao ?

- Ân Tuấn bật nhah dậy ? Cô bảo .. chính ông ta ?

-Phải

- Tâm Như gật đầu

- Chính bác Mẫn . Ba của anh đã nhờ tôi chăm sóc cho anh đó. Bất ngờ quá , phải không ?

- Rồi cô hạ giọng

- Ân Tuấn ! Ba của anh thương anh lắm đó . Anh có muốn gặp ông ấy không ?

-Thương ?

- Ân Tuấn rùng mình rồi chột thét

- Tôi không có ba . Lập tức biến khỏi đây mau ! Tôi không muốn nhìn cô và nghe thêm một lời nào nữa.

-Nhưng ..

- Tâm Như mấp máy môi.

-Biến! Biến khỏi đây ngay ! Không cho cô nói hết câu , Ân Tuấn chỉ tay ra cửa , hét to

- Nếu cô không đi , tôi sẽ báo thẳng Thành đuổi ra đó.

-Không phải đuổi đâu

- Tâm Như nhìn thẳng vào mắt Ân Tuấn - Tôi đi và anh sẽ phải ân hận về hành động của mình ngày hôm nay đó.

Nói xong , không chờ phản ứng của Ân Tuấn, Tâm Như quay ngoắt người bước đi ngay.

Bóng của cô khuất sau cánh cửa , Ân Tuấn lập tức té quỵ xuống ghế xa lông như người kiệt sức . Người đàn ông đó lại xuất hiện sau hơn mười năm vắng mặt . Ông ta muốn nhìn con ư ? Đừng vọng tưởng đến điều không thể có . Hàm răng cắn chặt , mắt Ân Tuấn long lên những tia nhìn căm thù , hoang dại ...

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 12

Gây cãi với Ân Tuấn xong , Tâm Như những tưởng mình sẽ không bao giờ đặt chân vào nhà anh nữa . Ngoài những việc cần làm , cần trao đổi ở bệnh viện , cô nhủ lòng sẽ không bận tâm nghĩ đến anh,

dù chỉ là một phút.

Vậy mà , chỉ hai ngày không đến nhà anh dọn dẹp , hai ngày không nhìn thấy mặt anh trong bệnh viện thôi , lòng cô đã bồn chồn , khó chịu như lửa đốt . Vào ra bồn thẩn như kẻ mất hồn , cứ ngóng ngóng , trông trông.

Kỳ lạ quá ! Tâm Như bất lực thay cho trái tim nhỏ của mình. Từ lúc biết Ân Tuấn chính là kẻ đụng mình , nó không hề tỏ ra căm ghét anh như mong đợi , mà ngược lại . Nó dường như càng lúc càng thân thương , càng gần gũi với anh hơn .

Bác sĩ Ân Tuấn không còn là một cái gì vượt quá tầm tay của cô . Anh trở nên đời thường , bình dị như bao con người bình thường trên thế gian này . Nếu không muốn bảo là .. anh còn tội nghiệp , còn đáng thương hơn họ nữa.

Chiều nay , tan giờ làm việc ở bệnh viện ra . Đi lòng vòng một hồi , Tâm Như lại thấy mình ở chợ . Ước muốn được nấu một món gì đó cho Ân Tuấn ăn cứ dậy lên , cô không đến , chắc anh đã trở về thói quen cũ . Tiếp tục ăn thịt hộp của mình rồi . Ăn như vậy làm sao đủ sức làm việc ? Tim bỗng dưng nhoi nhói , Tâm Như thấy mình queo nhanh vào hàng thực phẩm tươi sống.

Mới bốn giờ , Ân Tuấn chưa có mặt ở nhà đâu

- Tâm Như nhủ bụng

- Mình cứ ghé vào nấu xong rồi đi ngay , Ân Tuấn không ăn thì bác Bảy , và anh Thành dùng cũng được . Tâm Như nhớ đến vẻ mặt rạng rỡ và nỗi vui mừng của mình lần đầu nghe Thành báo tin, Ân Tuấn chịu dùng món canh khổ qua hầm với thịt.

- Là cô hả ?
- Ông Bảy ra mở cửa . Thấy cô , ông hỏi ngay
- Hai bữa nay , sao cô không tới ? Ân Tuấn bệnh rồi.
- Ân Tuấn bệnh ư ?
- Tim thót một cái nhanh trong ngực , Tâm Như lo lắng
- Anh ta bệnh gì ? Lâu chưa bác ?
- Thì ra ngay sao khi cô về , cậu Tuấn ngã bệnh ngay
- Ông Bảy thở dài
- Có biết là bệnh gì đâu . Cả người hầm hập nóng , lại chẳng ăn uống gì.
- Để cháu vào xem thử
- bước chân Tâm Như sỏi nhanh hơn.

Ân Tuấn kia rồi . Anh đang nằm thêm thiếp trên giường . Bên cạnh , Tân và Thành đang lắng xằng lo lắng . Thấy cô , Tân mừng rỡ :

-Ồ , Tâm Như ! Cô đến rồi , may mắn quá ! Hôm đó , cô nói gì cho cậu chủ của tôi bệnh thế ?

Không trả lời Tân , Tâm Như bước nhanh đến bên giường Ân Tuấn . Mới hai ngày mà trông anh tiêu tụy quá . Bàn tay cô ân cần đặt nhẹ lên trán anh rồi giật về ngay hốt hoảng . Nóng quá ! Sốt ruột vì anh , cô xằng giọng với Thành :

-Ân Tuấn nóng vậy , sao anh không bảo Tân đưa Ân Tuấn vào bệnh viện ? Sốt để lâu vậy không tốt chút nào.

Thành chưa kịp trả lời , Tân đã chen vào :

- Đưa vào bệnh viện để bị chửi à ? Cậu Tuấn không bao giờ để bệnh nhân hay ai biết mình bị bệnh đâu.

-Vậy .. để chết à ?

- Tâm Như bức bối.

Ông Bảy đỡ lời :

- Không chết được đâu . Cậu Tuấn là bác sĩ , cậu ấy biết chữa bệnh của mình mà.

Thật là hết cách nói . Tâm Như thôi không tranh luận . Cô lặng lẽ vạch mắt Ân Tuấn lên xem rồi đưa tay tìm mạch . Ân Tuấn sốt cao quá nên đã mê man , chẳng biết gì.

Mày là con chó ghẻ ! Một đứa con vô thừa nhận , là đồ vút đi chẳng ra gì . Đến nỗi cả cha ruột cũng không thèm nhìn nhận , mày sống làm gì ? Báo đời , ăn hại hả ?

Mỗi lời đay nghiến là một làn roi rung mạnh lên người cậu bé . Mặc cho cậu vẫy vùng, than khóc , van xin, nhưng những lần roi cứ vun vút quất vào tấm lưng trần đầy máu . Cuối cùng , đau quá không còn chịu nổi , cậu phải quỳ luôn xuống đất . Bàn tay ôm lấy mặt , cậu gào lên :

-Xin đừng đánh tôi . Đừng mắng tôi như thế . Có phải tại tôi muốn thế đâu . Tất cả tại ông ta . Xin đừng bỏ mặc tôi. Tôi là đứa bé tội nghiệp nhất đời . Trời ơi ! Tôi không muốn sống , không muốn tồn tại trên thế gian này làm gì nữa..

-Ân Tuấn ! Bình tĩnh lại anh . Đừng kích động quá . Chẳng ai bỏ mặc anh đâu . Mọi người vẫn quan tâm anh lắm.

Một dòng nước ngọt thấm vào đầu lưỡi sau câu nói hiền hoà . Ân Tuấn mở bừng mắt dậy trong tiếng reo mừng của mọi người. Thì ra .. chỉ là một giấc mơ.

- Ân Tuấn ! Tỉnh lại đi anh . Có nhận ra tôi không ? Tâm Như đây.
Ánh sáng chói quá làm Ân Tuấn không nhìn thấy được gì . Phải hơn hai mươi phút sau , đôi mắt anh mới dần quen cùng ánh sáng .
Những gương mặt lơ đãng hiện ra cùng cảnh vật thân quen . Tâm Như , Tân , Thành rồi bác Bảy đang chăm chú nhìn anh bằng những đôi mắt quan tâm , đầy lo lắng.

-Có chuyện gì thế ?

- Ân Tuấn hỏi , nghe giọng mình khàn đặc đi kỳ lạ.

Tâm Như bôn cho anh từng muỗng nước đường :

-Chẳng có chuyện gì đâu . Anh chỉ làm mọi người đứng tim vì cơn bệnh không thuốc trị của mình thôi.

Không muốn uống nước từ tay Tâm Như một chút nào , nhưng Ân Tuấn lại không đủ can đảm nhổ ra . Cổ họng đắng khô , cháy bỏng buộc anh phải nuốt ừng ực từng muỗng nước từ tay cô gái kẻ thù kia.

- Đúng rồi . Cậu Tuấn làm mọi người sợ quá trời . Cậu không biết mình đã ngủ mê mấy ngày đâu ..

- Tân láu táu chen vào bằng cái giọng vui mừng

-Những năm ngày đó , cả bác sĩ Loan, bác sĩ Chí Bằng cũng được mời tới để xem bệnh cậu , nhưng chẳng ai đoán được bệnh gì . Cứ tưởng .. tiêu luôn rồi chứ.

-Sao ?

- Tri thức đã phục hồi , Ân Tuấn cau mày giận dữ

- Gọi cả Loan , Chí Bằng đến khám cho tôi ? Ai gọi thế ? Không nhớ quy định của tôi à ?

- Dạ ..
 - Đang thao thao , bất chợt bị mắng , Tân cụt hứng tiu ngiu .
 - Cái này không phải tại em . Cô Tâm Như , cổ ..
 - Tâm Như ?
 - Ân Tuấn trừng đôi mắt
 - Chuyện của tôi sao lại để cô ta làm chứ ? Tôi trả lương cho các người làm gì ?
 - Dạ ..
 - Ấp úng , Tân len lén đưa mắt ngó Thành.
- Cả hai đồng im lặng cúi đầu . Cả ông Bảy cũng im thin thít, chẳng biết nói gì . Ngay từ đầu , họ đã biết sẽ bị mắng rồi mà.
- Anh thật là vô lý quá , Ân Tuấn à
 - Thấy mọi người đều sợ hãi đứng yên , Tâm Như bất bình thay
 - Vừa tỉnh dậy là đã mắng người rồi . Anh có biết trong lúc mình bị bệnh , mọi người đã khổ công lo lắng , chăm sóc anh như thế nào không ?
 - Còn cô nữa ..
 - Quắc đôi mắt sáng sang phía Tâm Như , Ân Tuấn giận dữ
 - Ai bảo đến đây lo lắng làm gì để kể công chứ ? Tôi đã bảo không muốn nhìn thấy mặt cô nữa rồi mà . À ! Hay là ..
 - nhếch môi cười , Ân Tuấn ác độc
 - Muốn lấy lòng tôi để được tiếp tục làm ? Đừng tốn công vô ích , tôi không thuê cô đâu . Thành đâu ! Lấy cho tôi năm triệu.
 - Dạ
 - Cảm thấy bất mãn trước cách đối xử của Ân Tuấn với Tâm Như ,

Thành ấp úng

- Cậu Tuấn ! Chắc cậu hiểu lắm ..

-Tôi bảo lấy tiền cho tôi

- Ân Tuấn giận dữ cắt ngang lời

- Anh sanh tật cái lại tôi bao giờ thế ? Dường như , từ lúc có sự hiện diện của cô kia trong căn nhà này , mọi thứ đều đảo lộn từng phía .

Các anh bắt đầu chống lại tôi rồi , có phải không ?

Không trả lời , Thành lặng lẽ đi lấy tiền trao cho Ân Tuấn. Anh cầm lấy xấp tiền , thả thả nó trên tay , cười mai mỉa với Tâm Như :

- Đây là hai tháng lương , tôi trả công cô đã lo lắng , chăm sóc cho những ngày tôi bị bệnh . Cô cầm lấy và đừng bao giờ hiện diện trước mặt tôi nữa . Lần sau , tôi sẽ không hào phóng thế này đâu.

Nói xong , anh quăng vèo xấp tiền lên bàn trước mặt Tâm Như.

Lại tiền ! Lại vẫn cách nói xem thường ấy! Tâm Như nghe giận run người . Tức công mình đã lo cho anh , nước mắt cô trào ra tràn xuống mặt ràng rụa . Cắn chặt môi cho tiếng nấc đừng bật thành lời , Tâm Như nhặt xấp tiền lên , chậm rãi tháo bỏ sợi dây ràng . Cô bất thần ném mạnh xấp tiền vào mặt Ân Tuấn Xấp tiền rơi ra , bay tung toé khắp đầu cổ Ân Tuấn . Anh giận dữ chống tay ngồi dậy , chưa kịp nói gì đã bị Tâm Như vung tay tát luôn vào mặt một cái như trời giáng:

-Ân Tuấn ! Tôi tiếc đã làm anh ..

Nói xong , Tâm Như vùng bộ chạy nhanh ra cửa . Bây giờ , tiếng khóc mới bật thành lời , tức tưởi.

Thưa bác sĩ , bao giờ ông tiến thành ca phẫu thuật ? Giọng bà Châu

khẩn khoản

- Xin ông nhanh lên giùm . Chúng tôi nhập viện đã hơn nửa tháng rồi.

- O! Bà này lạ thật

- Đập mạnh cây bút xuống bàn , Ân Tuấn gắt gỏng

- Lần nào gặp tôi , bà cũng hỏi là thế nào ? Chẳng phải tôi đang khám cho con của bà đây sao ? Bao giờ mổ thì tự tôi khắc biết , không cần bà nhắc đâu.

- Dạ thưa bác sĩ , tôi biết

- Bà Châu sợ hãi , khúm núm - Cũng không dám thúc hỏi bác sĩ . Chỉ tại .. tiền viện phí , tiền sinh hoạt ở đây cao quá , gia đình tôi không kham nổi.

-Hừ ! Ân Tuấn nhặt cây bút lên , nhẹ xoay tròn nó trong tay. Cử chỉ anh thường làm mỗi khi gặp điều nan giải.

Anh biết mình đã trách oan bà Châu . Cũng biết mình đã kéo dài ca phẫu thuật quá lâu . Nhưng .. làm sao bây giờ ? Càng lúc , anh càng phát hiện ra nhiều điều phức tạp trong ca phẫu thuật . Mức độ thành công rất thấp . Bệnh nhân còn quá bé , sức chịu đựng kém , chỉ cần một sơ suất nhỏ là mọi việc sẽ xong ngay . Chưa tìm được trợ lý tin cậy , Ân Tuấn thấy mình chưa đủ tự tin bước vào phòng mổ.

-Thôi được rồi .

- Ân Tuấn thở ra một hơi dài

- Bà cứ trở về phòng , yên tâm chờ đợi . Tiền sinh hoạt và viện phí từ hôm nay , bệnh viện sẽ đài thọ cho bà.

-Bác sĩ nói gì ?

- Bà Châu như không tin vào thánh giá của mình.
- Tôi bảo bà cứ trở về phòng , an tâm chờ đợi . Sinh hoạt phí từ hôm nay , bệnh viện sẽ đài thọ cho bà
- Ân Tuấn ngất lên.
- Ồ ! Thật là may mắn
- Không để ý đến vẻ cau có , bức mình của Ân Tuấn , bà Châu mừng rỡ , xum xoe
- Đội ơn bác sĩ . Cám ơn bác sĩ.

Bà Châu đã ẵm hai đứa bé trở về phòng lâu rồi mà Ân Tuấn vẫn ngồi yên bất động . Mắt nhìn vào tập hồ sơ bệnh án mà chẳng thấy được gì . Đầu óc căng thẳng quá . Anh bỗng nghe mệt mỏi vô cùng . Biết tìm đâu ra trợ lý giỏi bây giờ ? Cả phương tiện nữa ? Để thành công ca phẫu thuật tinh vi , phức tạp này , anh cần phải trang bị thêm một số máy móc tối tân , hiện đại nữa . Số tiền đầu tư vào máy móc sẽ rất cao , mà ngân sách hiện tại của anh còn chẳng được nhiều . Tất cả tiền dành dụm anh đã đầu tư để thành lập bệnh viện đa khoa , vốn thu hồi chưa được bao nhiêu . Mà dạo này , số lượng bệnh nhân đến thăm , khám dường như không được đông như lúc trước . Có lẽ .. tại anh lúc này tính khí bất thường , hay nạt nộ xua đuổi bệnh nhân nên họ sợ , không đến nữa chẳng ? Ôi ! Mọi chuyện sao cứ rối tinh, rối bù đầu óc . Mệt mỏi , căng thẳng thế này , làm sao một lát có thể tỉnh táo bước vào ca phẫu thuật ? Xung quanh anh sao mà yên ắng , sao mà trống rỗng ? Lẽ nào cả bệnh viện , cả thế gian này , anh không thể tìm ra một người đồng điệu để chia sẻ , tâm sự ư ?

Mẹ Ơi !

- Như bao lần , Ân Tuấn lại viết tất cả lên tờ giấy
- Chỉ có với mẹ là anh dám trút cạn nỗi lòng , phơi bày những điều thật nhất.

-Ân Tuấn ! Nước của anh đây.

Một ly nước được đặt ngay tầm tay với . Ân Tuấn cầm lấy , uống một hơi cạn sạch.

Ngon quá ! Vị ngọt mát của ly nước cam đã làm Ân Tuấn sáng khoái cả người . Trong đời , anh chưa bao giờ được uống một ly nước ngon như thế . Thường khi , cô y tá theo lời anh chỉ đem đến một ly nước lọc thôi . Sao hôm nay .. Ngạc nhiên ngẩng dậy , Ân Tuấn hiểu ngay vì sao lại có sự khác biệt này . Bởi vì người đem ly nước đến không phải là cô y tá mà là .. Tâm Như.

-Có ngon không ?

Thấy Ân Tuấn ngược mặt lên , Tâm Như mỉm ngay nụ cười rồi cất giọng ân cần :

- Để tôi rót cho anh một ly nữa nhé.

-Không cần đâu

- Xua tay , Ân Tuấn cất giọng khàn khàn.

Sao Tâm Như lại thế nhỉ ? Loan báo với anh là Tâm Như đã làm đơn xin nghỉ việc hơn một tuần nay rồi mà ?

- Uống một ly nữa đi

- Chiếc bình nhỏ trên tay Tâm Như nghiêng đổ vào ly nước của anh một dung dịch vàng cam trông rất đẹp

- Rõ ràng là anh đang khát nước lắm mà.

Sao thấy độ cô tự nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ ? Ân

Tuấn nghe lạ lẫm . Lạ lẫm đến độ quên cả thói quen cúi bản , gặt gồng của mình mỗi khi bị ai làm trái ý . Hôm đó .. bị Tâm Như tát cho một cái té nhào , anh đã giận run, thậm nhủ sẽ đánh cô ngay nếu còn gặp lại.

Thế nhưng .. lúc hết giận , bình tâm nghe Tân và Thành kể chuyện Tâm Như đã lo lắng cho mình trong lúc bệnh thế nào . Nhận ra mình có phần quá đáng , anh đã thứ tha , đã thôi không giận nữa . Nhủ lòng sẽ để cô làm hộ lý chứ không đui như ý định ban đầu . Dù sao thì mình cũng xúc phạm cô khá nhiều lần . Nào ngờ , vừa đến bệnh viện thì nhận ngay đơn xin nghỉ việc của Tâm Như . Muốn làm mình làm mấy chứ gì ? Được thôi . Ân Tuấn tình queo cho tờ đơn của cô vào túi , thậm hứa là sẽ không năn nỉ cô đâu . Dù sự ra đi của cô kéo theo Chí Bằng và Y Loan , hai bác sĩ tài giỏi của bệnh viện mà anh đang trọng vọng.

Bật ngờ thật , lần nghỉ việc của Tâm Như không kéo theo một sự ầm ĩ hay xáo trộn nào . Chí Bằng và Y Loan vẫn bình thường như chẳng có chuyện gì . Chà ! Tâm Như , sao mà cô khó hiểu thế này ? Từng nổi danh là hiểu được tâm lý người khác , song với Tâm Như , Ân Tuấn có cảm giác cô như luôn luôn trái ngược với suy nghĩ của mình . Cả bây giờ cũng thế. Khi anh những tưởng sẽ không còn gặp lại cô trong cuộc đời mình thì cô lại lù lù , bất ngờ xuất hiện . Và Ân Tuấn cũng ngạc nhiên thay cho trái tim của mình . Lúc này , khi nhìn thấy cô , nó dường như đã nhảy sai một nhịp trong lồng ngực rộng của anh . Một cái gì giống như sự mừng rỡ vậy . Để bây giờ , trước mặt cô , Ân Tuấn không thể nào nổi giận dù lý trí bảo anh rằng : Phải hét

to lên , đuổi cô ta ra khỏi phòng lập tức . Bởi thâm tâm anh từ có lời
nguyền như thế . Vì ly nước cam hay vì nụ cười quá đổi chân tình
đang nở trên môi Tâm Như vậy ?

- Uống đi

- Cầm ly nước trên tay , Tâm Như cười thân mật

- Không có thuốc độc đâu . Dù gì , anh cũng đã uống hết một ly rồi.

-Thấy Ân Tuấn vẫn ngồi yên , cô bước lên một bước

- Coi như tôi xin lỗi anh chuyện hôm trước . Và nếu có thể thì cho tôi
được rút lại đơn xin nghỉ việc của mình.

-Vì sao thế ?

- Hỏi xong rồi , Ân Tuấn mới nhận ra mình ngớ ngẩn.

Tâm Như chớp nhẹ đôi mắt :

-Vì tôi vẫn muốn được làm việc chung với thần tượng của mình.

-Thần tượng ?

- Bỗng dưng Ân Tuấn nghe mũi mình nhồn nhột

- Định nịnh tôi à ?

-Không có

- Tâm Như nghiêm giọng

-Tôi không nịnh anh đâu . Hôm đó , giận quá nói bậy . Về nhà suy
nghĩ lại , mới thấy mình hồ đồ quá . Một lần nữa , tôi xin lỗi anh .

Cho tôi được tiết tục trở về làm hộ lý nhé . Tôi hứa sẽ không nói bậy
, làm bậy gì để anh phải bận tâm.

-Sao bỗng dưng trở nên ngoan ngoãn thế ?

- Ân Tuấn nheo một con mắt lại.

Mỉm cười , Tâm Như để một ngón tay trên môi :

-Bí mật.

Bình thường , Ân Tuấn không thích ai trả lời với mình mập mờ như vậy . Nhưng hôm nay , lạ quá . Câu trả lời vừa rồi của Tâm Như không làm anh bức mình . Mà ngược lại , anh còn thấy vui vui nữa . Trong đời , duy nhất cô là người dám ăn nói với anh bằng kiểu cách lạ lùng , vừa ngang tàng đó.

Cốc .. cốc .. cốc ..

Tiếng gõ cửa chợt vang lên , cắt ngang cuộc đối thoại . Ân Tuấn trở về nét lạnh lùng :

-Mời vào !

Cánh cửa bật mở , Y Loan bước vào với tập hồ sơ dày cộm . Vừa toan cuối đầu chào , bất chợt nhìn thấy Tâm Như , cô cất giọng ngạc nhiên :

-Có cả cô ở đây nữa à ? Chuyện gì thế ?

- Dạ ..

-À!

- Tâm Như chưa kịp mở lời , Ân Tuấn đã cắt ngang

- Từ ngày mai , cô ta sẽ trở lại làm hộ lý như cũ đấy.

-Thật ư ?

Không cho Y Loan hết ngạc nhiên , Tâm Như nhẩy cẳng lên mừng rỡ :]

-Ôi! Cám ơn viện trưởng . Anh đáng cho tôi ngưỡng mộ lắm . Phải thông báo tin mừng này cho Chí Bằng biết ngay mới được. Chào viện trưởng . Chào chị.

Nói rồi , cô tung chân chạy đi ngay , đầu va mạnh vào cánh cửa

nghe cộp một cái.

-Ngớ ngẩn , tâm thần quá.

Bĩu dài đôi môi , Y Loan mắng đuổi theo . Không hay sau lưng mình , Ân Tuấn vừa mím một nụ cười.

+++++

- Cậu Tuấn ơi ! Cơm dọn xong rồi , mời cậu xuống.

Giọng Tân nheo nhéo trong chiếc máy bộ đàm . Ân Tuấn buông quyển sách , uể oải đứng lên . Đói bụng lắm , nhưng anh chẳng muốn ăn một chút nào . Mấy tuần nay , Tâm Như không đến dọn nhà , chẳng có ai nấu thức ăn tươi nên ba thầy trò đành trở về với giấm bông , thịt hộp . Thật lạ ! Mười bốn năm trời ăn mãi không sao . Chỉ mới mấy tháng bỏ quên bây giờ dùng lại , những khoang chả lụa , những thỏi xúc xích bỗng trở nên dở tệ . Khô queo , nhạt nhẽo chẳng khác gì với rơm khô.

Giờ lồng bàn ngồi xuống , Ân Tuấn bỗng ước được ăn một tô canh chua ngun ngút khói thơm lừng . Thêm một chú cá rô kho tộ vàng ươm cay nồng mùi tiêu thì hết ý . Cả Tân , cả Thành và bác Bảy hẳn cũng đang đồng suy nghĩ với mình . Ân Tuấn biết và cũng biết mình chỉ cần nhắc ống nghe lên, gọi đến một nhà hàng gần đó là nhu cầu được đáp ứng ngay . Nhưng dù cho có thèm đến chết , Ân Tuấn cũng không bao giờ làm điều đó . Bởi vì thế , chẳng khác nào anh đang thú nhận với mọi người rằng . Mình hiện và đã bị Tâm Như chi phối . Thà như có sẵn , anh sẽ vờ như mình bị ép , vì nể tình mà nểm thử chút thôi :

Reng... reng... reng ..

Chuông cửa chọt reo dồn dập.

-Khách nào thế nhỉ ? Đến ngay giờ cơm của người ta như vậy?

- Tân buông chén cầu nhàu rồi bước ra mở cửa . Nhiệm vụ của anh ta mà.

-Mọi người đang ăn cơm hả ? Xin chờ một phút . Tôi có nấu một chút canh và kho một ít cá cho mọi người dùng đây.

-Ồ , hay quá !

Thành đứng dậy ngay , lảng xảng lo phụ Tâm Như bỏ đồ ăn ra chén trong ánh mắt sáng ngời của ông Bảy . Ai cũng vui ra mặt , chỉ có Ân Tuấn là lặng yên thôi . Anh không muốn mọi người và Tâm Như biết rằng , lòng anh cũng rất vui với sự hiện diện bất ngờ của cô.

-Ồ , ngon quá ! Canh chua cá lóc . Cá rô kho tộ , hợp gu cậu Tuấn.

Bưng tô canh ngun ngút khói đặt lên bàn , Tân vui vẻ.

Ân Tuấn trừng đôi mắt dỗi lòng :

- Ai bảo với mày là tao thích ăn canh chua hả ?

Tân không hiểu ý anh , cố cãi.

-Chẳng phải hôm trước ăn canh chua , cậu ăn được những ba chén cơm là gì . Ngày thường ép lắm , cậu chỉ ăn hơn được một chén là cùng.

Tự dưng thấy quê quê , Ân Tuấn nạt đùa.

-Hôm đó tao đói bụng thôi . Không phải vì canh chua.

-Ừ , thì không phải

- sợ Tân lại cãi làm Ân Tuấn thêm xấu hổ , Tâm Như vội chen vào

- Chỉ là món canh thôi , chẳng có gì quan trọng . Tôi lại nấu dở tẻ nên Ân Tuấn chẳng thích ăn đâu . Thế nhưng công tôi mệt nhọc , đã

lỡ nấu rồi , anh hãy vì tình mà ăn giùm tôi một chén cho tôi vui lòng nhé.

Vừa nói , Tâm Như vừa múc đầy chén cho Ân Tuấn , còn gấp cho anh cả một cái đầu cá thật to.

Mùi rau thơm ngon quá khiến nước bọt cứ tứa ra . Ân Tuấn chỉ muốn gấp ngay một miếng to . Nhưng vì sĩ diện , anh chỉ cầm chén lên , ăn nhỏ nhẹ :

-Nể cô thôi.

-Cám ơn anh

- Tâm Như mỉm cười , tỏ vẻ tin lời anh , rồi đứng dậy

- Thôi , mọi người cứ ăn tự nhiên đi . Tôi phải đi dọn dẹp đây . Chà !

Vắng mới có mấy hôm mà nhà cửa bầy hầy , bê bối quá.

Ôm đồng quần áo dơ trên tay , Tâm Như vừa đi vừa hát . Giọng cô cao trong nét như đứa bé . Thành nhìn theo , chép miệng :

-Sao mà cô ta tốt thế nhỉ ?

-Không phải tự nhiên đâu

- cho một đĩa to đầy rau vào miệng , Tân ngồm ngoàm

-Tâm Như yêu bác sĩ viện trưởng nhà mình đấy.

- Cái gì ?

- Chén cơm trên tay Ân Tuấn đặt mạnh xuống bàn

- Đừng nói bậy.

Tân không nao lòng :

-Em không nói bậy đâu . Rõ ràng Tâm Như đã trộm nhớ , thầm yêu cậu chủ rồi . Không thì cô ta chẳng đời nào trở lại đây đâu . Tại cậu không biết đấy thôi . Mấy hôm cậu bị bệnh , cô ta cứ lo lắng cuống

cuồng lên . Hôm cậu sốt cao quá mê man , Tâm Như còn khóc nữa kia.

-Mày đặt chuyện

- Ân Tuấn nghe giọng mình lạc hẳn.

Tân lắc đầu :

-Không đặt chuyện đâu . Nếu hồng tin , cậu cứ hỏi bác Bảy , anh Thành thì rõ , xem tôi có nói oan lời nào không ?

- Đúng vậy

- Không đợi Ân Tuấn hỏi , Thành và ông Bảy nhè nhẹ gật đầu

- Đúng là Tâm Như đã yêu cậu Tuấn thật rồi . Chà! Chẳng Tân này đúng là có mắt tinh đời . Nếu nó không nó , chắc mình chưa phát hiện ra đâu.

Mặc cho ông Bảy và bọn Thành , Tân bàn luận , Ân Tuấn nhỏ nhẹ nhai cho hết phần cơm trong chén . Về mặt thần nhiên , nhưng lòng anh như dậy sóng . Lẽ nào Tâm Như yêu anh thật ?

Trong đời , Ân Tuấn chưa từng yêu và cũng chưa được ai yêu cả . Về nghiêm trang , đạo mạo cộng với nét mặt lúc nào dăm dăm khó lạnh như tiền của anh đã làm các cô nàng phát sợ , không dám đến gần . Ba mươi hai tuổi đầu , danh từ tình yêu với Ân Tuấn vẫn là một khái niệm mơ hồ , khá xa xôi.

Ân Tuấn không dự định yêu , cũng chẳng hề có ý nghĩ sẽ cưới vợ .

Nghĩ đến một ngày cuộc sống yên bình , cô độc của mình bị xáo trộn bởi một người con gái , Ân Tuấn nghe sợ hãi . Anh không muốn quan tâm đến ai và cũng không muốn được ai đó quan tâm đến mình đâu . Cuộc đời anh chỉ có mẹ . Chỉ muốn dành hết niềm yêu thương tôn

kính cho người mẹ hiền bạc phận của mình thôi.

-Xì! Cũng tại Tâm Như trèo cao , vọng tưởng thôi . Một người vừa xấu , vừa nghèo , lại vừa thất học như cô ta mà cũng đòi yêu viện trưởng.

-Yêu cái khỉ gì . Chẳng qua yêu cái tài của cậu Tuấn thôi.

Tâm Như không thể đâu

- ngẩng đầu lên , Ân Tuấn toan cãi với Tân.

Chưa kịp mở lời đã nghe sau lưng vang lên một tiếng xoảng thật to , rồi bóng Tâm Như vút nhanh ra cửa.

-Cũng tại mày không

- Thành cốc mạnh xuống đầu Tân một cái

- Ăn nói không ý tứ , để Tâm Như nghe được.

-Cô ấy chắc bị xúc phạm lắm

- Ông Bảy phàn nàn

- Thằng Tân đúng là ăn nói hồ đồ quá.

-Con không hồ đồ

- Xoa tay chỗ bị cốc đau , Tân cãi

- Chỉ nói lên sự thật thôi , có phải không cậu Ân Tuấn ? Con gái đời này .. ghê gớm lắm.

Đặt cái chén xuống bàn, Ân Tuấn lặng lẽ đứng yên . Anh không trả lời , nhưng chẳng bằng lòng với nhận xét của Tân chút nào . Tâm Như không như lời Tân đã nói đâu . Bỗng nhiên sao .. Ân Tuấn tin như vậy.

-Chí Bằng ! Anh có gặp...

Vừa mở miệng , Ân Tuấn thôi không hỏi nữa . Anh không muốn

người ta biết mình quan tâm đến Tâm Như

-Gặp ai ạ ? Đứng chờ giây lâu , không nghe Ân Tuấn nói hết câu , Chí Bằng ngơ ngác.

-Gặp Y Loan... à , mà không

- Ân Tuấn khoát tay

- Bây giờ không cần nữa . Tôi đã biết cô ấy ở đâu rồi.

-À ! Dạ...

Gật đầu , nhìn theo bước Ân Tuấn , Chí Bằng thầm lạ trong lòng . Y Loan đang đứng trong phòng cấp cứu , sao Ân Tuấn lại rẽ vào kho phòng khám nhỉ ?

Giờ này , lật tay xem đồng hồ , Ân Tuấn biết phải tìm Tâm Như ở đâu rồi . Cô ta nhất định là ở phòng hai đứa bé sinh đôi . Kìa rồi ! Anh đoán có sai đâu.

Chưa vội bước vào ngay , Ân Tuấn đứng bên ngoài nhìn Tâm Như đùa giỡn cùng hai đứa bé . Cô nheo mắt , nhăn mặt làm hề , lại đổi giọng ê a làm hai đứa bé thích chí , bật cười vang hăng hắc.

Vô tình , Ân Tuấn không hay môi mình vừa mím một nụ cười . Lòng như dội lại trong một cảm giác yên tĩnh kỳ lạ . Kỷ niệm tuổi thơ như chợt ùa về đầy ắp . Ngày xưa , mẹ cũng từng đùa với anh như thế. Tâm Như có xấu lắm không nhỉ ? Ân Tuấn nhìn kỹ hơn gương mặt cô hộ lý của mình . Xưa nay , gặp con gái , Ân Tuấn không hề quan tâm đến dung mạo bên ngoài của họ, cũng không biết là đẹp hay xấu nữa . Trong đôi mắt anh , chỉ có một người đàn bà đẹp nhất , đó chính là mẹ .

Thế gian này , không một phụ nữ nào có được vẻ đẹp dịu dàng, khả

ái đường kia.

- Tâm Như !

Ân Tuấn khe khẽ gọi . Tâm Như giật mình ngẩng dậy . Nhận ra anh , cô cúi đầu lễ phép :

Đạ , viện trưởng có việc chi ?

-Tôi muốn gặp Tâm Như nói chuyện riêng ..

- Ân Tuấn nhìn thẳng vào mắt Tâm Như , rồi chớp mắt nhanh , bối rối lảng tránh.

-Không có gì để nói đâu ạ.

Nhẹ cần môi , Tâm Như cúi đầu bước vội ra ngoài . Ân Tuấn vội đuổi theo . Hôm nay , anh nhất định phải giải thích rõ cho cô hiểu.

-Tâm Như ! Mong cô đừng hiểu lầm . Sự thật hôm đó , tôi không có ý kiến gì . Chỉ tại thẳng Tân hồ đồ , nói bậy thôi. Tâm Như đừng buồn nhé.

Ngẩng đầu dậy , Tâm Như mỉm nhẹ nụ cười :

-Tại sao tôi lại buồn khi đó là sự thật ? Tôi cũng chẳng sợ gì mà chối cãi . Tôi có yêu anh đó , thì sao ?

-Cô ..

Không ngờ Tâm Như lại thẳng thừng đến thế , Ân Tuấn nghe bối rối . Trong lúc nhất thời , không biết nói gì , anh cứ ngẩng người ra ngơ ngác.

-Tôi chỉ muốn đính chính một điều thôi

- Tâm Như trầm giọng - Rằng tôi không hề bị vẻ điển trai bên ngoài của anh thu phục . Cũng chẳng bao giờ để ý đến gia tài , tiền bạc của anh đâu . Tôi yêu con người thật của anh.

-Con người thật của tôi ư ?
- Ân Tuấn tỏ vẻ không tin
- Cô biết được tôi bao nhiêu chứ ?
- Tất cả.
-Tất cả ư ? Ân Tuấn bật phì cười
- Tâm Như lại tưởng tượng quá mức rồi . Thế gian này không một ai hiểu được con người thật của anh đâu.
-Anh đừng cười
- Tâm Như phật lòng
- Tôi không đùa hay nguy biện đâu . Tôi chẳng những hiểu đúng về anh, còn biết cả nguyên nhân khiến anh trở nên lạnh lùng , trầm cảm nữa . Anh có muốn nghe không ?
-Muốn . Dĩ nhiên là muốn rồi.
Ân Tuấn gật đầu cùng Tâm Như chậm rãi bước ra ban công vắng.
Gió chiều nhẹ nhàng thổi . Trời trong xanh cao vút không một ánh mây . Liệu cô gái kia có thật hiểu anh không? Sao giọng nói , ánh mắt đầy tự tin đến thế ? Lần đầu tiên trong cuộc đời mình , Ân Tuấn cảm thấy chùn lòng.
Hít một hơi dài , ngược nhìn Ân Tuấn một cái , Tâm Như quyết định phơi bày tất cả . Dù biết rõ chưa đúng thời điểm một chút nào . Theo kế hoạch , cô dự định thâm nhập vào lòng của anh trước rồi mới dùng lời lẽ phân trần , đánh thức lòng nhân ái trong trái tim anh .
Như vậy , kết quả sẽ cao hơn . Nhưng sự thế đến mức này , cô không thể cứ im lặng mãi.
Hôm đó , vung tay tát Ân Tuấn xong , chạy nhanh ra đường với nước

mắt ràn rụa trên môi , Tâm Như đã nhủ lòng : Kiên quyết từ nay sẽ không bao giờ nhắc tới tên Ân Tuấn trong cuộc đời mình nữa . Viết luôn đơn xin nghỉ việc , cô như muốn rời xa anh vĩnh viễn . Bao nhiêu hoài bão , ước mơ sụp đổ tan tành . Chưa bao giờ cô cảm thấy chán đời hơn thế . Ngay buổi chiều hôm đó , cô đã thu dọn hành trang . Thà về với mẹ , làm vợ Tiến Dũng , cô không thèm bận tâm đến con người lạnh lùng, vô cảm kia nữa . Đã hết thuốc chữa rồi . Trong đời gã , ngoài tiền ra , không có một điều gì khác . Thật uổng công cô năm lần , bảy lượt hạ mình làm hoà , quan tâm hẳn.

-Tâm Như ! Con về quê thật sao ?

- Chờ cô thu dọn hành trang gọn gàng xong hết , ông Mẫn mới bước lại gần , rưng rưng hỏi

- Con đành bỏ ta bơ vơ một mình rồi chết trong cô độc sao ? Con không nhớ đã từng hứa sẽ giúp ta đoàn tụ với Ân Tuấn sao ?

-Cháu nhớ , nhưng...

- Ngược mắt nhìn ông , Tâm Như bật khóc - Cháu thật đã hết cách rồi . Trái tim của Ân Tuấn lạnh lùng như đá . Ngoài tiền ra , anh ta chẳng còn biết nghĩ đến điều gì khác đâu . Cháu khuyên bác đừng trông mong vào đứa con này nữa . Bao giờ dành dụm đủ tiền , cháu sẽ đưa bác vào viện tim phẫu thuật . Bác sẽ tròn tâm nguyện , sẽ được chính tay Ân Tuấn mổ . Cháu sẽ thuê anh ta làm như vậy.

- Không

- Vụt nắm tay Tâm Như , ông Mẫn lắc đầu

- Đừng bỏ mặc Ân Tuấn . Thế gian này bây giờ chỉ còn cháu là người duy nhất giúp được ta và Ân Tuấn . Tâm Như ! Ta biết cháu hận Ân

Tuấn lẫn . Nhưng thật sự , bản chất Ân Tuấn không lạnh lùng , độc ác , cũng chẳng vô tâm , không nhân tính như cỗ máy khô khan . Tất cả cũng tại ta... tại ta mà ra cả . Tâm Như! Ta van xin cháu , hãy vì ta mà trở lại giúp Ân Tuấn tìm ra con người thật của mình . Cứ như thế không chóng thì chầy cũng đến một ngày , Ân Tuấn tự huỷ diệt mình thôi . Tâm Như! Cháu cũng yêu thương Ân Tuấn như ta vậy .
Lẽ nào đành lòng bỏ mặc ?

Giọng ông chân thành , mặt ông tha thiết quá làm Tâm Như phải mềm lòng . Gục đầu xuống vai , cô khóc như mưa . Thương ông bao nhiêu , cũng thương Ân Tuấn bấy nhiêu . Nhưng rõ ràng đã hết cách rồi , làm sao cho trái tim bằng đá kia mềm trở lại ?

- Ta sẽ đưa cháu đến gặp một người . Có lẽ sau khi tiếp xúc, cháu sẽ hiểu Ân Tuấn tường tận , rõ ràng hơn.

Cuối cùng , như chợt nhớ ra , ông bảo , rồi ngay sáng hôm sau , ông đưa cô đến một ngôi chùa nằm xa tít ngoài ngoại ô xa thành phố .

Dưới gốc bồ đề , bên chân phật tổ , Tâm Như đã được vị ni sư già kể cho nghe một sự thật đau lòng...

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 13

-Mẹ Oi ! Con mắc tiểu quá . Dậy dắt con đi tè.

Một đêm , như thường lệ cậu bé Ân Tuấn chột giật mình thức giấc .

Con mắt nhắm , con mắt mở , cậu nắm tay mẹ lay lay , chờ một câu mắng yêu của mẹ :

-Cún con ngoan quá . Không tè ra quần nữa , giỏi ghê . Để mẹ thưởng một cái hôn nào.

-Ừ !

- Nhõng nhẽo , bé dụi dụi đầu vào lòng mẹ , cho mẹ hôn thoa? thích.

Nhưng hôm nay sao lạ quá ? Gọi một lần , hai lần rồi vẫn không nghe mẹ trả lời . Tay mẹ lại lạnh băng như nước đá, mẹ đã chết rồi ư ?

Cậu bé nhớ lại lời mẹ nói với mình lúc chiều trước khi đi ngủ :

-Ân Tuấn ơi! Để ngày mai , mẹ dắt con đến ở với ba con nhé. Mẹ mệt quá . Chắc là sắp chết rồi.

-Chết là gì hả mẹ ?

- Ân Tuấn ngây ngô hỏi.

Mẹ Ôm mặt cô bé vào hai lòng tay ấm :

-Là mẹ sẽ đi đến nơi xa thật là xa , con ạ.

-Không

- Chưa hiểu hết lời mẹ , nhưng cậu bé khóc oà lên , tay ôm chầm lấy mẹ

- Con không cho mẹ đi đâu cả . Mẹ phải sống với con tới già nghe mẹ . Con không chịu sống với ba đâu.

-Con ngoan

- Hôn lên má con, đôi mắt mẹ hoe hoe đỏ

- Mẹ đâu muốn xa con . Chỉ tại ông trời bắt mẹ chết thôi.

-Con không cho ông trời bắt mẹ

- Ân Tuấn ngây ngô

- Con xin ông ấy cho mẹ Ở lại với con . Mẹ Ơi! Con yêu mẹ nhất đời . Con không cho mẹ chết.

-Mẹ cũng mong như thế

- Mẹ cười mà nước mắt chảy tràn trên mặt.

Đêm đó , Ân Tuấn được mẹ hôn thật nhiều , kể cho nghe thật nhiều chuyện cổ tích . Đêm đã khuya , cậu bé sờ tay lên mặt mẹ.

-Mẹ Ơi! Mẹ mệt , mẹ ngủ đi . Ngày mai dậy sớm , con sẽ lên đường tìm ông tiên xin thuốc trường sinh về cho mẹ (Ngây ngô nghe). Mẹ bệnh phải không ? Uống nhiều thuốc vô đi mẹ . Mai một lớn lên , con sẽ làm bác sĩ , con chữa bệnh cho mẹ nhé.

-Ừ . Mẹ Ôm chặt cậu vào lòng rồi ngủ thiếp đi.

Cậu mỉm cười , hôn mẹ rồi cùng ngủ theo . Mới hồi tối nay thôi , so bây giờ mẹ lại chết rồi ? Mẹ không chịu giữ lời , mẹ bỏ con ư ? Sợ hãi quá . Ân Tuấn oà lên khóc lớn :

-Mẹ Ơi! Mẹ Ơi! Ông trời ơi! Trả mẹ con lại cho con.

Tiếng cậu khóc gào thảm thiết giữa đêm khuya đã làm kinh động đến giấc ngủ của mọi người và họ ùa sàng cùng cậu bé . Nhận ra Tường Minh đã chết rồi , mọi người lảng xảng lo tẩm liệm , mai táng.

-Mọi người làm gì thế ? Không . Trả mẹ cho con.

Thấy người ta bỏ mẹ vào hòm , Ân Tuấn nhào lên giành mẹ lại.

Một người khế kéo cậu ra xa :

-Ân Tuấn! Đừng làm thế con . Mẹ chết rồi , phải bỏ vào hòm thôi.

-Bỏ vào hòm

- Đưa tay quệt ngang dòng nước mắt , cậu bé ngây ngô
- Có phải như công chúa Bạch Tuyết không ? Bầy chú lùn cũng bỏ cô ta vào hòm như vậy.

-À .. phải rồi

- Không nhớ gì câu chuyện cổ tích , mọi người gặt đầu , đẩy Ân Tuấn vào một góc rồi lẳng xẵng dọn dẹp.

Nào biết lòng cậu bé ngập đầy hy vọng . Mẹ sẽ như nàng Bạch Tuyết . Sẽ sống lại và sẽ gặp được chàng hoàng tử đẹp trai.

- Thế nhưng sao chờ hoài , Ân Tuấn chẳng thấy đoàn người khiêng quan tài của mẹ kia bị vấp té lần nào . Miếng táo không bị Ói văng ra , làm sao mẹ sống lại ? Chàng hoàng tử đâu , sao không đến cứu mẹ mau lên ? Người ta lấp đất lên quan tài của mẹ rồi.

Một ngày , hai ngày , ba ngày trôi qua , một mình chờ mẹ trong căn phòng vắng , không thấy mẹ về . Cậu bé bắt đầu nghe nhớ mẹ , rưng rức khóc , bỏ cả ăn uống , mặc cho mọi người đổ dành hết mức.

- Làm sao bây giờ ? Những người hàng xóm tốt bụng nhìn nhau

- Cứ thế này , thẳng bé chết mất.

- Hay đem nó đến chỗ ba nó đi

- Một người góp lời.

Một người khác phản đối ngay :

- Đến chỗ thẳng cha bạc tình , bạc nghĩa ấy à ? Nghe nói , mẹ nó lúc còn khoẻ , một lần đã dắt đến rồi , nhưng ông ta không nhận.

- Lúc đó nó còn mẹ , ông ta không dám nhận cũng phải . Bây giờ mẹ nó chết rồi , lẽ nào bỏ nó bơ vơ không nhận chứ ? Dù sao , nó cũng

là con ông ta mà.

-Cũng phải.

Bàn qua , tán lại một hồi , mọi người quyết định đem Ân Tuấn đến gặp cha . Còn nhỏ chưa biết gì , nhưng cậu bé vẫn còn nhớ rõ . Sắc mặt cha tái nhợt đi vì sợ hãi khi gặp mình lúc đó thế nào . Suốt đời cậu sẽ không quên câu nói của người đàn bà đã giành mất cha của mẹ mình lúc đó :

-Trời ơi! Cơm gạo đâu mà nuôi hết cha rồi tới con như vậy hả ? Tôi nói rồi , nhà này không chứa hạng con hoang.

Cũng như sẽ không bao giờ tha thứ cho cái xua tay , lắc đầu hén nhát của người đàn ông mà mọi người bảo là cha của mình lúc đó.

-Không . Nó không phải là con của tôi . Nó là con hoang của Tường Minh , tôi không biết , không biết gì cả.

-Khốn nạn !

Những kẻ bàng quang bật lên tiếng chửi . Ân Tuấn theo đám đông trở về căn gác nhỏ của mình . Lặng im trong một góc , cậu thút thít khóc chờ nghe sự sắp xếp của mọi người về cuộc đời và tương lai của mình : Một con chim nhỏ lạc loài vô thừa nhận.

-À phải !

- Cuối cùng , số phận Ân Tuấn cũng được an bài khi một người hàng xóm tốt bụng nhớ ra

- Tường Minh hãy còn một người chị gái . Chị ta hiện đang sống ở Sài Gòn.

-Thật ư ? Đám đông nhao nhao hỏi.

Thế là chưa đầy mười phút , họ đã tính xong bài toán học búa giùm

Ân Tuấn . Mảnh đất và căn nhà nhỏ giá chưa đến ba cây vàng ,
nhưng vì thương cậu bé , một người giàu có đã rộng lòng chấp nhận
mua với giá năm cây vàng . Hy vọng số tiền nhỏ sẽ giúp cậu bé làm
được một điều gì đó.

-Cháu của gì đây sao ?

Nhìn thái độ đon đả của Tường Vân , mọi người mừng thầm cho Ân
Tuấn . Dù sao cũng máu mủ ruột rà . Ở với dì ruột vẫn hơn.

Để cậu bé ở lại , mọi người trở về nhà . Đâu hay cuộc đời Ân Tuấn
bước sang trang mới . Từ cõi thiên đường trong vòng tay ấm áp yêu
thương của mẹ , cậu sa vào địa ngục với đòn voi , đày đoạ..

Bởi tuy là hai chị em cùng sinh ra bởi một người cha , người mẹ ,
nhưng tính tình hai người khác xa nhau . Tường Minh dịu dàng , khả
ái bao nhiêu thì Tường Vân tham lam , độc ác và ích kỷ bấy nhiêu .
Cạnh bên bà lại thêm ông chồng nhỏ mọn và nhu nhược.

Giữa lúc gia đình lâm cảnh túng cùng , nợ nần chồng chất , sự xuất
hiện của Ân Tuấn cùng năm cây vàng quả thật kịp thời . Số vàng
không lớn , nhưng cũng đủ giúp vợ chồng bà trang trải hết nợ nần và
sang lại một sạp bán trái cây nho nhỏ . Số tiền lời kiếm được từ sạp
trái cây này đủ nuôi sống gia đình bà , trong đó có cả Ân Tuấn .
Ngày hai bữa , không phong lưu , nhưng cũng không đến nỗi lúng
túng.

Thời gian lặng lẽ trôi, mới đó đã ba năm . Ân Tuấn bây giờ đã tám
tuổi . Và câu chuyện đã bắt đầu từ chiều hôm đó , khi cậu và Duy An
, đứa con trai cùng tuổi duy nhất của dì Vân đem phiếu báo kết quả
học tập về nhà.

-Chà ! Giấy báo mời lãnh thưởng à ? Lại hạng ba nữa . Lật tờ giấy báo kết quả của Duy An trước , đôi mắt dì sáng long lanh niềm hãnh diện - Con của mẹ giỏi chưa nào . Ông ơi! Lại mà xem rồi thưởng cho con nó.

-Ờ , được thôi.

Bà đưa quyển sổ liên lạc gia đình từ tay bà . Ông gật đầu , cười hồ hởi và quay sang Ân Tuấn thụt ló trong mép cửa . Nửa muốn khoe kết quả học tập của mình , nửa lại ngập ngừng muốn giấu.

-Còn thằng kia , học hành thế nào ? Đâu , đưa ta xem thử . Có thua cũng đừng buồn . Mà làm sao thông minh bằng thằng Duy An , con tao được ?

- Dạ ..

Cuộn tròn cuốn sổ liên lạc trong tay , Ân Tuấn vội quay người dợm bước , nhưng đã nghe dì Vân gọi lớn :

- Đưa xem nào !

- Dạ ..

- Rụt rè . Ân Tuấn trao bằng cả hai tay.

Bà cầm lấy xem qua cho có lệ . Bất chợt , bà kêu lên thảng thốt :

-Cái gì ? Mà cũng được lãnh thưởng sao ? Lại là hạng nhất, hơn thằng Duy An hả ?

-Cái gì ?

Cập kính vừa lấy xuống lại đeo lên mắt , ông Thiên giành nhanh quyển sổ liên lạc của Ân Tuấn . Kết quả rành rành , nhưng ông vẫn không thể nào tin được.

-Vô lý ! Thằng con hoang ấy làm sao học giỏi hơn thằng con nhà

mình được ? Chắc có sự nhầm lẫn gì rồi . Đâu , bà mau hỏi lại cô giáo của chúng thử xem.

Cầm ống nghe điện thoại lên, bấm nhanh , giọng dì Vân nổi nóng :

-Alô . Cô giáo hả ? Tôi là mẹ của trò Duy An đây . Tôi chỉ muốn biết , cô có làm lẫn về kết quả học tập không ? Thăng Duy An , con tôi sao có thể học thua thăng Ân Tuấn được ? Cô nói sao ? Ân Tuấn xuất sắc lắm à ? Vâng , cảm ơn cô.

Chiếc ống nghe dần mạnh xuống bàn trong ánh mắt sa sầm đi của cả hai vợ chồng . Và .. bắt đầu từ hôm đó, để giúp Duy An học giỏi hơn , họ bắt Ân Tuấn làm hết mọi việc trong nhà.

Trời chưa hừng sáng , trong lúc Duy An còn say sưa trong giấc ngủ, Ân Tuấn đã phải thức dậy phụ dì Vân đẩy trái cây ra chợ . Bày hàng xong , trở về nhà trong cái bụng đói mèm, cậu phải đi quét nhà , lau nhà . Mới tám tuổi lại ăn uống kém , suy dinh dưỡng nên Ân Tuấn yếu lắm . Xách một xô nước cứ té lên té xuống , lau nhà thì chỗ sạch chỗ dơ , nên hôm nào dì dượng trở về , cậu cũng bị ăn một trận đòn đích đáng.

Bận bịu , cực nhọc từ sáng đến tối mịt . Dì Vân cố tình không cho Ân Tuấn một phút giây rảnh rỗi cầm đến quyển tập. Trong lúc Duy An thì hết thầy này , đến cô kia về dạy . Vậy mà đến cuối năm , kết quả học tập đưa về thật bất ngờ . Ân Tuấn hạng nhất , còn Duy An thi lại.

-Thi lại ư ? Không thể thế này được.

-Té bịch ngồi luôn xuống ghế , dì Vân đưa tay bóp trán , không đoán nổi nguyên nhân.

-Tại sao Duy An lại học thụt lùi , trong khi mình đã hết lòng chăm chút ?

Không có gì khó đoán đâu . Ân Tuấn biết rõ ràng , năm trước Duy An đạt kết quả cao , chẳng qua đó là do nó chuyên copy của cậu . Năm nay ỷ có mẹ thương , nó làm phách vào trường chuyên bắt nạt ăn hiếp cậu , không thềm chép bài làm nữa , nên kết quả mới thảm hại như thế này.

Cứ thế , thời gian thấm thoát trôi . Như một cành xương rồng trên mảnh đất khô cằn , càng gặp nhiều nghiệt ngã , cành cây càng dai sức , bền lòng chờ ngày tự thành hoa đẹp dâng cho đời . Cuối cấp năm ấy , Ân Tuấn được tuyển thẳng vào lớp mười , còn Duy An thì rất tốt nghiệp.

Đến mức này , dì Vân không thể nào chịu nổi . Sẵn lòng ích kỷ , đố kỵ và ghen tức . Không muốn Ân Tuấn hơn được con mình , bà đã bắt Ân Tuấn phải bỏ học giữa chừng . Thay vào đó là chiếc xe ba gác . Sớm chiều bà bắt cậu còng lưng chở hàng cho khách . Với lý do : Kinh tế dạo này eo hẹp quá , bà không đủ sức nuôi nổi cậu.

Hôm đến từ giã thầy cô , bạn bè . Ân Tuấn khóc như mưa . Lần thứ hai trong cuộc đời mình , cậu biết thế nào là nỗi đau của cuộc đời nghiệt ngã . Lần thứ nhất , lên năm tuổi , mẹ mất đi là một mất mát không gì bù đắp . Lần thứ hai , phải từ giã tương lai tươi sáng để trở thành một công nhân xe kéo . Ân Tuấn thầm hỏi , ông trời sao cứ luôn đày đoạ cậu , đưa cậu vào những bước đường không vượt thoát ?

Đành phải chấp nhận số phận , suốt đời làm gã công nhân bốc vác

ngoài bến tàu ư ? Ân Tuấn không đành lòng chút nào . Lật trang nhật ký đọc lời trăng trối cuối cùng của mẹ . Cậu biết mình không thể buông xuôi . Nhất định cậu phải trở thành bác sĩ . Một bác sĩ đại tài như tâm nguyện một đời mẹ chờ mong.

Không được đến trường học ban ngày thì học ban đêm vậy . Di Vân không có lý do nào ngăn cấm khi cậu làm xong trách nhiệm của mình . Không cho đốt đèn khuya để học ư ? Với chiếc đèn dầu nhỏ , Ân Tuấn vẫn có thể giải xong bài tập toán . Không có tập , chẳng khó khăn gì . Tờ lịch cũ , giấy lót trái cây vẫn có thể ghi bài lên đấy . Ân Tuấn quyết định không bỏ cuộc . Nhất định năm nay , cậu phải thi vào đại học.

Ân Tuấn đã phải cố gắng bằng tất cả quyết tâm và nghị lực . Ban ngày chạy xe , đêm về thức trắng đêm để học . Bao nhiêu tiền có được , cậu để dành để mua đề cương , bài tập . Cơ thể anh gầy còm hẳn đi . Đôi mắt trũng sâu , hốc hác . Có đêm học quá sức , cậu đã phải ngất đi vì kiệt sức . Nhưng sáng dậy , chỉ cần một ly nước trà đường , cậu lại có thể đẩy băng băng hàng tấn trái cây giao cho khách.

Kết quả được đền bù . Năm đó , Ân Tuấn không chỉ đậu vào đại học . Cậu đã giành được điểm thủ khoa , được cử sang nước ngoài du học . Sung sướng đến lịm người , cả một đêm dài không ngủ , Ân Tuấn thì thầm kể mẹ nghe bao ước mơ , hoài bão của mình . Cậu sẽ trở thành bác sĩ , một bác sĩ tài giỏi đúng như lòng mẹ ước mong.

Chỉ còn ba ngày nữa , Ân Tuấn đã lên máy bay rồi . Vậy mà chiếc vali của cậu vẫn còn trống hươ , trống hoắc . Ngoài mấy bộ đồ cũ

thường mặc ở nhà , cậu không trang bị thêm cho mình được món gì .
Cả cái bàn chải đánh răng cũng cũ.

Phần dì dưỡng , từ lúc biết tin Ân Tuấn được học bổng du học , càng ứa gan hơn , nhất là dì Vân . Dì biểu lộ sự căm ghét , hận thù ra ngoài mặt . Cứ như thằng Duy An , con của dì trở nên lêu lổng , bê tha đi vào con đường nghiện ngập là lỗi của Ân Tuấn vậy . Dì nào biết , tất cả cũng tại mình. ịa dì cách ngăn , cấm đoán không cho nó chơi cùng Ân Tuấn . Bằng không , biết đâu nó cũng được phần nào.

-Xin lỗi , nhà này có ai tên là Ân Tuấn không ạ ?

Và câu chuyện thật sự lên đỉnh cao trào , khi buổi sáng hôm đó , nhà dì Vân bỗng xuất hiện một người khách lạ.

-Vâng , Tôi là Trần Ân Tuấn đây . Ông cần gặp có chuyện gì?

- Đây nắp chiếc va li lại , Ân Tuấn hồi hợp ngược lên . Trước mặt mình là một người đàn ông ăn mặc thật sang trọng. Linh tính như báo cho cậu biết , có một truyện trọng đại sắp xảy ra.

-Xin lỗi , cậu có giấy chứng minh nhân dân không ?

- Ông ta không trả lời , nghiêm giọng.

Ân Tuấn gật đầu , mở bóp trao giấy chứng minh cho ông , trong ánh mắt vui mừng của dì Vân . Thằng Tuấn làm điều phi pháp , hay chuyển du học bị huỷ bỏ rồi.

-Ồ , phải rồi !

- Xem xong giấy tờ , người đàn ông gật đầu vui vẻ . Bây giờ, ông mới tự giới thiệu mình

- Tôi là Lâm Thanh , luật sư của bà Tường Minh . Hôm nay , tôi đến trao cho cậu số tiền bảo hiểm trí giá một tỷ đồng.

Cạch.

Cây bút tính tiền trên tay dì Vân rơi xuống đất . Ân Tuấn tròn đôi mắt không hiểu :

-Ông nói gì ? Số tiền bảo hiểm nào ? Có thể nhầm với ai chẳng ?

-Tôi không nhầm đâu

- Như hiểu nổi bất ngờ diễn ra trong tâm hồn của cậu bé , luật sư Lâm Thanh cười vui , rồi ôn tồn giải thích

- Số là lúc còn sống , bà Tường Minh có mua của công ty bảo hiểm "Thận Trọng" một phần bảo hiểm trị giá một tỷ đồng . Người thừa kế là cậu.

-Thế sao mãi đến bây giờ , ông mới đến gặp chúng tôi ?

- Dì Vân bức dọc.

-Thưa bà , vì phải đợi đến khi cậu Ân Tuấn đúng mười tám tuổi , bảo hiểm mới có giá trị.

-Thì ít ra ông cũng thông báo với chúng tôi rằng , số tiền bảo hiểm đó có tồn tại trong đời

- Dượng Vân nói như gây với luật sư.

Như ông vẫn cười nhả nhận :

-Theo lẽ là như thế . Nhưng bà Minh lại có lời dặn , bảo tôi phải giấu sự tồ tại của phần bảo hiểm này . Đợi tới ngày Ân Tuấn trưởng thành , mới được tiết lộ . Cậu Tuấn ! Đây là thư mẹ cậu gửi cho cậu . Cậu xem rồi mau thu xếp tới văn phòng luật sư gặp tôi để làm thủ tục nhận tiền . Tôi cũng xin thông báo trước , thù lao tôi trong vụ này là mười phần trăm.

-Cái gì ? Những một trăm triệu đồng công lặn . Định cắt cổ người ta

sao chứ ? Dì Vân sừng sộ.

Luật sư mỉm cười , đứng dậy :

-Thưa bà , đây là hợp đồng bà Tường Minh ký với chúng tôi . Bà là người ngoài cuộc , xin đừng nói vào . Cám ơn.

Nói xong , ông tro gót bước nhanh ra cổng . Một chiếc Mercedes mới toang trở tới đón ông đi ngay.

Ân Tuấn vẫn còn thù người ra bên phong bì của mẹ , nước mắt lăn dài . Lần thứ ba trong đời , cậu lại khóc.

Ân Tuấn yêu thương của mẹ!

Khi con đọc thư này thì thật sự mẹ không còn trên dương thế nữa . Nhưng mẹ biết rằng , con của mẹ lúc này đã cao lớn lắm . Đã mười tám tuổi đầu , chững chạc , trưởng thành rồi, đừng có khóc nhe con. Nào! Để mẹ thử hình dung xem con có đúng không nào . Con của mẹ bây giờ cao ít nhất là mét bảy . Người vạm vỡ to khỏe , đẹp trai và thông minh lắm . Con nhất định đã đậu vào đại học , đúng không ?

Những năm tháng qua , con của mẹ vất vả lắm phải không ? Mẹ biết , thật tội nghiệp cho con . Nhưng ngoài nhà dì Hoa ra, mẹ không còn biết gửi con cho ai nữa...

Dì Hoa ư ? Ân Tuấn nhẹ chau mày lạ lắm . Sao trong chúc thư, mẹ lại nhắc đến cái tên Hoa lạ hoặc thế này , sao không phải là dì Vân chứ ?

Con ngạc nhiên lắm , phải không ? Đừng trách khi mẹ thà đem con gửi người dưng , chứ không nương nhờ bà con ruột thịt . Vì mẹ biết rõ , ba con không bao giờ dám nhận nuôi con khi hã y còn ở cạnh

người đàn bà ấy.

Còn dì Vân... Mẹ không muốn nói xấu chị của mình . Nhưng sự thật , con khó lòng sống ấm êm , hạnh phúc bên cạnh một người như dì Vân được . Dì ấy luôn ganh tỵ và căm ghét mẹ . Vì dì ấy nghĩ rằng , mẹ được trời cao và ông bà ngoại ưu đãi hơn chị ấy.

Mẹ đã suy nghĩ rất nhiều . Cuối cùng mới quyết định gởi con cho dì Hoa . Dì ấy , với mẹ tuy không họ hàng , ruột thịt chỉ là bạn của nhau thôi , nhưng mẹ tin vào dì Hoa lắm . Bản tính dì ấy nhân hậu . Không chồng , không con . Nhận con về , dì Hoa nhất định thương con như con mình vậy . Hai ba bữa nữa , sau khi lập xong di chúc về phần bảo hiểm , mẹ sẽ dắt con xuống gặp dì Hoa để dì cháu nhận mặt làm quen , sau này sẽ dễ dàng hơn.

Phần bảo hiểm này , mẹ mua từ hai năm trước . Lúc mẹ chưa biết mình mắc bệnh nan y . Sau này biết được , mẹ càng thiết tha , cố gắng hơn . Bao nhiêu vòng vàng , nữ trang dành dùm từ thời con gái , mẹ đều bán sạch lo đóng phí cho con . Có tiền bạn bè , công ty , xã hội giúp cho thang thuốc , mẹ cũng đổ dồn vào đóng phí . Mẹ biết nếu không chữa trị , thời hạn sống của mẹ ngắn dần , nhưng mẹ không ngại . Mẹ chỉ muốn số tiền bảo hiểm này sẽ đến tay con đúng lúc . Coi như phần quà cuối cùng của mẹ tặng sinh nhật , mừng con bước vào tuổi trưởng thành . Hãy cố gắng gìn giữ và làm điều có ích . Đừng hoang phí số tiền này vào những điều vô bổ nghe con . Bởi nó đánh đổi bằng mồ hôi , nước mắt và chính bằng sinh mạng của mẹ dành cho con đó . Mẹ muốn con dành số tiền này thành lập bệnh viện cứu người . Hãy cứu thật nhiều người , con nhé . Đừng để thế

gian này lặp lại những hoàn cảnh thương tâm như mẹ con ta . Nơi tuổi vàng mẹ sẽ ngậm cười nếu biết được con cứu sống được nhiều thật nhiều bệnh nhân.

Hãy trả cho luật sư Lâm Thanh mười phần trăm thù lao . Cái giá hơi cao nhưng xứng đáng . Ông ta sẽ giúp con hoàn thành các thủ tục một cách dễ dàng và nhanh chóng.

Thôi , thư đã dài , đến lúc mẹ con mình phải xa nhau rồi . Có lẽ .. sau lần này , mẹ con ta không còn cơ hội nào trò chuyện cùng nhau dù là trên trang giấy nữa . Can đảm lên con . Đừng khóc , đừng đau khổ quá mức mà ảnh hưởng cho sức khoẻ . Mẹ sẽ luôn cạnh bên con sẽ chia và an ủi . Hôn con trăm ngàn cái , cún con yêu thương của mẹ.

Tường Minh"

Thì ra là thế . Ân Tuấn ôm phong thư vào sát ngực mình , nghe thương mẹ hơn bao giờ hết . Với anh , thế gian này không còn người đàn bà dịu dàng , nhân hậu hơn mẹ được . Hy sinh tất cả vì con , mẹ toan tính chu đáo . Mẹ chỉ không ngờ thần chết đến rứt mình đi sớm hơn dự định, để mẹ không kịp đưa con đến nhà dì Hoa nào đó . Nếu không , con chẳng phải khổ sở đến thế này.

-Ân Tuấn ! Mẹ con viết gì trong thư thế ? Cho dì xem một chút nào. Giọng dì Vân bỗng vang lên ngọt lim bên tai . Ân Tuấn ngẩng đầu lên , nói qua hàng lệ :

-Dì đừng xem . Trong thư này không có một dòng nào dính dáng đến dì đâu.

Bình thường , nếu Ân Tuấn trả lời kiểu ấy , dì Vân đã nổi xung thiên ,

đã cho cậu ăn ít nhất bốn cái tát nên thân rồi. Nhưng hôm nay thì khác . Với một tỷ đồng nằm trong tay, Ân Tuấn có thể bắt dì Vân hạ giọng.

-Không xem thì không xem . À , Ân Tuấn nè ! Con đừng khóc , ảnh hưởng đến sức khỏe , không tốt đâu . Con vào rửa mặt rồi ăn cơm . Một lat dì đặt ra chợ mua cho mấy cái áo bông. Khí hậu bên Úc lạnh lắm , không ấm như nước mình đâu.

Làm sao Ân Tuấn không nhận ra sự ngọt ngào giả tạo trong giọng nói của bà . Nhưng vì tình mười ba năm cưu mang , Ân Tuấn ngoan ngoãn đứng lên . Dự định sau khi lãnh tiền bảo hiểm , anh sẽ cho dì một trăm triệu để dưỡng già

-Chỉ một trăm triệu thôi ư ?

- Mắt bà tối sầm đi khi nghe Ân Tuấn tỏ bày . Con mắt đảo một vòng , bà cất giọng ngọt ngào

- À! Mà thôi cũng được . Cháu có lòng cho , dì cũng cảm ơn. Thế nhưng còn tám trăm triệu kia , cháu để làm gì ? Hãy cho dì dựng mượn đầu tư mở nhà hàng kinh doanh , khách sạn . Lờ , dì sẽ chia cho cháu

-Dạ , không thể nào đâu

- Ân Tuấn cương quyết lắc đầu

- Số tiền này , mẹ cháu phải đổi bằng sinh mạng mới có được . Cháu không bao giờ cho phép mình mạo hiểm làm bất cứ điều gì phạm vào số tiền này đâu . Sáng mai , cháu sẽ đem tất cả gửi vào ngân hàng . Chờ học xong trở về , cháu sẽ thành lập bệnh viện như tâm nguyện mẹ một đời mong đợi . Mong dì thông cảm.

-À .. Ờ

- gặt đầu mà môi dì Vân bặm lại.

Tối hôm đó , bà không sao ngủ được . Cứ nghĩ một ngày Ân Tuấn trở về có tấm bằng bác sĩ hạnh ưu , đường hoàng trở thành viện trưởng một bệnh viện là trái tim bà lại sôi lên với một mối ghen hờn vô cớ . Tại sao lúc nào trời cao cũng ưu đãi mẹ con Tường Minh hơn bà chứ ?

Không . Bà không thể chấp nhận con mình là thằng hèn kém , mà Ân Tuấn trở thành ông này ông kia được . Mối ghen hờn , ích kỷ làm bà mù quáng . Trong một phút nông cạn hồ đồ . Bà đã nghĩ đến việc hãm hại Ân Tuấn để chiếm trọn số tiền bảo hiểm.

- Được à nghe !

- Ý nghĩ của bà được chồng và Duy An nhiệt tình ủng hộ.

Giữa đêm khuya , trong căn phòng nhỏ , ba cái đầu chụm lại cùng thảo ra một kế hoạch thật tinh vi . Họ quyết định sẽ hại Ân Tuấn bằng một dòng điện cao thế tình cờ vắt ngang qua bàn học của anh.

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 14

Có thể như thế được sao ? Vô tình trộm nghe lời tàn ác thốt ra từ miệng dì ruột của mình , Ân Tuấn cay đắng vô cùng . Ngay đêm đó ,

trở về phòng , anh viết liền một phong thư từ biệt . Nói rõ mình đã biết mọi chuyện , kèm theo một trăm triệu với lời tái bút :

"Ơn nghĩa cứu mang suốt mười ba năm ròng rã . Một trăm triệu này là sòng phẳng . Từ nay , không họ hàng ruột thịt, chẳng ơn oán nợ nần . Đường ai nấy bước".

Cũng bắt đầu từ đó , Ân Tuấn trở thành một người khác hẳn.

Vị ni sư già kể xong câu chuyện đã lâu mà Tâm Như hãy còn ngây người ra như chưa tỉnh mộng . Hôm đó đọc nhật ký của dì Tường Minh , cô những tưởng mình đã hiểu tường tận về Ân Tuấn . Té ra sự hiểu của cô đối với anh chỉ là một phần rất nhỏ . Cuộc đời anh cay đắng , khổ sở hơn cô tưởng tượng nhiều . Đến bây giờ thì cô hiểu vì sao con người Ân Tuấn trở nên trầm cảm , lạnh lùng như thế . Bao hờn giận ùa tan. Tâm hồn cô ngập đầy nỗi thương yêu và thông cảm . Cô thấy mình thật hiểu anh và bỗng thấy mình còn có trách nhiệm với anh . Cô không thể bỏ mặc anh với nỗi cô tịch của tâm hồn . Cứ nghĩ thế , một ngày không xa , anh sẽ tự huỷ diệt mình . Không . Bằng mọi giá , cô phải cứu lấy anh . Phải trả anh về đúng với con người , với bản chất thật của mình . Một nửa cuộc đời anh phải lao đao khốn khổ , cô phải làm cho một nửa cuộc đời còn lại của anh tươi sáng , ngập đầy hạnh phúc hơn bao giờ hết . Cô muốn anh sống giữa yêu thương , xóa tan đi thù hận.

Và thế là cô quay trở về bằng tấm lòng tự nguyện , hiến dâng . Cô cũng đã biết mình yêu anh . Không bằng ánh hoà quang rực rỡ của một thiên tài . Cô yêu con người anh . Một con người bị số phận dập vùi , nhưng biết vươn lên bằng chính nghị lực.

Lặng yên nghe Tâm Như kể , lòng Ân Tuấn ngập đầy một cảm giác lạ lùng . Cảm giác của một người được người khác kể cho nghe chính số phận , cuộc đời mình . Vừa cảm thấy đau lòng , sợ hãi chẳng muốn nghe lại , vừa thấy nhẹ nhàng , chia sẻ như được cắt một phần trong gánh nặng.

Thế gian này , trừ những người trong cuộc , có lẽ ngoài Tâm Như ra , không còn người thứ hai biết được hoàn cảnh cuộc đời anh tận tường như thế . Xưa nay , Ân Tuấn rất sợ nhớ về dĩ vãng . Như một mụn nhọt xấu xa , khinh khiếp mà mỗi lúc chạm vào lại đau thấu tim , lịm chết người . Lý lịch anh luôn ngăn gọn một câu " Mồ côi . Không cha , không mẹ". Cuộc đời của anh thật sự mới bắt đầu từ khi trở thành viện trưởng viện tim "Hy Vọng".

Bảy năm du học , bảy năm trở thành viện trưởng viện tim "Hy Vọng", thấp thoáng mà đã là mười bốn năm rồi . Ân Tuấn chưa một lần ghé về thăm di dưỡng Vân , cũng không một lần nhớ về quá khứ . Đắm mình vào dao mổ , thuốc sát trùng , anh mê mải cứu người và kiếm thật nhiều tiền . Cứu người để làm tròn tâm nguyện cuối đời của mẹ . Còn kiếm tiền để làm gì ? Ân Tuấn không biết được . Anh chỉ thấy mình thật an toàn khi có nhiều tiền ở trong người . Tại sao lại như vậy ? Ân Tuấn không thể nào lý giải , cũng như không biết vì sao mình lại có sở thích ăn toàn đồ nguội và thịt hộp.

-Thế mà tôi biết đấy

- Giọng Tâm Như chợt vang cắt ngang dòng suy nghĩ của Ân Tuấn.

Giật mình ngẩng dậy , anh ngơ ngác nói :

-Biết mà biết cái gì ? Không lẽ cô đọc được suy nghĩ của tôi ư ?

Tâm Như nhẹ nhẹ gật đầu trong sự ngạc nhiên đến lạ lùng của Ân Tuấn . Thần giao cách cảm ư ? Sao tâm linh anh và Tâm Như lại tương đồng cùng nhau như thế ? Không . Không phải tương đồng đâu . Nó chỉ xuất phát một chiều thôi . Tâm Như hiểu anh , nhưng anh không hiểu gì về cô cả.

-Chẳng có gì lạ lùng , khó hiểu lắm đâu

- Tâm Như cất giọng ân cần

- Tôi không phải nhà thông thái có phép thuật để đi vào tâm hồn người khác . Hiểu được anh , chẳng qua tôi tự đặt mình vào hoàn cảnh anh thôi . Ở địa vị anh , tôi cũng sẽ có những thái độ và suy nghĩ bất thường như anh vậy.

-Cô bảo sao ?

- Đôi mày Ân Tuấn khế chau

- Tôi có những suy nghĩ và hành động bất thường ư ?

-Phải

- Tâm Như nhẹ gật đầu

- Chẳng những bất thường mà còn vô lý nữa . Nhưng một khi hiểu được rồi , những điều đó với tôi không còn lạ lùng nữa. Anh có muốn nghe tôi lý giải không ?

Không trả lời , Ân Tuấn đưa mắt nhìn thành phố nhỏ dưới chân mình . Từ tầng thứ hai mươi nhìn xuống , con người và xe cộ trở nên bé nhỏ vô cùng . Những con kiến nhỏ ngược xuôi trong dòng đời cuộn chảy.

-Để hiểu thôi

- Buông tay cho một chiếc lá trôi nhanh vào khoảng trống , Tâm Như

trầm giọng

- Trở nên lạnh lùng , cách biệt với mọi người như vậy , chẳng qua từ lâu rồi , anh chưa một lần sống thật với bản chất của mình.

-Bản chất của tôi ư ?

- Ân Tuấn ngây ngô

- Nó như thế nào , cô có biết không ?

-Tôi không biết

- Tâm Như nhẹ lắc đầu

- Và cũng như anh , tôi đang đi tìm kiếm nó . Nhưng chắc chắn một điều , bản chất thật của anh không vượt qua khỏi quỹ đạo chung của con người.

-Quỹ đạo chung của một con người ư ?

- Ân Tuấn hơi nhếch môi cười

- Cô nói nghe triết lý quá.

-Tôi không triết lý

- Tâm Như nhìn thẳng vào mắt anh

- Cũng như dòng người cuộn tràn dưới chân kia . Cuộc sống là như thế , không ai tự mình có thể tự tách riêng , quay ngược dòng đời . Cũng như đã là con người , ai cũng có ước mơ , có lúc vui lúc buồn . Và đã là người thì không thể nào mang một trái tim bằng đá trong lòng được.

-Có thể tôi ngoại lệ chẳng ? Bắt chước cô , Ân Tuấn thả một chiếc lá rơi xuống đất.

Tâm Như lắc đầu :

-Anh không ngoại lệ . Chỉ tại hoàn cảnh khắc nghiệt đã tạo cho anh

tính cách khác thường . Vì anh phải mồ côi cha mẹ khi hãy còn quá bé . Rồi phải sống trong môi trường không có tình thương , không có lời âu yếm nên cảm giác yêu thương và được thương của anh chưa kịp hình thành đã đánh mất đi . Đó là một trong những lý do khiến anh trở nên lạnh lùng , vô cảm . Anh không tin vào lòng tốt của con người , cũng như chỉ biết có tiền . Điều đó không thể trách được anh . Khi một con người chỉ sống giữa lòng ganh tỵ và lợi dụng khi con người đó thiếu thốn cực khổ trăm bề . Rồi bỗng nhiên được đổi đời , trở nên được trọng vọng , nhưng vì khi trong tay có thật nhiều tiền , điều đó khiến anh có cảm giác rằng , tiền là cứu tinh của cuộc đời mình . Anh cảm giác thấy mất an toàn khi không có tiền trong túi . Bởi trong tiềm thức , anh lo sợ phải trở về cuộc đời đói khổ , cực khổ , luôn bị rẻ rúng khinh khi , mắng chửi trong dĩ vãng.

Thật sao ? Ngược nhìn Tâm Như một cái , Ân Tuấn nghe tâm hồn như oà vỡ . Lý lẽ đơn giản thế mà anh nghĩ không ra , để đầu óc lúc nào cũng nặng nề mặc cảm cùng câu hỏi " Tại sao mình không giống bất cứ ai trên thế gian này ? Tại sao mình cứ mãi lạnh lùng , cô đơn trong hoang vắng ?".

-Và tôi cũng biết sở thích ăn toàn thịt nguội , đồ hộp xuất phát từ đâu ..

- Ngừng một chút cho lời nói của mình tác động vào suy nghĩ của anh , Tâm Như nói tiếp

- Đó chính là do lúc nhỏ , dì Dượng Vân không bao giờ cho anh chạm đĩa vào những món ăn ngon lành , bổ dưỡng này . Anh đã thèm thuồng , ao ước mỗi lúc nhìn Duy An cầm một khoang giò to tướng .

Một nỗi tự kỷ đã ám thị anh , rằng đây chính là món ăn ngon nhất trần gian . Rằng anh sẽ ăn cho bằng thích khi có được cơ hội , đúng không ?

Đúng rồi . Ân Tuấn đã nhớ ra . Đúng là một thời gian sống với dì dưỡng Vân , anh đã phải thèm thuồng nhìn họ ăn những thanh bánh mì vàng ươm , những lát chả lụa trắng ngần , béo ngậy đã khiến cậu bé mỗi ngày chỉ biết khoai luộc , rau xào ước mơ , thèm muốn . Có lẽ vì vậy mà bây giờ , anh ăn mãi chẳng biết ngán chẳng ?

Những điều thoát nghe đơn giản vô cùng . Vậy mà nếu Tâm Như không nói , có lẽ đời này anh cũng chẳng nhận ra đâu . Vì sao thế ? Tâm Như là ai ? Sao lại có thể tường tận đọc anh như đọc một quyển sách đang cầm trên tay vậy ? Cô là hộ lý của anh mà . Tại sao cuộc đời anh và cuộc đời cô cứ trở trêu gặp nhau trong những hoàn cảnh lạ lùng như thế ? Một lần , hai lần thì có thể bảo là sự tình cờ , đằng này .. Chao ôi ! Duyên số chẳng ?

-Thế giới trước mắt ta rộng lớn bao la . Thấy Ân Tuấn lặng im như chấp nhận , Tâm Như tấn công

- Lòng dạ con người cũng thế . Có kẻ ác độc , có người nhân hậu , tốt xấu lẫn lộn . Nhưng tôi muốn anh tin vào một điều bất di bất dịch rằng : Cái xấu chỉ là thiếu sót thôi . Thế gian này còn biết bao điều tốt đẹp , bao con người nhân hậu. Anh đừng chỉ vì một vài người mà bi quan , mất niềm tin vào cuộc sống.

-Thế gian này , việc gì tôi cũng có thể làm , có thể tin . Chỉ trừ hai việc thôi

- Chợt ngẩng dậy , giọng Ân Tuấn trở nên lạnh lùng , khô khốc

- Đó là phải bắt tôi tin vào lòng tốt của con người và bảo tôi phải nhận ông ấy là cha ..
 - Ngừng một chút , anh khẳng định
 - Nếu cô có ý định thuyết phục tôi thì hãy thôi đi . Không có kết quả gì đâu.
 - Có kết quả . Nhất định phải có kết quả
 - Tâm Như gật đầu chắc chắn
 - Vì đó là sự thật , không thể nào phủ nhận . Dù anh cố tình không tin , không chấp nhận , nhưng lòng tốt của con người như hạt giống gieo vào mảnh đất màu mỡ , nhất định sẽ sinh sôi nảy nở . Cũng như bác Mẫn đã là cha anh , anh không nhận cũng không được . Một nửa dòng máu trong người anh là của bác ấy.
 - Hừ ! Quay mặt sang hướng khác , Ân Tuấn không trả lời.
- Tâm Như nói thêm :
- Một khi đã là chân lý , anh không thể chối cãi được đâu . Nhất định có một ngày , anh sẽ phải thú nhận với tôi rằng : Sự thật , lòng tốt con người có tồn tại trên đời , cũng như phải nhận bác Mẫn là cha.
 - Trừ khi là chứng minh được
 - Ân Tuấn như mai mĩ rồi quay bước bỏ đi nhanh.
- Tâm Như nhìn theo , chắc chắn :
- Tôi sẽ chứng minh , cũng như sẽ đánh thức tình phụ tử trong tim anh . Ân Tuấn ! Hãy chờ đấy . Một ngày không xa nữa đâu.

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 15

Không thể chần chờ được nữa , có lẽ mình phải lên kế hoạch phẫu thuật cho hai đứa bé sinh đôi ấy vào cuối tháng này thôi . Tình hình của chúng xấu đi nhiều so với lúc vừa nhập viện.

Mình đang đánh bài liều với tử thần đây . Ân Tuấn khoác vội chiếc áo blouse lên người . Còn rất nhiều bệnh nhân chưa thăm khám , nhưng anh muốn lên với hai đứa bé ấy hơn . Từ trước đến nay , Ân Tuấn chưa hề quan tâm tới bệnh nhân nào nhiều như hai đứa bé này . Lại là ca phẫu thuật khiến anh lỗ vốn nữa . Chưa trừ một trăm triệu chi phí cho ca phẫu thuật , nửa tháng nay , ba mẹ con ăn nằm , thuốc men phủ phê ở bệnh viện ,có phải đóng đồng xu , cắt bạc nào đâu. Sao mình phải bận tâm vào một chuyện vô ích thế ?

- Ân Tuấn thầm lạ cho mình

- Đã đổi tính rồi chẳng ? Lẽ nào Tâm Như lại có tác động mạnh với anh đến vậy ?

Nhắc đến Tâm Như , lòng Ân Tuấn bỗng chùng đi trong một cảm giác kỳ lạ . Nhất là sau lần nói chuyện ngoài ban công ,anh càng mãi nghĩ đến cô hơn . Bây giờ , anh thường xuyên đến bệnh viện đa khoa hơn trước . Dù không có chuyện cần , anh cũng đến . Cả bây giờ nôn

nóng lên phòng Bi , Bo cũng thế . Dường như có một lý do khác nữa . Anh muốn nhìn thấy Tâm Như.

Thế đấy , Ân Tuấn không thể phủ nhận điều đó với trái tim mình . Bỗng nhiên sao anh thấy Tâm Như có một nét gì đó giống như mẹ mình . Dịu dàng , gần gũi , để mỗi lúc gần cô, trái tim anh ngập tràn một cảm giác được sẻ chia , an ủi . Nói ra thì thẹn , chứ nhiều khi mệt mỏi quá , anh lại có ước muốn được vùi đầu vào giữa lồng ngực cô vùi vĩnh nữa.

Chỉ mấy bước nữa là đến phòng hai đứa bé sinh đôi rồi , Ân Tuấn bỗng dừng chân ngơ ngác trước sự đông đảo , nhộn nhịp, khác thường mọi ngày . Căn phòng này vốn im lặng , lặng lẽ nhất bệnh viện . Bà ta nghèo quá , lại ít bà con thân thuộc; nên thỉnh thoảng có một vài người ghé thăm qua . Quà cáp chẳng có gì ngoài mấy hộp sữa , ký đường.

Thế mà .. Ân Tuấn nép mình bên cửa sổ , hé mắt nhìn vào . Hôm nay , những vị khách đến thăm mẹ con họ sang trọng khác thường . Họ dường như quen biết cả Tâm Như , nên cứ nắm tay cô cười nói , ra chiều thân mật lắm.

-À ! Ân Tuấn ! Anh đến thăm bệnh hả ? Vào đây . Vào đây mau. Có chuyện này hay lắm.

Như có giác quan thứ sáu mách bảo , đang vui vẻ tiếp một người khách , Tâm Như bỗng phát hiện ra sự có mặt của Ân Tuấn sau cánh cửa . Cô cười nói đơn đả . Những vị khác đồng hướng mắt theo cô . Ân Tuấn đành phải rời chỗ nấp, định đặc bước vào . Chưa kịp nói gì , Tâm Như đã giành phần :

- Xin giới thiệu với các anh , đây là bác sĩ Ân Tuấn , viện trưởng bệnh viện tim"Hy Vọng" , cũng là giám đốc bệnh viện đa khoa "Hy Vọng" . Người sẽ trực tiếp phẫu thuật cho hai bé Bi và Bo đấy.

-Ồ !

- Những ánh mắt ngược lên , sáng rực niềm ngưỡng mộ.

Tâm Như mỉm cười , nói tiếp :

-Thưa viện trưởng , còn đây là những người hảo tâm, giàu lòng nhân đạo . Sau khi đọc báo thấy hoàn cảnh tội nghiệp của hai bé Bi và Bo đã tình nguyện đến đây cứu giúp . Chỉ mới một ngày thôi , từ khi báo được đăng ra , mọi người đã đến đây quyên góp được gần hai chục triệu đồng.

-Thật là quý hoá

- Bà Châu đưa tay quệt nước mắt , rưng rưng nói

- Mẹ con tôi không biết nói gì để cảm ơn tấm lòng vàng của quý vị .

Thật muôn ngàn cảm tạ.

-Xin bà đừng nói thế

- Một người đàn ông mập mạp nắm tay bà

- Chuyện phải làm thôi . Chút ít quà mọn có đáng gì . Người đáng được cảm ơn là bác sĩ viện trưởng đây . Ông ta mới chính là mẹ đẻ thứ hai cho con bà đấy.

-Vâng . Cảm ơn bác sĩ

- Bà Châu hướng mắt sang phía Ân Tuấn , ghen ngào

- Bác sĩ đúng là nhân đức lắm . Cả tháng trời nay , viện phí và mọi sinh hoạt của mẹ con tôi đều được đài thọ .Ơn đức đó , không biết bao giờ mẹ con tôi đền đáp được.

-Không có gì đâu

- Tự nhiên ngưỡng ngưỡng trước lời khen tặng , trước những ánh mắt khâm phục , Ân Tuấn vội tìm cách thoát lui

- Mọi người cứ ở lại , tôi có chuyện phải đi đây.

Nói xong , anh sai bước nhanh ra cửa . Tâm Như từ giã mọi người , vội đuổi theo anh :

-Ân Tuấn ! Anh cảm thấy thế nào ? Bây giờ đã tin lời của tôi chưa ? Lòng tốt thật sự tồn tại trên thế gian này.

Song song bước cùng Ân Tuấn . Tâm Như nói nhanh.

Ân Tuấn hơi nghiêm mặt lại và hiểu :

-Thì ra đây là trò do cô bày ra hả ? Tại sao bỗng dưng biến bệnh viện của tôi thành nơi từ thiện thế này ? Muốn bêu riếu tôi, có phải không ?

-Không có

- Tâm Như lắc đầu

- Tôi chỉ muốn chứng minh cho anh thấy thôi và tôi đã làm được rồi . Chỉ cần một bài báo thôi , mọi người đều sẵn lòng tiếp giúp cho mẹ con họ . Thế thì sao lại bảo lòng tốt không tồn tại trên thế gian này được ?

Ân Tuấn vẫn cứng lòng :

- Đó chỉ là cử chỉ của bọn người đủ tiền háms danh , muốn được người ta nể phục , mang ơn mình mà thôi.

-Thế thì bác xích lô già lúc nãy th` sao ? Tâm Như hất mặt lên

- Còm côi một ngày trên con ngựa sắt chỉ kiếm được bốn chục ngàn về nuôi vợ, nuôi con . Nhưng khi đọc được báo , bác ấy không ngại

đến đây chia nửa số tiền cho mẹ con họ và vội vã đi ngay , không lưu lại chút họ tên . Nếu không tin, anh hãy đến ngồi ở phòng bà Châu một ngày . Anh sẽ thấy những người đến đây không hoàn toàn hám danh đâu.

-Ờ thì...

- Bí lời , không tìm ra lời để tranh cãi với Tâm Như , Ân Tuấn nói ngay

- Cho rằng lòng tốt có tồn tại trên thế gian này thì đã sao ? Tại sao tôi phải tin , phải làm điều tốt chứ ? Chỉ thêm hại bản thân thôi . Cứ như mẹ tôi kia . Một đời hiền hậu , nhân đức , cuối cùng được gì . Chỉ là một cái chết thảm thương . Còn những kẻ xấu như ông ấy , như dì dưỡng Vân , thì cả đời sung sướng , phủ phê sống trong giàu sang nhung lụa . Tôi chẳng việc gì phải tin , phải làm điều đó cho uổng công.

-Không uổng công đâu

- Tâm Như chợt nắm lấy tay Ân Tuấn , ân cần

- Làm điều tốt thì tâm hồn anh sẽ thanh thản hạnh phúc . Sẽ thấy cuộc đời mình có nhiều ý nghĩa hơn . Mẹ anh tuy đã chết đi , nhưng bù lại , bà ấy có được tình yên trợn vẹn của anh dành cho . Cũng như có được một đứa con nên người , tài giỏi như anh vậy . Còn làm việc xấu , suốt đời sống trong ray rứt lương tâm không thanh thản , sẽ bị quả báo tuần hoàn . Ba của anh , tuy sống trong cảnh giàu sang , nhưng tâm hồn luôn mặc cảm cùng tội lỗi . Ông ta không có được tình cảm của anh . Cả dì dưỡng của anh , họ đều đã bị quả báo rồi , anh cũng nên tha thứ.

-Quả báo ? Họ đã bị quá báo gì chứ ?

-Ân Tuấn hằm hừ.

Tâm Như hạ giọng

-Ba của anh cặp với người đàn bà một thời gian , rồi cũng bị bà ấy bỏ rơi để chạy theo nhân tình mới . Già cả , nghèo khổ lại mắc chứng bệnh tim bẩm sinh , ông lại phải sống vất vả với nghề quét chung cư mướn cho người . Anh có biết những ngày qua , ông sống trong ân hận , ray rứt thế nào không ? Đến nỗi con ruột của mình cũng không dám nhận . Chỉ có thể đứng nhìn ở một khoảng cách xa mà thương nhớ . Còn đau khổ nào hơn khi con làm bác sĩ mà cha lại phải ky cốp dành từng đồng , từng cắc mong được thuê nó phẫu thuật cho?

-Có chuyện đó thật sao ?

- Ân Tuấn không mấy xúc động

- Nhưng phiền cô nói rõ cho ông già biết rằng , ngay cả lúc ông ấy đủ tiền cũng không thuê được tôi phẫu thuật cho . Bảo ông ta hãy tìm tới một bệnh viện , một bác sĩ khác mà trị bệnh đó . Ân Tuấn này không rảnh.

-Bây giờ giận , anh có thể nói , có thể làm một cách thản nhiên không suy nghĩ . Nhưng rồi sau này , anh phải hối hận. Sẽ phải trả giá cho những hành động của mình hôm nay đó.

Nắm chặt tay Ân Tuấn , Tâm Như tha thiết :

-Ân Tuấn! Xin anh hãy suy nghĩ tận tường trước khi quyết định . Tôi không muốn sau này anh phải sống trong hối hận đau khổ và đầy tuyệt vọng như cha anh bây giờ vậy . Anh có biết , cái giá dì dượng của anh phải trả đắt như thế nào không ?

không trả lời , Ân Tuấn nhìn xuống bàn tay mình . Bàn tay đang bị Tâm Như nắm chặt . Anh muốn nhẹ gỡ nó ra, nhưng chẳng đành lòng . Sao bàn tay cô nóng vậy ? Có những rung động bồi hồi làm xao động trái tim anh.

-Chỉ có chút ganh ghét , đố kỵ , dè dượng của anh đã giết chết tương lai tươi sáng của đứa con mình . Biến nó từ học sinh ngoan hiền thành một kẻ ỷ lại , ăn chơi . Chính sự yêu thương mù quáng , muốn con mình luôn hơn thiên hạ đã đẩy Duy An vào con đường trắc táng . Thay vì trở thành bác sĩ như anh , nó phải mang vào mình căn bệnh ngặt nghèo : Sida. Anh có biết đứa em họ của mình đã chết cách đây bốn năm rồi không ?

-Chết ?

- Ân Tuấn thoáng rùng mình

-Duy An đã chết ư ?

-Chết trong đòn đau tử nhục . Dượng anh đau khổ quá , đâm ra rượu chè rồi cũng chết vì một tai nạn giao thông . Trước hai cái chết thương tâm Dì Vân như tỉnh ngộ . Cho rằng mình bị quả báo bởi những hành vi độc ác , nên hai năm rồi , dè xuống tóc trở thành ni cô , quên đời mình trong kinh kệ.

-Duy An và dượng chết , dì Vân đi tu ư ? Một kết thúc thê thảm quá

- Ân Tuấn nghe máu trong cơ thể mình như đông đặt lại.

Cầm thù dè dượng , ghét bỏ Duy An, nhưng anh đâu mong họ gặp được những tình cảnh bi thương vậy . Trước mắt anh như vẫn còn nguyên hình ảnh thẳng Duy An nghịch ngợm đã lên mẹ cho anh viên

kẹo . Thì ra nó cũng thương anh lắm . Chỉ tại mẹ nó vì ganh tỵ mà cấm đoán nó thôi.

-Con người chỉ sống được một lần thôi

- Tâm Như lại nói với giọng run run

- Nên sống sao cho xứng đáng . Đừng để lúc về già như cha anh , như dì anh , phải thốt lên câu hối hận : "Giá mà sống lại lần thứ hai , họ sẽ sống khác hơn , sống tốt hơn " . Ân Tuấn ! Tôi xin anh hãy nghĩ lại đi , rộng lòng tha thứ ra mà sống . Bao năm bỏ mình trong thù hận , tâm hồn anh có được thanh thoi , hạnh phúc không ?

Có một cái gì đó thật lớn ủa vào trong trái tim anh sau câu nói của Tâm Như . Lạ lùng kinh sợ quá . Ân Tuấn vội rút tay mình.

-Không . Tôi không biết , không muốn nghe gì nữa . Hãy để tôi yên.

Nói xong , anh vụt quay lưng và đi nhanh như trốn chạy . Những hình ảnh chập chùng quá khứ , hiện tại , tương lai . Đầu óc quay cuồng , hỗn loạn . Trong phút chốc , anh trở nên ngớ ngẩn tâm thần . Không nhận biết mình là ai nữa.

+++++

Hôm nay , không đến phiên trực của Y Loan , nhưng cô vẫn tới chào mẹ để vào bệnh viện với lý do : Có một ca cấp cứu cần phải có mặt mình.

-Chà ! Đến phòng cấp cứu sao con diện đẹp thế ? - Mẹ nghi ngờ hỏi

- Lại còn trang điểm nữa ?

-À! Thì tại .. Y Loan ắp ứng.

Mẹ mỉm cười.

-A! Hiểu rồi . Quy định mới của bệnh viện, phải không con ?

-Dạ .. dạ phải

- Y Loan gật đầu rồi bước nhanh ra cửa . Chiếc Future lướt êm như làn khói.

Mẹ biết mình nói dối . Nhìn vào ánh mắt mẹ , Y Loan nhận ra điều đó , cũng nhận ra cái lý do ngộ nghĩnh mẹ nghĩ ra để giải thoát cho mình . Quy định của bệnh viện buột bác sĩ phải trang điểm đẹp trước khi vào phòng cấp cứu ư ? Thế gian này chỉ có mẹ mới tin vào điều nghịch lý kia.

Mẹ lại vui mừng lắm . Chắc mẹ nghĩ mình lén mẹ hẹn hò với bạn trai đây . Y Loan bỗng nghe buồn . Giá mà mẹ biết , con của mẹ chỉ âm thầm yêu đơn phương người ta một mình mà thôi.

Đẹp rực rỡ , tài giỏi và giàu có , Y Loan kiêu kỳ như bao nhiêu cô gái trên đời . Bao nhiêu kẻ đón đưa , cầu cạnh , cô đều không thèm để mắt . Vậy mà cuối cùng lại ngã quỵ trước chàng bác sĩ Chí Bằng.

Anh ta không theo đuổi , tán tỉnh cô . Lúc nào cũng nụ cười hiền , giọng nói ôn tồn và thái độ ân cần . Dù anh không dùng thái độ lịch sự , ga-lăng với một mình cô . Tất cả bác sĩ điều dưỡng , bệnh nhân, thậm chí cả hộ lý cũng được anh đối xử một cách bình quyền và tôn trọng . Anh ân cần , sâu sắc, giỏi tay nghề nên được mọi người nể phục . Y Loan không biết mình đã yêu anh từ lúc nào ? Có lẽ từ lâu lắm , nhưng đến khi có sự hiện diện của Tâm Như , mọi việc trở nên rõ ràng và dứt khoát hơn.

Nghe trái tim mình đau nhói lúc nhìn anh thân mật với Tâm Như , Y Loan mới nhận ra mình yêu Chí Bằng nhiều lắm, hơn tất cả trên đời .

Không có anh , cuộc đời cô trở nên vô nghĩa.

Cộc cằn , ganh ghét , thù hận Tâm Như ư ? Vô ích . Sau một thời gian dùng nhiều thủ đoạn , từ đuổi việc đến nói xấu Tâm Như , đều thất bại . Y Loan mới hốt hoảng nhận ra rằng: Sự thô lỗ , cộc cằn đã làm cho khoảng cách giữa mình và Chí Bằng càng lúc càng xa . Anh trở nên dửng dưng lãnh đạm với cô hơn . Những nụ cười , những câu đùa vui miệng vắng dần trong giao tiếp.

Mình đang dần đánh mất anh . Cả tình bạn vẫn không còn ư ? Điều đó làm Y Loan sợ quá . Như một kẻ ngủ mê lâu ngày chợt tỉnh . Cô nhận ra sai lầm nông nổi của mình.

Từ hôm nay , cô sẽ không nhìn Tâm Như bằng con mắt thù hận và đố kỵ . Dù muốn dù không , cô cũng công nhận Tâm Như là cô hộ lý có tâm hồn nhân hậu , trong sáng hơn người . Từ thành kiến xấu ban đầu . Giờ đây , cả bệnh viện , ai cũng yêu thương , mến trọng cô . khó khăn lạnh lùng như viện trưởng kia cũng phải đổi cách nhìn về cô nữa là...

Ngày trước , nếu ai so sánh mình với Tâm Như , Y Loan sẽ nổi trận lôi đình , sẽ cảm thấy căm phẫn vì bị xúc phạm nặng nề , nhưng hôm nay thì không . Cô sẵn sàng nhận mình thua cuộc . Không nói về trình độ tay nghề . Cái cô thua ở đây là lòng tận tụy với bệnh nhân của Tâm Như . Nhìn cô ta chăm sóc bệnh nhân , mới hiểu hết tận tường câu : "Lương y như từ mẫu".

Đúng là tấm lòng người mẹ . Tâm Như săn sóc bệnh nhân bằng tất cả tấm lòng . Dù đây không phải là nhiệm vụ của mình , cô vẫn làm . Vẫn không nề hà dơ dáy , lây lan . Bên cạnh cô, bệnh nhân sẽ cảm

thấy nổi đau được vơi đi , san sẻ . Thêm yêu đời , tin tưởng cuộc sống mà chống chọi cùng bệnh tật.

Một người như vậy được Chí Bằng yêu thương không phải là chuyện lạ . Y Loan không muốn đấu với Tâm Như để giành giật Chí Bằng . Vì nếu đấu , chưa chắc là đã thắng . Y Loan chỉ muốn tạo cho mình một cơ hội thôi . Dù sao Chí Bằng vẫn quen cô trước . Cô không tin trong trái tim anh , cô không có vị trí nào.

Mãi nghĩ miên man, mới đó đã đến bệnh viện . Dắt xe vào cổng dành riêng cho bác sĩ , Y Loan dừng chân . Mở bóp , kín đáo soi lại dung mạo của mình . Đẹp lắm ! Dường như khi con người ta cởi mở , cởi bỏ được sự thù hằn ganh tỵ , gương mặt người ta trở nên xinh đẹp , thanh thản hẳn . Y Loan cũng vậy . Cô bỗng thấy hôm nay mình không chỉ đẹp mà còn trẻ hẳn . Chí Bằng chắc sẽ rất ngạc nhiên trước sự hiện diện bất ngờ của mình đây.

Lúc lắc cái túi xộp đựng mấy hộp há cảo của mình , Y Loan cười hạnh phúc . Hình dung đến cảnh khuya nay , giữa cơn trực mệt mỏi và đói lả , mình sẽ được cùng Chí Bằng vừa ăn , vừa nhắc chuyện xưa . Ngày hai đứa còn học chung dưới mái trường đại học . Chung lớp , nhưng khác ngành , anh dường như có lần viết thư tỏ tình , tán tỉnh cô.

- Đến giờ này vẫn chưa vào . Chí Bằng có biết hôm nay đến ca trực của mình không ?

Dòng suy tưởng lãng mạn chợt bị cắt ngang bởi giọng một người , không nhìn thấy mặt cũng biết tên là Y Loan ngỡ ngàng dừng bước

. Sao bỗng nhiên viện trưởng lại xuất hiện ở nơi này giữa đêm khuya khoắt thế ? Ông đâu có thói quen kiểm tra đột xuất bác sĩ của mình .
Và .. Chí Bằng cũng đâu có thói quen bỏ trực mà không báo.

-Sao , thế nào ? Đã gọi điện về nhà Chí Bằng chưa hả ? Anh ta bảo sao ?

Giọng Ân Tuấn vang gay gắt.

Y Loan hé hé mắt nhìn qua khe cửa phòng bác sĩ trực .Cô điều dưỡng mặt mày xanh mét , run run hỏi :

Đạ .. em không có gọi điện về nhà.

-Vì sao thế ?

- Ân Tuấn trừng đôi mắt

- Cô xem lệnh của tôi là trò đùa hả ?

Đạ , không có . Em đâu dám .

- Cô điều dưỡng xua tay

- Chỉ tại em không gọi , vì em biết bác sĩ Chí Bằng không có ở nhà .

Anh ấy đã đến đây vì ..

- Đã đến rồi ư ?

- Tim Y Loan thở phào ra.

Ân Tuấn bực dọc hỏi :

-Thế anh ta ở đâu ? Tôi đã đến sớm hơn một giờ rồi tôi vẫn không thấy vậy ?

-Đạ ..

- Cô điều dưỡng nhẹ cắn ngón tay . Trong thái độ cô đang suy nghĩ , liệu mình có nên nói hay không.

Y Loan đẩy cửa bước vào , cứu bồ giùm bạn :

-Bạch Nhi ! Cô nói đi . Có phải Chí Bằng vừa đi khỏi vì có việc đột xuất không ?

-Dạ không ,

- Cô điều dưỡng không hiểu ý của Y Loan , lắc đầu

- Đêm nào anh ấy cũng đi cả.

- Đêm nào cũng vậy ư ?

- Ân Tuấn tròn đôi mắt

-Thế anh ta đi đâu chứ ?

-Dạ .. - Bạch Nhi ấp úng.

- Đến mức này còn giấu làm gì nữa

- Y Loan nôn nóng

- Nói tất cả đi.

-Dạ ..

- Bạch Nhi cúi thấp đầu

- Em cũng không biết nữa . Chuyện xảy ra hơn một tháng . Vì hôm nào đến phiên trực của mình , bác sĩ Chí Bằng sau khi đi một vòng kiểm tra tình hình của bệnh nhân cũng bảo em canh trực , rồi cùng cô Tâm Như biến đi đâu đó , đến gần sáng mới xuất hiện.

-Sao , có Tâm Như trong chuyện này ư ? Không hẹn mà cả Ân Tuấn và Y Loan đồng thốt lên một lượt.

-Nhưng hôm nay có phải là ca trực của Tâm Như đâu ?

- Y Loan nhớ rõ điều này . Vì chính cô cố tình xếp những buổi trực của Chí Bằng và Tâm Như không trùng buổi với nhau.

-Dạ , đúng vậy . Nhưng .. Bạch Nhi ngập ngừng cô nói nhanh

- Hai người họ đã hẹn cùng nhau . Hôm nào Chí Bằng trực cũng có

mặt Tâm Như , và ngược lại.

Đặt nhau đi cả đêm dài để làm gì chứ ?

- Ân Tuấn ngớ ngẩn hỏi.

Y Loan như quên mất quyết tâm từ bỏ thói cộc cằn , thô lỗ của mình . Cô xẵng giọng :

-Còn làm gì nữa, nếu không phải là đưa nhau đi tình tứ ?

-Tình tứ ư ?

- Sững người bất ngờ hết một giây , Ân Tuấn vùng hét to giận dữ

- Không thể được . Họ không thể đưa nhau đi tình tứ trong giờ làm việc.

Trong thái độ giận dữ của Ân Tuấn như một ông chủ xót lòng khi thấy nhân viên trốn việc trong giờ mình phải trả lương. Nhưng không hiểu sao, Y Loan lại nhận ra trong giọng nói của anh có cái gì giống như đang ghen vậy.

-Thế họ đưa nhau đi đâu ? Trong hay ngoài phạm vi bệnh viện?

- Ân Tuấn lại hét lên giận dữ

- Thật là bậy bạ quá . Lỡ như bệnh nhân thấy thì còn thể thống của bệnh viện chứ ?

-Ta có thể kiểm tra ngay . Trong cơn giận ngút ngàn , Y Loan vẫn có thể bình tĩnh sáng suốt hơn Ân Tuấn . Đến bên máy điện đàm , cô nhấn nút nối dây ra cổng trực

- Bác sĩ Y Loan đây . Xin cho biết . Từ chiều đến giờ , có thấy bác sĩ Chí Bằng ra cổng không ?

-Không có

- Giọng người bảo vệ ngạc nhiên

- Hôm nay là phiên trực của bác sĩ Chí Bằng . Cô có thể tìm anh ta ở phòng trực.

-Vậy , cảm ơn anh.

Bấm tắt cuộc điện thoại , ngẩng lên, Y Loan nghe tim mình ngun ngút giận . Thì ra .. quan hệ giữa Chí Bằng và Tâm Như sâu đậm hơn cô tưởng rất nhiều . Hừ ! Thật không ngờ Tâm Như ghê gớm quá . Giật mất Chí Bằng trên tay cô một cách ngon lành.

Tình tứ với nhau ư ? Tại trong khuôn bệnh viện nữa .. Ân Tuấn thấy bàng hoàng , khó tin làm sao . Anh thật sự không hình dung nổi trong bóng tối , hai con người yêu nhau sẽ làm gì ? Ôm hôn , mò mẫm nhau như trong phim ảnh , như trong những câu chuyện phiếm mà tụi con trai lúc gặp nhau vẫn hay bàn rồi cười ồ thích thú vị ? Thật là kinh khủng, không thể nào tin nổi.

Đúng . Anh không bao giờ tin những điều tồi bại ấy có thể xảy ra với Chí Bằng . Với Tâm Như lại càng không thể . Vì sao ư ? Anh không biết . Nhưng anh tin là họ không bao giờ làm những điều ghê gớm ấy.

Thế lỡ như điều ấy xảy ra thật thì sao ? Hai mắt tối sầm đi, Ân Tuấn bỗng nghe ùng ùng giận dữ . Anh sẽ nhất định chẳng bỏ qua, sẽ không tha thứ nếu điều ấy xảy ra . Đuổi Chí Bằng , anh còn muốn giết chết cả Tâm Như nữa .Trong cuộc đời mình , Ân Tuấn chưa bao giờ thấy mình mất bình tĩnh hơn như thế . Hết đứng rồi ngồi , rống lên như sư tử bị thương . Anh chỉ lẩm bẩm có một câu :

-Làm gì bây giờ ? Phải làm một cái gì đó chứ ? Sự việc này đã xảy ra

hơn một tháng nay rồi.

- Đi thôi . Y Loan bồng ngắc đầu lên kiên quyết.

Ân Tuấn ngơ ngác :

- Đi đâu chứ ?

- Đi tìm họ

- Y Loan chụp nhanh cây đèn pin để trên bàn.

Ân Tuấn gật đầu , vồ lể :

-Phải rồi . Sao mà tôi ngu ngốc quá . Phải bắt quá tang bọn họ.

Những bước chân vội vã , những ánh đèn pin loang loáng trong đêm làm giật mình những con chim nhỏ . Chúng vù vồ cánh lên cao, cất tiếng kêu hốt hoảng . Đất dưới chân họ kêu lép nhép , bởi trời đêm qua mới mưa xong.

Á ! Ôi.

Một đôi tình nhân mãi mê hôn nhau dưới góc đường , bất ngờ bị đèn pin của Ân Tuấn lia ngay vào mắt . Hết hồn , họ nhảy vọt lên la lớn , rồi sững người ra xấu hổ.

-Các người là ai thế ?

- Ân Tuấn trừng đôi mắt

- Có biết đây là bệnh viện không ?

Đạ .. Cúi đầu , đôi tình nhân ấp úng . Họ hãy còn rất trẻ , rất đẹp đôi.

-Thì ra họ là thân nhân của hai bệnh nhân khoa nội.

Bạch Nhi trả lời thay, Ân Tuấn trầm giọng :

-Là ai cũng mặc . Yêu nhau cũng biết lựa nơi tình tứ chứ ? Có lẽ ngày mai tôi sẽ cho thắp sáng hoa viên bệnh viện lên.

- Dạ .. Đôi tình nhân chỉ biết cúi đầu.

Loan nhẹ lắc tay Ân Tuấn :

-Chúng ta tiếp tục thôi.

-Hừ ! Ném về sau cái nhìn giận dữ , Ân Tuấn tiếp tục xoay bước nhanh hơn , anh đèn pin loang loáng.

Ân Tuấn không biết mình sẽ xử sự ra sao , khi bắt gặp Tâm Như trong nụ hôn của Chí Bằng ? Sao lưng áo anh ẩm đầy mồ hôi vậy ? Trời đang lạnh giá kia mà ? Lẽ nào anh cũng giống Loạn , đang ghen lồng lên vì yêu chứ ?

Yêu ? Ân Tuấn nghe tóc trên đầu dựng đứng với ý nghĩ vừa chợt đến . Mà yêu là cái quái quỷ gì ? Đã ba mươi mấy tuổi đầu , Ân Tuấn chưa một lần cảm nhận . Cũng chưa bao giờ nghĩ rằng trong cuộc đời mình phải có lúc lấy vợ , sinh con cả.

Để làm gì ? Ân Tuấn không thích trẻ con, càng không ưa phụ nữ , nên danh từ kia chỉ là từ được lặp lại nhất thời thôi. Chắc nghe người ta nhắc đến nhiều lần , anh vô tình nghĩ đến, không thể nào có chuyện anh yêu Tâm Như được . Chuyện ghen tuông càng hoang đường , khó tin hơn . Nóng giận , tức tối chỉ vì anh không thích các quy định của mình bị người khác xem thường . Hừ! Bỏ cả giờ trực đi tình tứ , Chí Bằng và Tâm Như nữa , to gan thật.

Đã đi tìm kiếm khắp nơi rồi vẫn không thấy . Chí Bằng và Tâm Như trốn nơi nào kỹ thế không biết nữa. Trốn lên trời hay chui xuống đất rồi ?

- Lòng vòng một hồi rồi mới cả chân vẫn không thấy tăm hơi hai người đâu cả . Chân căng mỏi rã rời , Bạch Nhi cất tiếng than như

nhắc khéo.

Ân Tuấn dừng chân hào hển thở . Thời gian trôi nhanh thật , mới đó ba giờ sáng.

-Phiên trực nào Chí Bằng cũng bỏ đi như vậy , sao không thật gấp rắc rồi gì ? Bệnh nhân không ai trở nặng sao ?

- Đưa mặt ngó đồng hồ , Ân Tuấn thắc mắc thành lời

- Cũng không có ca cấp cứu nào chờ đến trong đêm cần giải quyết gấp à ?

-Có . Có chứ

- Bạch Nhi gật đầu.

Ân Tuấn khẽ nghiêng đầu , nheo mắt :

-Thế ai giải quyết ? Một mình cô à ?

-Không có . Bạch Nhi lắc đầu

- Em đâu có bản lĩnh như vậy . Mỗi lần có ca cấp cứu nào nghiêm trọng , hay có bệnh nhân nào trở nặng là em gọi Chí Bằng ngay .

Anh ấy có cho em số di động nè , nhưng lại dặn có chuyện gì quan trọng cần gấp lắm , mới được gọi.

-Cái gì ?

- Y Loan tròn đôi mắt

- Chí Bằng có cho cô số di động của mình ư ? Trời ơi ! Tại sao nãy giờ cô không cho tôi biết ? Cũng không chịu phone cho Chí Bằng hay chứ ? Để cứ phải vòng vòng kiếm anh ta một cách vô ích vậy.

-Ừ hén . Bạch Nhi gãi đầu ngớ ngẩn

- Sao bỗng nhiên em quên mất , không chịu nghĩ ra . Chắc em tưởng chuyện này không nghiêm trọng lắm.

-Rõ thật là .

-Nhún vai , thở ra .. Ân Tuấn cười như mếu

-Thôi đừng tranh cãi . Mau đọc số điện thoại của Chí Bằng đi.

Đạ .. Bạch Nhi thè lưỡi rồi chậm rãi đọc từng con số.

Y Loan vừa bắn theo số Bạch Nhi , vừa cắn nhả :

-Chí Bằng mua điện thoại bao giờ nhỉ ? Sao mình chẳng thấy anh ta nghe hay gọi bao giờ cả ?

-Alô

- Đầu dây bên kia đã có tín hiệu nhận nghe , Y Loan tức giận

- Chí Bằng ! Anh đó phải không ? Y Loan đây . Anh trốn đi đâu mất vậy ? Có bệnh nhân bị sốc nước biển đây . Anh đến mau , kéo không kịp.

Nói xong, tắt máy , Y Loan quay sang Ân Tuấn và Bạch Nhi , lên tiếng giục :

-Chúng ta về phòng cấp cứu chờ Chí Bằng và lời giải thích của anh ta.

Chưa kịp quay lưng , mọi người bỗng nghe sau lưng mình vang lên tiếng mở cửa nặng nề , rồi tiếng chân người bước vội từ "nhà xác" .

Ma chẳng ? Y Loan nghe sau lưng mình ớn lạnh, Ân Tuấn thì không . Anh quay người về sau , bỗng cất tiếng thảng thốt :

-Chí Bằng ! Tâm Như! Thì ra hai người đã ở trong nhà xác.

Hả ! Y Loan quay phắt lại ngay . Kinh hoàng hơn cả lúc gặp ma , chiếc miệng cô há hốc lạ lùng khi nhìn thấy rõ ràng Chí Bằng và Tâm Như vừa bước ra từ nhà đựng đầy xác chết . Đầu óc rối bù , sắc mặt xanh xao nhợt nhạt , vì đã ở quá lâu trong không khí lạnh . Đúng là

không nhìn thấy , không tin nổi được mà.

Gần như cũng bất ngờ trước sự xuất hiện của ba người , Chí Bằng và Tâm Như cũng ngây người như hoá đá . Thật lâu , Chí Bằng mới hoàn hồn lắp bắp :

-Sao mọi người biết tôi ở đây mà tìm chứ ? Có bệnh nhân bị xốc nước biển à ? Để tôi xem.

- Đứng lại ! Vượt xa mức tưởng tượng của mọi người , Ân Tuấn vung tay túm lấy ngực áo của Chí Bằng , gằn giọng

- Hãy nói cho tôi biết , anh và Tâm Như đã làm gì trong căn nhà chứa đầy xác chết kia ?

-Tôi ..

- Lùi về một bước , Chí Bằng cố gỡ tay Ân Tuấn ra khỏi áo mình , nhưng không được

- Anh buông ra ! Chuyện gì từ từ nói . Không giống như những gì anh và mọi người tưởng tượng đâu.

-Không từ từ được

- Ân Tuấn siết chặt tay

- Nói mau ! Anh đã làm gì Tâm Như hả ? Có phải cả hai đã...

-Ê! Đừng nói vậy nghe . Giọng Tâm Như chột vang lên

- Người ta đường đường chính chính , không có vậy đâu.

-Im đi ! Quay sang trừng mắt ngó Tâm Như , Ân Tuấn nạt to

- Còn chối nữa à ? Không làm gì mà cả hai đầu tóc rối bù , áo quần xộc xệch thế kia sao ? Hừ ! Đã bắt quả tang còn chối , đúng là trơ trẽn , không biết xấu hổ là gì.

-Ân Tuấn! Đừng nói thế . Chí Bằng nhẹ vỗ vào tay Ân Tuấn

- Buông tôi ra ! Tâm Như và tôi không làm gì đâu . Chúng tôi chỉ...

-Chí Bằng

- Tâm Như chợt kêu lên . Đừng quên những gì anh hứa với tôi rồi nhé ?

-Chỉ làm gì ? Ân Tuấn không để tâm đến cái lắc đầu của Tâm Như

- Trai đơn gái chiếc , đêm hôm tắm tối lén vào chốn không người , chẳng phải làm cái chuyện yêu đương vụng trộm ấy thì còn có thể làm cái chuyện gì khác hơn được chứ ?

-Có thể chứ . Tâm Như gằn giọng.

Ân Tuấn trừng đôi mắt :

-Vậy thì nói mau . Cả hai đã làm gì ?

-Tôi không thể nói cho anh biết được . Tâm Như không nao núng

- Chỉ có thể khẳng định rằng , chúng tôi không hề yêu đương vụng trộm . Cũng không làm bất cứ điều gì xấu hổ với lương tâm . Anh tin hay không , tùy ý.

Nói xong , cô quay lưng , ngoảng bước đi ngay , Ân Tuấn hăm hăm gọi đuổi theo :

-Tâm Như ! Đứng lại ! Cô đi đâu đó ?

-Tôi đi tìm chỗ đánh một giấc đây , buồn ngủ lắm rồi . Không dừng lại , che tay lên miệng ngáp dài , Tâm Như chậm chậm bước.

Nhìn theo bóng cô khuất xa dần , Ân Tuấn giận tím người . Trong cuộc đời , chưa bao giờ anh thấy mình bất lực dường này , chẳng có thể làm gì hơn , ngoài cách vung mạnh tay xô Chí Bằng lao đảo ngã về sau rồi cũng bỏ đi nhanh . Thầm nguyện rửa cái cảm hứng chết

tiệt khiến anh đến thăm bệnh viện sau cái giờ bất thường này . Thà không biết còn hơn...

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 16

Một , hai .. năm mươi .. hai trăm .. năm trăm . Con số đếm đã lên đến năm trăm bốn mươi tám rồi , vậy mà .. Ân Tuấn không tài nào bắt mình ngủ được . Lúc này đã uống hai viên thuốc an thần , không lẽ lại ngồi dậy uống tiếp hai viên nữa . Loại thuốc cực mạnh này , không thể để người uống quá nhiều được . Chỉ có anh mới dám uống cùng một lúc nhiều viên như vậy .

Lâu lắm rồi , Ân Tuấn mới bị lại chứng mất ngủ . Không phải ngẫu nhiên đâu . Nhưng nguyên nhân nào ? Có quá nhiều nguyên nhân khiến anh không đoán được nguyên nhân nào là chủ yếu .

Đầu tiên là lệnh sa thải dành cho Tâm Như và Chí Bằng . Nó sẽ bắt đầu có hiệu lực vào ngày một , tức là hai ngày nữa . Hừ ! Ân Tuấn không hiểu được tâm trạng của mình lúc ra quyết định , cũng không hiểu thái độ dửng dưng chấp nhận của hai người trước quyết định này .

Hôm đó , Ân Tuấn cũng một đêm mất ngủ thế này . Đôi mắt không thể nào nhắm lại . Lúc nào , hình ảnh Tâm Như và Chí Bằng cúi hôn

nhau như đôi tình nhân dưới gốc dương kia cũng hiện lên rõ ràng trước mặt , để anh nghe giận đùng đùng , muốn vùng lên chạy tìm gặp Tâm Như hỏi cho ra lẽ . Rằng cô và Chí Bằng đã làm gì suốt một đêm dài . Không . Cả một tháng trời trong cái nhà xác lạnh lùng chứa những thi hài vô thừa nhận ấy ?

Phải làm một cái gì , không thì anh chết mất . Cuối cùng , Ân Tuấn đã nghĩ ra . Tung chân ngồi dậy , anh viết ngay tờ quyết định sa thải cả hai người , dù thâm tâm chẳng muốn xa họ chút nào , cả Tâm Như và cả Chí Bằng . Anh làm thế chỉ thoả mãn cơn giận dữ . Chỉ cần họ đến năn nỉ , thuyết phục mình . Và sâu xa nhất, anh muốn buộc Tâm Như phải nói ra chuyện mình đã cùng làm với Chí Bằng . Chỉ cần họ không yêu đương vụng trộm , chỉ cần đưa ra một nguyên nhân thuyết phục , Ân Tuấn nhủ lòng sẽ không làm khó , sẽ giả lơ bỏ qua mọi chuyện , dù xưa nay , anh rất nghiêm trong việc vi phạm nội quy .

Vậy mà .. Tâm Như , Chí Bằng .. hai người không hiểu ý của anh , như cố tình trêu tức . Nhất là Tâm Như , nhận quyết định sa thải , của anh mà mặt cứ nhơn nhơn vui thích , không nói không rằng , thản nhiên như không có chuyện gì . Sáng sáng , chiều chiều tình bơ đi làm theo ca trực , chờ đến ngày tờ quyết định sa thải có hiệu lực mới chịu ở nhà .

Tâm Như nghĩ gì về mình nhỉ ? Bỗng nhiên sao Ân Tuấn muốn biết điều này quá . Thật nhức đầu , điên óc trước vẻ nói cười cố ý của Tâm Như . Thà cô cứ mắng , cứ gây cãi với anh như trước . Từ ngày kể rõ anh nghe về dì dưỡng Vân , cô như đã trở thành người khác ,

như quên mất những gì mình đã nói, trở nên thân mật với Chí Bằng .
Có phải cô vì đã quá chán anh nên quay sang thần tượng người khác
mất rồi ?

Là viện trưởng , là bác sĩ tài hoa , Ân Tuấn có cần gì sự ngưỡng mộ
của cô hộ lý . Nhưng sự dửng dưng , lãnh đạm của Tâm Như làm
anh buồn quá . Chắc cô không biết những lời nói của mình đã tác
động đến anh nhiều như thế nào đâu .

Reng... reng... reng

Chuông điện thoại chợt reo , cắt ngang dòng suy tưởng của anh . Uể
oải với tay lên cầm lấy ống nghe , Ân Tuấn thầm lo sợ , cầu mong
đừng phải là ca cấp cứu nào từ bệnh viện gọi đến . Phút giây này ,
anh không muốn nhìn thấy máu và nỗi đau khổ oằn oại của bệnh
nhân đâu .

-Alô . Bác sĩ Ân Tuấn nghe .. Là Tâm Như đó phải không .

Cái giọng nhừa nhựa , uể oải của Ân Tuấn trở nên vui vẻ , phấn khởi
ngay khi nhận ra giọng bên kia là Tâm Như . Chắc cô đã suy nghĩ lại
, gọi điện thoại xin anh thu hồi quyết định sa thải đây mà .

Nhưng ngược với những lời Ân Tuấn đã vẽ vờ . Bên kia đầu dây ,
giọng Tâm Như như lạnh lùng khô khốc .

-Alô . Phải . Tâm Như đây . Ân Tuấn ! Lần cuối cùng , tôi hỏi anh có
nhận lời phẫu thuật cho cha ruột mình không ?

-Lại vấn đề này ! Nụ cười chưa nở trọn trên môi vụt tắt , Ân Tuấn
chau mày giận dữ

- Tâm Như ! Cô có biết bây giờ là mấy giờ không ? Gọi điện hỏi một
câu đã thừa biết câu trả lời , cô không sợ mình làm phiền người khác

sao ?

-Tôi không sợ

- Giọng Tâm Như vẫn xa lạ lạnh lùng

- Tôi chỉ muốn hỏi lần cuối cùng thôi . Anh có đồng ý nhận lời phẫu thuật cho bác Mẫn không ?

-Không

- Ân Tuấn trả lời ngay không do dự .

-Cả lúc bác ấy đang hấp hối , có phải không ?

-Phải

- Ân Tuấn đáp , sau một thoáng ngập ngừng

- Tôi sẽ thà nhìn ông ấy chết chứ không phẫu thuật , cứu sống con người vô tình , vô nghĩa ấy .

-Được rồi . Giọng Tâm Như giận dữ . Vậy thì anh nghe rõ đây. Nếu anh quyết định không phẫu thuật cứu bác Mẫn thì đêm nay , tôi sẽ thay anh làm điều đó .

-Cái gì ? Ân Tuấn bật người lên , rồi phá ra cười lớn

- Cô định hù dọa tôi đấy à ?

-Tôi không đùa cũng chẳng dọa anh đâu . Giọng Tâm Như nghiêm giọng :

- Chính bác Mẫn cũng đã đồng ý ký tên chấp nhận cho tôi làm cuộc phẫu thuật này . Bác ấy bảo , nếu cái chết của mình có thể xoá bỏ lòng thù hận của anh , bác ấy sẽ sẵn lòng .Nhưng anh an tâm . Bác Mẫn sẽ chẳng chết đâu. Bằng hết sức mình , tôi sẽ cố gắng giúp bác Mẫn thoát khỏi căn bệnh quái ác .

-Này ! Ân Tuấn nghe sợ hãi

- Mở .. mở rộng van tim không phải chuyện đùa đâu .

-Thì tôi có bảo anh là mình đang đùa đâu . Tâm Như không đổi giọng

- Hai mươi phút nữa , tôi sẽ bắt đầu phẫu thuật cho bác Mẫn. Ca mổ sẽ được tiến hành tại phòng mổ của anh , với sự giúp đỡ của Chí Bằng . Anh ấy gây mê và tôi sẽ mổ , nếu anh muốn chứng kiến thì hãy nối mạng đến đây . Tôi nhất định sẽ truyền hình trực tiếp cho anh thấy .

-Cả Chí Bằng cũng tham gia nữa sao ? Ân Tuấn rút khăn lau mồ hôi trán

- Các người có biết mình đang làm gì không ? Chỉ cần một sơ xuất nhỏ là chết người ngay . Mau dừng lại !

-Không dừng lại được đâu . Tất cả đã sẵn sàng . Ba của anh đã nằm trên giường mổ . Chí Bằng đang tiến hành gây mê cho bác ấy . Thôi , không nói với anh nữa . Tôi phải chuẩn bị tinh thần bước vào ca phẫu thuật đây . Chào anh .

Cạch !

Tâm Như buông máy lâu rồi , Ân Tuấn vẫn còn nắm chặt cái ống nghe . Giữa phòng máy lạnh mà anh nghe cơ thể mình nóng bức . Những gì mới nghe kia có đúng là sự thật ? Suy nghĩ quá rồi ác mộng chẳng ? Không thể nào có chuyện một cô hộ lý phẫu thuật tim tồn tại trên thế gian này . Đúng là anh hoa mắt , ngủ mê rồi .

Nhưng .. những lời thoại vang lên một cách rõ ràng trong máy ghi âm như vậy . Không lẽ anh lại tiếp tục mơ ? Không đâu . Cẩn môi đau thế này làm sao mơ được ? Nhưng nếu không mơ thì chuyện Tâm Như phẫu thuật cho ông ta thật hay sao ?

Ồ ! Điên rồi , nguy hiểm quá . Sinh mạng một con người chứ có phải gà vịt gì đâu mà cô tự tiện đem ra mổ xẻ để trêu người , chọc tức anh . Mà Tâm Như có dám làm không ? Hay chỉ muốn dọa anh thôi ? Mở lại cuốn băng ghi âm nghe thêm một lần , linh tính như báo cho Ân Tuấn biết rằng , Tâm Như không nói đùa đâu . Cô ta đang làm thật . Ôi! Hoảng quá , anh bấm nhanh điện thoại gọi thẳng vào viện tim .

Chuông reo , reo thật lâu vẫn không có người bắt máy . Ca phẫu thuật đã bắt đầu . Trời ơi ! Mồ hôi rịn ra như tắm khắp thái dương Ân Tuấn . Đến nông nỗi này , anh không thể ngồi yên được nữa . Bước vội xuống giường , chẳng kịp chải đầu , anh lái nhanh chiếc Mercedes đến viện tim . Đồng hồ bây giờ chỉ đúng con số một . Đừng phớt lạnh tanh , chẳng một bóng người .

-Đoán chẳng sai . Ôi ! Biết anh thế nào cũng đến mà .

Cửa xe vừa mở , chưa kịp bước xuống , Ân Tuấn đã nghe giọng Tâm Như vang lên reo mừng .

Cạnh bên cô còn có Chí Bằng và hai thanh niên lạ nữa .

Thế chẳng phải cô đã ..

- Bước hẳn xuống xe , Ân Tuấn nhìn quanh ngơ ngác .

Tâm Như vui vẻ :

-Tôi nào dám to gan thế . Rồi cô hạ giọng

- Ân Tuấn ! Ba của anh đang ngồi đằng ghế nhìn anh kìa . Hãy bước lại nhìn bác Mẫn đi .

Vô ý thức , Ân Tuấn nhìn theo hướng mắt của Tâm Như . Trên chiếc ghế chờ ở hành lang vắng, một ông già ốm yếu đang đưa đôi mắt

nhìn anh tha thiết . Trong tia nhìn yếu ớt , run rẩy , lời cầu khẩn mong tha thứ .

Ông ấy đấy ư ? Ân Tuấn cảm thấy bất ngờ . Trong tâm của anh, ông ấy không giống như hiện tại , không già nua , ốm yếu tội nghiệp thế kia . Lúc nào trong tiềm thức của anh , ông ấy cũng khoẻ mạnh , mập mạp , ta cao và đáng ghét . Ông chỉ biết xum xoe , nịnh nọt người đàn bà ấy . Hai mươi tám năm rồi , sao anh lại quên con người già nua theo năm tháng. Nhưng dù ông ta có thế nào đi nữa , anh cũng không bao giờ tha thứ . Không bao giờ nhận lại người cha không tình , không nghĩa ấy . Ông ta đã bỏ mặc mẹ anh trong cơn bệnh ngặt nghèo . Đã không nhìn nhận đứa con này , khi nó cần vòng tay ông thương yêu che chở thì tại sao anh phải nhìn, phải nhận ông ta chứ ?

-Không , Ân Tuấn chột hét lên . Quay lại đưa mắt nhìn Tâm Như , anh giận dữ

- Dám dựng kịch để gạt cả tôi , cô tài lắm , Tâm Như .

-Tôi không dựng kịch , cũng không gạt anh đâu

- Nụ cười vụt tắt từ khi nghe Ân Tuấn hét lớn tiếng "không", Tâm Như nghiêm mặt

- Tôi chỉ chần chừ muốn dành cho anh cơ hội để lương tâm của anh sau này đỡ ray rút ân hận thôi . Nếu anh vẫn khẳng khái không nhận cha và không chấp nhận phẫu thuật cho bác Mẫn , thì ngay đêm nay , tại nơi này , chính tay tôi sẽ làm điều đó .

-Cô lại định nắn gân tôi đấy sao ? Ân Tuấn phì cười

- Đã một lần bị lừa , tôi không dại gì mắc lừa cô lần nữa .

-Tôi không nấn gân , cũng chẳng đùa đâu . Tâm Như nghiêm giọng

- Tôi chỉ hỏi anh lại lần cuối cùng . Anh có nhận lời phẫu thuật cho bác Mẫn không ?

-Không . Ân Tuấn hét to , cố tình cho cả "người đằng kia" nghe thấy

- Kể cả khi ông ta có tiền đến thuê , tôi cũng không nhận .

-Được lắm

- Tâm Như hất mặt lên

- Như vậy có nghĩa là anh đủ can đảm đặt sinh mạng cha mình trong tay người khác ?

-Tại sao không ?

Ân Tuấn cứng lời . Anh không tin Tâm Như dám làm một chuyện động trời như vậy .

-Vậy thì ..

- Nhưng Tâm Như lại chẳng phải kẻ non gan

- Anh có dám cho tôi mượn phòng mổ của anh để tiến hành ca phẫu thuật không ?

- Thấy Ân Tuấn im lặng , cô nói tiếp

- Chìa khoá phòng mổ cùng tất cả y cụ , thuốc men , chúng tôi đều đã sẵn sàng , đầy đủ . Tôi có thể mổ lén , không cần sự đồng ý của anh , nhưng tôi nhìn xem trái tim bằng đá của anh cứng đến độ nào . Anh có dám bỏ mặc sinh mạng của cha mình vì tự ái , vì ích kỷ của bản thân không ?

-Không cần phải khích tôi đâu . Ân Tuấn móc ngay chùm chìa khoá . Đến lúc này , anh vẫn không tin Tâm Như dám làm điều mình nói . Cô có thể nông nổi , nhất thời . Nhưng Chí Bằng thì sao ? Một bác sĩ

gây mê chẳng chặc , tài hoa nhất khoa phẫu thuật không thể tiếp tay cô làm điều đại dột . Và hai thành viên đứng sau lưng Tâm Như nữa . Nhìn mặt họ rất trẻ , nhưng không có vẻ loi choi , lóc chóc . Họ có thể là bạn của Chí Bằng , những bác sĩ phẫu thuật ... Trong chuyện này, Tâm Như chỉ có thể là người đầu tiên . Cô biết gì về dao kéo mà phẫu thuật cho anh run tim chứ ?

-Anh đã quyết định kỹ rồi , phải không ? Nắm chặt chùm chìa khóa , Tâm Như hỏi như quan toà lần cuối hỏi phạm nhân trước khi tuyên án

- Đừng ân hận nhé .

Nói rồi , cô quay lưng bước đi ngay . Chí Bằng và hai thanh niên lạ cũng quay bước theo cô , sau khi nhìn Ân Tuấn một cái trông rất lạ . Cả ba người dừng chân trước mặt ông Mẫn nói vài câu gì đó . Xa quá , Ân Tuấn nghe không rõ . Anh chỉ thấy ông ta ngoái đầu lại nhìn mình , trong lúc chân vẫn bước đều theo họ vào phòng mổ . Ánh sáng chớp chờn của bệnh viện không cho anh thấy mặt ông ta, nhưng không hiểu sao Ân Tuấn lại thấy rất rõ ràng ông ta đang khóc . Như có một lời muốn nói với anh khi vào đối diện với tử thần .

Cánh cửa khép lại , đèn trước cửa bật sáng choang như báo hiệu cho mọi người được biết một ca phẫu thuật đang được tiến hành trong đó . Và người hiện đang nằm trên bàn mổ lại chính là người cho anh cuộc sống này .

Xưa nay , bước chân vào phòng mổ , tâm trạng của Ân Tuấn không bao giờ xao động trước những vẻ mặt âu lo của thân nhân người bệnh . Trước thân hình bất động của bệnh nhân , anh vẫn thản nhiên

. Con dao mổ trên tay anh chỉ biết rạch những đường chính xác , cũng không biết mừng vui khi mình cứu sống một mạng người . Với anh , đó chỉ là chuyện bình thường . Mặc cho thân nhân người bệnh vui cười , ôm chầm lấy anh chúc tụng ngợi ca như một ông thánh sống .

Thế mà lần này , một mình đứng trước cửa phòng mổ , lòng Ân Tuấn bỗng bồn chồn , nao núng . Có phải vì anh đã bị đổi vai trò . Từ một bác sĩ , anh trở thành thân nhân duy nhất của người đang đặt sinh mạng của mình vào tay một cô hộ lý?

Tâm Như có làm liều không nhỉ ? Mà .. cô ta không liều . Liệu hai bác sĩ mặt còn non choẹt ấy có đáng tin không ? Trời ơi ! Như tỉnh mộng , Ân Tuấn đập mạnh vào trán kêu to một tiếng . Điên thật ! Đúng là Tâm Như đã làm cho đầu óc anh trở nên điên cuồng , mụ mẫm mất rồi . Cương vị một viện trưởng như anh , sao lại có thể cho người ta mượn phòng phẫu thuật của mình để làm càn ? Lỡ xảy ra sự cố thì sao ? Trách nhiệm sẽ hoàn toàn về anh . Tai tiếng đồn vang , sự nghiệp anh sẽ đi đời , trôi đi . Sao anh lại xử xử như đứa trẻ đây tự ái ? Không được . Bằng mọi cách phải dừng ngay cuộc phẫu thuật này lại .

Nghĩ xong , Ân Tuấn chạy nhanh vào phòng giám đốc . Nơi đây, anh có thể nhìn toàn thể quan cảnh phòng mổ qua hệ thống camera điều khiển bằng máy vi tính . Đây không phải là sáng kiến của anh . Nói là của bác sĩ Hiệp . Chính anh ta đã nghĩ ra cách lắp đặt hệ thống camera tự động thu phát vào phòng phẫu thuật với mục đích thu lại tất cả các phẫu thuật của anh , rồi đem về trường đại học phát lại

cho các sinh viên cùng học hỏi rút kinh nghiệm .

Đây rồi ! Ân Tuấn đã khởi động được nguồn điện . Chưa vội bật màn hình , anh nói nhanh vào điện đàm :

-Tâm Như ! Ngưng ngay cuộc phẫu thuật lại . Tôi không đồng ý cho cô hay bất kỳ ai làm càn trong phòng phẫu thuật của tôi đâu .

-Đã muộn quá rồi . Chiếc loa trên tường khẹt khẹt vì giọng Tâm Như vang lớn

- Cuộc phẫu thuật đã bắt đầu rồi .

-Tâm Như ! Cô không định nói là mình là người cầm dao mổ chứ ? Không có tiếng trả lời , chỉ có tiếng dao kéo va vào nhau lách cách .

Ân Tuấn bật nhanh màn hình . Quang cảnh quen thuộc của phòng mổ hiện lên trước mắt . Ngọn đèn được bật sáng trên cao , chiếu trên người ông Mẫn . Tâm Như đứng giữa vòng người , tay cầm con dao mổ . Cô mặc áo blouse trắng , miệng bịt khẩu trang , dáng điệu như một bác sĩ dày dặn kinh nghiệm .

Chí Bằng cạnh bên . Nhiệm vụ của anh là gây mê và theo dõi huyết áp cho người bệnh . Về vấn đề này , Ân Tuấn có thể an tâm tự tin vào khả năng của Chí Bằng . Anh chỉ cảm thấy run sợ cho Tâm Như và hai trợ lý của cô thôi .

Trời ơi ! Một hộ lý như cô thì biết gì mà mổ xẻ .

-Huyết áp , nhịp tim ? Giọng Tâm Như run run trong máy . Cô như cũng đang hồi hộp lắm .

-Ổn định .

- Chí Bằng cất giọng tự tin .

-Được . Bắt đầu ! Tâm Như gạt đầu ra hiệu cho hai bác sĩ hộ lý .

Tấm vải trắng được đắp lên người ông Mẫn . Một cái lỗ vuông lộ ra trên khuôn ngực của ông . Các dây ống được truyền nối vào người ông một cách hoàn hảo và đúng bài bản .

-Đừng! Ân Tuấn kêu lên sợ hãi nhưng anh chẳng thể nào cản được con dao mổ trên tay Tâm Như . Cô đã ấn nó vào sâu trong lớp da thịt rồi kéo thành một đường dài . Phía sau nó là đường máu đỏ thẫm lan rộng dần ra .

-Kẹp !

Tâm Như kẹp nhanh hai bên mép đường rạch . Động tác chuẩn xác , nhanh chóng như một bác sĩ chuyên nghiệp , từng thuần thục trong nghề . Trong chớp mắt đã chặn đứng dòng máu từ vết mổ .

-Dao mổ !

Tâm Như lại gọi dao mổ . Sau lớp da bành rộng , Ân Tuấn có thể nhìn thấy từ trong lồng ngực , trái tim của ông Mẫn đập nhịp nhàng . Với một người như Ân Tuấn , việc mổ để nông rộng van tim không phải là chuyện khó . Anh đã làm như thế hàng trăm, hàng ngàn bệnh nhân rồi . Như một cỗ máy đã quen việc, anh có thể biết chính xác từng mạch máu , đường tĩnh mạch , động mạch ở đâu và van tim nào bị hẹp . Với anh , một ca mổ như thế này không lo xảy ra sự cố . Thế còn Tâm Như thì sao ? Bây giờ thì Ân Tuấn phần nào tạm đỡ lo . Tay nghề của Tâm Như xem ra cũng khá . Hai vị bác sĩ phụ mổ với cô cũng tỏ ra ăn ý nhịp nhàng . Chỉ nghe thôi, sẽ không thể nào tin nổi . Sách ghi-nét có thể ghi ca mổ của Tâm Như vào kỷ lục . Một hộ lý mổ thành công ca phẫu thuật tim , tương đối phức tạp trong y học .

Tâm Như không phải là hộ lý bình thường . Ân Tuấn có thể khẳng định với mình về điều ấy . Vì một hộ lý không thể có những suy nghĩ và hành động lạ đời như cô được . Nhất là hôm nay tận mắt chứng kiến cô thuần thục với con dao mổ trong tay .

Tâm Như là bác sĩ ư ? Điều này xem ra càng khó giải thích hơn khi cô còn là hộ lý . Vì nếu là bác sĩ , sao cô phải tự nhận mình là hộ lý , để làm những việc không hợp với trình độ của mình ? Tại sao cô tốn công bày nhiều trò đến thế ? Chuyện anh có nhận cha hay không , với cô có can hệ gì ?

Lòng cô quá mênh mông , quá nhân hậu nên dễ dàng xem chuyện của người khác là chuyện của mình ư ? Đến phút này , Ân Tuấn đã không thể phủ nhận lòng nhân hậu của Tâm Như . Từ những lời bàn tán của bệnh nhân , lời xuýt xoa thán phục của các y sĩ đến việc anh tận mắt nhìn cô chăm sóc bệnh nhân một cách tận tình .

Không màu mè , không đóng kịch được đâu . Trước nỗi đau và bệnh tật , chỉ có tình yêu thương thật sự mới không hề sợ dơ , sợ khó , sợ lây lan . Nhiều lần , rất nhiều lần Ân Tuấn đã nhìn thấy Tâm Như vui vẻ chuyện trò với bệnh nhân . Cô sẵn sàng xoa bóp nâng đỡ họ làm vệ sinh cá nhân , dù đó không phải là nhiệm vụ của mình .

Ca phẫu thuật hôm nay sẽ là đỉnh điểm cao trào . Tâm Như lần cuối muốn đánh thức lương tâm đến tình phụ tử trong trái tim anh . Cô muốn trả anh về với bản chất thật sự của mình . Hoà nhập cuộc đời bằng trái tim rộng mở .

Thành ý của Tâm Như , tôi biết và xin được cảm ơn . Nhưng cũng xin lỗi Tâm Như nhé . Tôi không vượt thoát được bản thân mình . Với

người đàn ông đó , tôi thật sự không có được tình thương . Tôi không thể tha thứ , cũng như không thể tự tay mình cứu ông ta được . Tôi sợ trong lúc phẫu thuật , rồi cảm thù được dịp trỗi lên , tôi sẽ hại ông ta mất .

Thế nhưng .. không nhận lại ông ta , tôi có phải ân hận không ? Lỡ như cuộc phẫu thuật xảy ra sự cố , ông ta chết đi , những tháng ngày còn lại của tôi sẽ thế nào ? Tôi có tiếc nuối , có đau khổ , có ray rứt ân hận mãi ? Giá như lúc đó ...

Ôi! Những câu hỏi thật mơ hồ không thể trả lời hết trong một phút , một giờ . Tâm Như ! Cô thật là gian ác . Sao lại nỡ đặt để tôi vào ngã ba đường , bắt tôi phải chọn cho mình một hướng đi dứt khoát .

-Tâm Như ! Có vấn đề . Huyết áp tuột . Giọng Chí Bằng chột kêu lên hốt hoảng

- Áp lực động mạch tăng .

-Hà ! Giật mình dứt khỏi cơn suy tưởng , Ân Tuấn ngẩng nhanh đầu dậy .

Tâm Như lại giở trò , tạo sự cố thử trái tim anh ư ? Không đâu .

Đồng hồ trên áp kế chẳng thể nào giả được . Rõ ràng ca mổ đã gặp sự cố đúng vào phút cuối cùng .

Sao thế ? Ân Tuấn chau mày đoán nguyên nhân . Mọi trình tự đều hoàn hảo , diễn ra đúng bài bản sao lại xảy ra sự cố bất thường ?

Muốn nói một câu gì giúp họ nhưng qua màn ảnh camera , anh không đoán được nguyên nhân .

-Trương lực tim thế nào rồi ? Giọng Tâm Như hốt hoảng

- Huyết áp còn bao nhiêu ?

-Trương lực tim tăng . Các mạch máu căng phồng có nguy cơ vỡ .

Làm sao bây giờ ?

-Huyết áp chỉ còn lại bảy thôi .

Chậm một giây nữa ông ta sẽ chết . Ân Tuấn không còn thời gian lựa chọn . Một là đến ngay . Hai là không bao giờ nữa. Cẩn môi , anh do dự . Trong một tích tắc thôi , lương tâm của một bác sĩ đã thắng được nỗi hận thù . Chụp chiếc áo blouse mặc nhanh vào người , anh phóng như bay vào phòng mổ...

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 17

Nếu ca phẫu thuật có xảy ra sự cố , tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm , và xin được hiến thân xác tôi cho viện tim "Hy Vọng" , mang thân thể nhỏ bé của mình có thể giúp y học nghiên cứu ra nhiều biện pháp cứu người . Nhằm chuộc lại những lỗi lầm đã làm trong quá khứ

Đọc xong lời trăng trối thứ nhất của cái người mà mình phải gọi là cha, Ân Tuấn bỗng nghe toàn thân nổi đầy gai ốc .

Hôm đó , anh chỉ cần đến chậm một giây thôi thì giờ đây , lời trăng trối đó đã được thực hiện rồi .

Sự cố xảy ra chỉ vì một chút thiếu kinh nghiệm của Tâm Như, vì cô tình cờ đã làm kẹt động mạch . Ai đời mổ bệnh nhân mà dao kéo cứ

vút lung tung trong bụng người ta . Giờ nghĩ lại vừa buồn cười , vừa giận dữ . Thật là hú vía !

Hiến thân mình cho y học , việc đó với Ân Tuấn là chuyện bình thường . Nhưng không hiểu sao hôm nay , khi đọc những dòng ấy từ tay người thân , lòng anh bỗng nao nao . Chuộc lại những lỗi lầm trong quá khứ ư ? Có thật là ông đã phải sống trong ray rức , ân hận suốt từng ấy năm trời ?

Cầm phong bì thứ hai lên . Ân Tuấn đắn đo giây phút rồi xé mở bao thư . Phong bì này ông viết cho anh với những dòng chữ run rẩy , ngả nghiêng , lem luốt . Hẳn là ông đã khóc nhiều khi viết lá thư này .

Ân Tuấn , con !

Lần đầu tiên và cuối cùng trong cuộc đời , con hãy cho ta được gọi con bằng tiếng con thương yêu triu mến .

Ta biết con hận ta và không tha thứ cho ta , cũng như chẳng bao giờ nhận lão già tội nghiệp này là cha con đâu . Nhưng trong giờ phút cuối , hãy cho cha được xưng cha với con nghe .

Ta là một kẻ hèn nhát , ích kỷ , chẳng ra gì . Ta chỉ biết có bản thân . Ta đã bỏ mặc vợ con lúc nguy khó nhất . Ta đâu đáng làm người cũng đâu thể nhận con

Ân Tuấn ơi ! Làm người , ai không một lần lầm lỗi . Ta lúc đó hãy còn quá trẻ , lại hiểu biết nông cạn về y học . Lúc nghe mẹ con mắc bệnh nan y , ta đã vì quá sợ , nên mới phải vô tình phạm lỗi . Tính tình ta lại quá yếu mềm , nhu nhược. Người đàn bà ta quen có quá nhiều

quyền lực . Bà đã làm ta khiếp sợ , không dám nhìn nhận vợ con dù thâm tâm rất muốn . Vì ta lúc đó hoàn toàn lệ thuộc vào bà ta tất cả . Cuộc sống của ta từ thể xác đến tinh thần đều bị bà ta nắm giữ . Ta có thể vượt thoát , nhưng ta lại không đủ can đảm rời xa niềm vui và thể xác . Vật chất đã làm cho lý trí ta bị lu mờ mù quáng . Con cho là ta đã thanh minh , biện hộ cho hành động của mình , có phải không ? Không . Ta hoàn toàn không có ý phủ nhận tội lỗi của mình . Ta chỉ muốn cho con biết rằng , với một chút yếu đuối tinh thần , sự bội bạc của ta đã phải trả một giá đắt trong cuộc đời mình . Ân Tuấn ơi ! Con có biết năm năm sau , từ ngày mẹ con mất , người đàn bà đó đã đá ta ra khỏi cửa .

Lang thang với hai bàn tay trắng . Với căn bệnh bẩm sinh , ta mới thấm thía hết tình đời , mới hiểu thế nào là tình , là nghĩa . Bây giờ , ta mới biết mình sai . Biết nghĩ đến nỗi khổ đau mà mình đã gây ra cho hai mẹ con con .

Những đêm trời giá rét , co ro trong cơn lạnh dưới gầm cầu, ta bồi hồi nhớ về quá khứ . Nhớ nụ cười hiền của Tường Minh, nhớ tiếng con trẻ bi bô . Trời ơi ! Sao mà ta thèm được quay ngược thời gian . Ta sẽ không bỏ mặc nàng trong cơn bệnh ngặt nghèo . Không bỏ con thơ lưu lạc . Mà ta sẽ chăm sóc nàng , sẽ nuôi dưỡng con khôn lớn .

Trời ơi ! Khi ta nghĩ được điều này thì muộn mất rồi . Tường Minh đã mất . Con thơ lưu lạc phương trời . Lây lắt bằng nghề bốc vác sống qua ngày . Ta lặn lội tìm con khắp chốn . Trời không thương , nên ta

tìm chẳng gặp con . Mãi đến khi con trưởng thành , ta mới được dì dưỡng Vân con kể cho nghe tất cả .

Nghe họ kể mà trái tim ta đau thắt . Thương con phải trải qua thời ấu thơ gian khổ , phải bị đoạ đầy đánh đập vì lòng hờn ghen đố kỵ của chính dì ruột của mình , nhưng ta lại không đành lòng trách họ . Tư cách gì mà trách mắng người ta ? Ít ra họ còn hơn ta một chỗ là đã cứu mang con đến lúc thành tài .

Tuần ơi ! Nhìn con thành công trong sự nghiệp , ta mừng lắm, tự hào nữa . Nhưng ta không mặt mũi nào đến nhìn con . Ngày trước , khi con cần đến , ta đã quay lưng ngoảnh mặt . Thì giờ đây con đã trưởng thành , đã trở nên giàu có và danh tiếng , ta đâu thể nào nhìn con cho được .

Buổi tối lắm , nhưng ta không than thân trách phận . Tất cả tại ta . Ta gieo nhân đắng phải gặt quả cay . Chuyện quả báo luân hồi xưa nay đâu có hiếm . Mừng cho con , ta giờ đây chỉ còn một tâm nguyện cuối cùng .

Ta muốn được chữa bệnh bằng chính tay đứa con của chính mình . Song , ta sẽ không cho con biết ta là ai đâu . Bao giờ dành dụm đủ tiền , ta sẽ đến bệnh viện tim đăng ký như bất kỳ một bệnh nhân nào .

Ông trời dun rui , số phận đẩy đưa cho ta một ngày bỗng gặp Tâm Như . Cô bé là hiện thân đáng cứu thế giữa trần đời , đã đưa ta từng bước dần tiếp cận với con .

Nghe Tâm Như kể về con mà ta đau lòng quá . Thì ra con không sung sướng , hạnh phúc như ta tưởng . Hoàn cảnh khắc nghiệt đã

tạo cho con một tính cách khác thường . Không . Ta không thể để con bước dần vào hố thẳm . Bằng mọi cách , ta phải cứu lấy con . Trả con về với đời thường , với cuộc sống thực của mình .

Cùng với Tâm Như , ta đã làm nhiều cách , nhưng đều thất bại cả . Bước đường cùng , ta và Tâm Như mới bày ra hạ sách này . Con đừng trách Tâm Như . Cô bé tốt bụng , chỉ muốn giúp cha con ta đoàn tụ với nhau thôi .

Đặt sinh mạng mình vào con dao mổ của Tâm Như , ta biết mình liều lĩnh . Ta có thể chết trong ca phẫu thuật này , nhưng ta không sợ . Miễn sao cái chết của ta xoá được lòng thù hận trong trái tim con . Cuộc đời tươi sáng , đầy ắp niềm vui . Lòng tốt con người như hạt giống tốt , nhất định sẽ nảy mầm trong mỗi con người . Đừng nghi kỵ vào điều đó . Hãy tin cha như đã tin vào mẹ con ngày xưa vậy . Thế gian này hãy con nhiều, rất nhiều những tấm lòng nhân hậu , biết sống vì người khác như mẹ con , như cô bé Tâm Như ấy .

Vài dòng tâm sự với con , cha phải bước vào cuộc phiêu lưu bằng sinh mạng của mình đây . Vĩnh biệt con và không quên cho biết là cha yêu con lắm . Hãy tha lỗi cho cha để bên kia cõi vĩnh hằng , lòng cha được yên bình về với mẹ .

Hôn con .. Người cha vô thừa nhận ..".

Bộp .

Một giọt nước mắt rơi đánh bộp trên lá thư làm hoen thêm những dòng chữ đã ẩm đầy lệ nóng . Ân Tuấn không hiểu sao mình lại khóc khi đọc những dòng tha thiết ấy ? Anh đã tha thứ , đã chấp nhận ông ấy rồi chẳng ? Sao tâm hồn như lơ lửng ? Những gì được

viết ra trong lá thư kia đều thật cả . Không ai có thể đùa trên sinh mạng của mình đâu .

Từ hôm qua , sau khi được Tâm Như đưa đi xem chỗ ăn , chốn ở của ông ây , Ân Tuấn đã không còn thấy ghét ông như trước. Thương chưa thương , nhưng anh tội nghiệp ông nhiều. Nghèo như vậy mà dám đem mười triệu cho không hai đứa bé sinh đôi . Chẳng phải tình cha con ruột thịt , không ai làm thế bao giờ .

Mỉm nhẹ nụ cười , Ân Tuấn nhớ lại cái thở phào mừng rỡ của mình khi cứu được ông . Ông cũng không thể nào quên được nụ cười đầy nước mắt của Tâm Như . Cùng Chí Bằng và hai anh bạn , cô nhảy cẫng lên như đứa trẻ . Rồi mừng quá , thương quá , không kiềm chế được , cô đã nhảy lên hôn mạnh vào má anh một cái giữa bàn dân thiên hạ .

Nụ hôn như vô tình của Tâm Như đã làm anh chết điếng mất mấy giây , mọi tế bào trong cơ thể như đông cứng lại . Lần đầu tiên trong cuộc đời mình , Ân Tuấn ngất ngây như thế .

Ô , lạ quá ! Bàn tay sờ lên má , Ân Tuấn ngỡ ngàng nghe cảm giác một lần nữa đến với mình : Nụ hôn của Tâm Như . Trái tim của anh sao cứ đập rộn ràng như thế ? Nhắm đôi mắt lại, Ân Tuấn bỗng mơ được Tâm Như hôn thêm lần nữa . Cái mùi tóc của cô lúc đó bám đầy mùi thuốc sát trùng , sao làm anh mê đắm thế ?

-Xin lỗi ...

Tiếng một người chột vang làm Ân Tuấn giật bắn người lên , cây viết rời khỏi tay rơi xuống đất . Hai tay ôm ngực , anh ngơ ngác nhìn hai người đối diện :

-Xin lỗi , chúng tôi có gõ cửa , nhưng không nghe trả lời , nên mới đường đột xông đại vào đây

- Giọng người con gái vang lên nhí nhảnh

- Viện trưởng ! Ông ngủ gục à ? Mơ thấy gì mà cười vui thế?

-À ! Má chột đỏ bừng với cảm giác một tên trộm bị bắt quả tang . Ân Tuấn lúng túng

- Tâm Như ! Chí Bằng ! Hai người đi đâu thế ? Sức khoẻ ông ta thế nào ? Đã tỉnh chưa ?

-Thưa viện trưởng , chúng tôi không biết ạ

- Tâm Như cười vui .

Hôm nay , trong cô rất đẹp với chiếc áo kiểu tay phồng màu đỏ thắm . Chí Bằng cạnh bên ,anh cũng trẻ trung , lịch lãm hào hoa với quần Jean xanh , áo trắng đóng thùng nghiêm chỉnh .

-Sao không biết

- Ân Tuấn lạ lắm .

Chí Bằng hơi mím môi :

-Không còn là trách nhiệm của chúng tôi nữa . Thưa viện trưởng , hôm nay chúng tôi chào ông đây .

-Có chuyện gì thế ? Ân Tuấn tròn mắt lạ lùng

- Hai người định đi đâu ?

-Viện trưởng không nhớ gì sao ?

- Tâm Như móc túi lấy ra một tờ giấy gấp làm tư . Đặt nó xuống trước mặt anh , cô buồn buồn

- Quyết định sa thải đã có hiệu lực . Chúng tôi phải đi thôi .

-Quyết định sa thải ư ? À ..

Vỗ mạnh tay xuống trán mình , bây giờ mới nhớ . Biết làm sao đây ?
Anh thật không muốn xa họ một chút nào .

-Vâng

- Chí Bằng gật đầu chào viện trưởng , rồi nắm tay Tâm Như , anh bảo

- Đi thôi .

-Khoan ! Khoan nào ! Ân Tuấn như hoảng lên , quýnh quáng gọi

- Hai người đành bỏ tôi sao ?

Dừng chân nơi ngạch cửa , Tâm Như hơi quay đầu lại :

-Chúng tôi không đành , nhưng tờ giấy kia ...

-Tôi sẽ xé bỏ nó ngay ..

- Nói rồi , cảm thấy mình mất phong độ quá , Ân Tuấn cố nghiêm mặt

- Với một điều kiện ...

-Điều kiện gì ?

Chí Bằng quay hẳn người lại , đôi mắt sáng lên trông điệu bộ như mừng rỡ .

-À .. ờ

- Như suy nghĩ mất vài giây , Ân Tuấn chậm rãi

- Tôi vẫn không rõ hai người đã làm gì trong nhà xác đêm hôm đó .

Có phải ...

Đột nhiên bỏ dở câu nói giữa chừng , Ân Tuấn thấy mình vô duyên quá . Tự nhiên sao cứ muốn biết người ta làm gì chứ ? Cứ nhìn hai người nắm tay nhau này giờ kia cũng đã biết rồi.

-Thì ra viện trưởng vẫn thắc mắc chuyện này ư ?

- Tâm Như chợt cười xoà - Bây giờ thì chẳng có gì giấu nữa. Chí Bằng ! Anh hãy nói cho viện trưởng biết đi .

-Được

- Chí Bằng mỉm cười không bối rối

- Chẳng có gì bí hiểm , ghê gớm cả . Hơn một tháng tôi và Tâm Như trốn vào trong nhà xác chỉ lén làm một việc , là lén mổ tử thi thôi .

Tâm Như muốn thực tập tay nghề cho nhuần nhuyễn trước khi bắt tay vào mổ thực thụ cho bác Mẫn.

-Chỉ có thể thôi sao ? Ân Tuấn không giấu được vẻ vui mừng lên ánh mắt .

-Không thật thì giả sao ?

- Tâm Như lém lỉnh

- Chẳng ai chui vào một chỗ chết chóc như thế tình tứ đâu , ông viện trưởng đa nghi của tôi à . Bây giờ , ông có thể xoá bỏ tờ quyết định sa thải ấy chưa ?

-Được

- Không hay mình đang mỉm cười , Ân Tuấn xé bỏ tờ quyết định

- Bây giờ thì vào phòng hồi sức xem bệnh nhân cho tôi .

-Vâng

- Dập chân

- Tâm Như cúi đầu tinh nghịch , rồi nắm tay Chí Bằng vui vẻ

- Đi mau , kéo ông ta đổi ý thì nguy đó .

Khoan ! KHOAN ! Phải khoác áo blouse vào . Chí Bằng vấp mạnh chân vào ngạch cửa xuyết đổ nhào

- Quy định là như thế, muốn bị sa thải nữa à ?

Hừ ! Biết Chí Bằng nói xéo mình , Ân Tuấn vội trợn mắt làm mặt nghiêm , nhưng không được . Một cái gì buồn cười quá , chợt dâng lên làm anh phải té ngời xuống ghế , phá lên cười lớn

Một ca phẫu thuật tầm cỡ , lớn nhất thế kỷ sẽ được tiến hành vào ngày ...

Đặt tờ báo xuống mặt bàn , Ân Tuấn mỉm cười nghe bụng lo lo.
Đúng là mấy ông nhà báo , nhạy tin hơn ruồi , đã quá thoải phòng sự việc . Ca mổ đúng là có khó , có hiểm , nhưng đâu có đáng bảo là lớn nhất thế kỷ không ?

Chà ! Mấy hôm nay , các phương tiện đại chúng cứ quan tâm đến ca phẫu thuật này làm bệnh viện bỗng chốc nhộn nhịp . Các phóng viên báo đài hết phòng vẫn đến chụp hình làm anh mệt nhoài muốn đứt hơi .

Tất cả cũng do Tâm Như mà ra cả . Từ một bài báo kêu gọi lòng hảo tâm của mọi người đến hai số phận bất hạnh hẩm hiu, các phóng viên đã lần tìm đến đây để săn lùng , truy tìm ra nhiều tình tiết mới . Bây giờ , Ân Tuấn đã nổi lăm rồi . Đi đâu ,anh cũng nghe bàn tán về ca phẫu thuật . Trời ơi ! Đọc những lời ca ngợi tán dương tài đức của mình , anh không khỏi tự hào và lo lắng .

Tự hào một , song lo lắng lại đến mười . Ân Tuấn sợ mình sẽ không đáp lại lòng kỳ vọng của mọi người , sợ cuộc phẫu thuật kia không thành công mỹ mãn .

Với Tâm Như và Chí Bằng trợ lý cho ca phẫu thuật , anh đã tự tin hơn . Giờ chưa giỏi , nhưng .. anh có thể bảo đảm Tâm Như sẽ phối

hợp với mình thật nhịp nhàng , chặt chẽ . Lần mổ cho ông Mẫn , anh đã thấy cô hiểu ý mình đến độ nào.

Thật không chê vào đâu được . Tâm Như không chỉ hiểu ý , mà cô còn có thể đoán trước được ý muốn của anh một cách chính xác , như thể giữa cô và anh có một giây thông đồng vậy .

Điều làm anh lo lắng nhất bây giờ là sợ thiếu hụt về phương tiện hiện tại trong ca phẫu thuật này . Anh cần có một chiếc máy trợ tim hiện đại . Chiếc máy đó sẽ thay trái tim làm việc một ca phẫu thuật , khi anh cắt rời hai đứa bé .

Chiếc máy hiện có của anh vẫn làm được chức năng này , tuy nhiên hiệu suất không cao . Trong một ca phẫu thuật lớn , nó không cung cấp đủ mọi thông tin cần thiết .

Ân Tuấn đã có ý định đặt mua từ khi quyết định làm ca phẫu thuật . Nhưng gom góp mãi , kinh phí vẫn không đủ , nên ..

Cốc .. cốc .. cốc ..

Tiếng gõ cửa chợt vang , Ân Tuấn ngẩng đầu lên :

-Ai đó ? Mời vào !

Cánh cửa mở ra chậm chạp , Tâm Như bước vào . Ngay sau lưng cô còn một người đàn ông nữa . Ông này trạc trung niên , mái tóc hoa râm và có một bộ râu quai nón rất đặc trưng .

-Giáo sư tiến sĩ Trần Hồng Hải , giám đốc bệnh viện Quốc gia ư ?

Ân Tuấn đứng bật lên khỏi ghế khi vừa nhận ra người đối diện . Bất ngờ làm anh cứ ngỡ người ra bất động . Anh không biết từ đâu , mình có được vinh dự lớn lao này . Giáo sư Hồng Hải là người có danh tiếng lẫy lừng , anh ngưỡng mộ từ lâu , nhưng không có dịp

được đến gần . Từ trước đến nay, bệnh viện Quốc gia vốn có thành kiến với bệnh viện của anh . Bởi họ không đồng ý với phương châm làm việc chỉ vì tiền của Ân Tuấn .

-Chào anh

- Thấy Ân Tuấn cứ ngẩn người ra , giáo sư chìa tay ra trước.

-À ..Dạ , chào giáo sư

- Giật mình như cuống lên , Ân Tuấn nắm lấy tay ông bằng cả hai tay

- Hân hạnh quá . Mời giáo sư ngồi .

-Được

- Không khách sáo , ông ngồi xuống ngay chiếc ghế đối diện với Ân Tuấn .

Trong lúc anh lui hui lo rót trà ra tách , ông mỉm cười , nói với vẻ hài lòng .

-Tâm Như đưa tôi đi tham quan một vòng bệnh viện của anh . Được lắm . Tôi không ngờ mọi thứ ở đây đều hoàn hảo vậy . Cậu bé ! Cậu đúng là có tài . Không như tôi lắm tưởng xưa nay , hữu danh vô thực .

-Dạ ..

- Đặt tách trà xuống bàn . Ân Tuấn nghe hãnh diện trước lời khen tặng của ông .

-Nói thật , cậu đừng buồn ..

- Nâng tách trà lên môi nhấp nhẹ , ông ung dung nói tiếp

- Xưa nay vì không ưa , không đồng ý với cách làm ăn của cậu , nên tôi không buồn để mắt quan tâm đến cậu . Dường như có một lần cậu xin được gặp tôi , nhưng bị từ chối , đúng không ?

-Vâng !

Ân Tuấn nhẹ gật đầu . Tâm tư hoang mang . Không hiểu cuộc thăm viếng bất ngờ này mang ý nghĩa gì ? Chuyện đó cách đây cũng mấy năm rồi .

-Xin lỗi . Tôi xin lỗi cậu thật lòng chứ không khách sáo đâu

- Ông nhìn thẳng vào mắt của Ân Tuấn

- Tôi sơ xuất quá . Lẽ ra phải hiểu tận tường một người rồi mới đánh giá . Nhưng không sao , nhờ cô bé Tâm Như này , tôi đã hiểu tận tường về cậu . Ồ ! Kéo tay Tâm Như ngồi xuống cạnh mình , ông vui vẻ

- Đừng giận dữ , Tâm Như không bán đứng cậu đâu . Chẳng qua cô ta không dám giấu giếm mọi chuyện trước mặt sư phụ của mình .

-Sư phụ ! Ân Tuấn lạ lùng

- Tâm Như là học trò của giáo sư ư ?

-Đúng vậy

- Ông Hải gật đầu , tay khẽ vuốt tóc Tâm Như triu mến

- Trong những buổi thỉnh thoảng giảng ở trường đại học , và những lần hướng dẫn các học sinh thực tập ở bệnh viện , ta đã chú ý nhiều đến cô bác sĩ thiên tài của tương lai này . Cô ta có bàn tay vàng , thích hợp trở thành bác sĩ phẫu thuật .

-Vâng, rất thích hợp ..

- Gật đầu, Ân Tuấn không hay mình đang nói đùa . Với thói quen thường vút lung tung dao , kéo trong bụng bệnh nhân . Cô ta sẽ là một bác sĩ phẫu thuật có một không hai trong giới y học đó .

-Ồi ! Đừng nói . Xấu hổ quá . Tâm Như xua tay loạn xạ .

Không hiểu , ông Hải thắc mắc :

Chuyện gì thế hả ?

Không khí có vẻ cởi mở hơn . Nghe vui vui , Ân Tuấn kể ông nghe chuyện Tâm Như để dao dè lên mạch máu của ông Mẫn suýt gây ra tai hoạ .

-Trời ! Có chuyện đó sao ?

- Nghe xong , ông Hải trợn mắt kinh hoàng

- Tâm Như ! Sao con vô ý vậy ?

-Dạ

- Bị khiển trách , Tâm Như cúi đầu không nói , mắt liếc dài Ân Tuấn dỗi hờn

- Hừ ! Người ta lỡ có một lần mà gặp ai cũng nói . Đúng là.. con trai nhiều chuyện quá !

Thôi đi , không sao

- Thấy không khí như chùng xuống , ông Hải cất lên vi vè

- Đi vào trọng tâm của vấn đề đi . Ân Tuấn! Tôi sang đây để bàn cùng cậu một việc . Bệnh viện của cậu đang thiếu một máy trợ tim , đúng không ?

-Dạ đúng . Ân Tuấn gật đầu không giấu giếm

- Và đây cũng là vấn đề tôi đang lo lắng .

-Đừng lo lắng nữa

- vỗ mạnh vai Ân Tuấn ,ông cười vui

- Nước bạn vừa hiện trợ cho bệnh viện Quốc gia một máy trợ tim công xuất lớn , có nhiều chức năng , hiện đại tối tân nhất thế giới . Chúng tôi vẫn chưa xài qua . Nhưng biết cậu cần , cả bệnh viện của

chúng tôi nhất trí với nhau rằng , sẽ cho cậu mượn sử dụng trong ca phẫu thuật này .

Xoàng !

Tách trà vừa nâng lên tay đã rơi xuống đất vỡ tan tành , Ân Tuấn không dám tin vào những gì mình chính tai nghe . Có thật bệnh viện Quốc gia sẽ cho anh mượn chiếc máy trợ tim ấy . Ôi ! Chiếc máy trị giá hàng trăm tỷ . Anh đã nhìn thấy nó trên báo rồi . Cả đời anh không dám mơ được chạm tay vào nó . Vậy mà bệnh viện Quốc gia sẽ cho anh mượn , cho anh được toàn quyền sử dụng , khi họ chưa một lần dùng đến chiếc máy ấy . Ca phẫu thuật của anh nhất định sẽ thành công . Hạnh phúc , cảm động quá , Ân Tuấn không nói nên lời. Nắm tay ông Hải , anh nghẹn ngào trong nước mắt :

-Cám ơn . Tôi thật không biết nói lời gì để cám ơn ông . Cám ơn bệnh viện Quốc gia

-Cậu không cần nói câu gì , cũng chẳng cần cảm ơn đâu . Chuyện phải làm thôi

- Ngưng một chút , ông trầm giọng

- Từ trước đến nay , chúng ta đều đã sai rồi . Có lẽ phải thay đổi cung cách làm ăn lại thôi . Tôi nghĩ dù quốc gia hay tư nhân , hệ thống bệnh viện của chúng ta cần liên kết lại để có thể dễ dàng hỗ trợ nhau về phương tiện cũng như bàn luận , nghiên cứu học hỏi nhau về các thành tựu y học mình đạt được . Như vậy , việc chữa trị bệnh nhân sẽ đạt hiệu quả cao hơn .

-Lời giáo sư rất phải ! Ân Tuấn gật đầu

- Tôi nhất định sẽ nghe theo . Được sẽ chia , học hỏi kinh nghiệm với

một bệnh viện lớn như bệnh viện Quốc gia , đúng là vinh hạnh cho tôi .

-Đừng khách sáo

- vồ vai Ân Tuấn thân mật , ông chợt đứng lên

- Tôi có hẹn lúc mười giờ nên phải về đây . Hẹn lần sau gặp sẽ trò chuyện nhiều hơn .

-Vâng ! Ân Tuấn đứng lên

- Để tôi tiễn giáo sư .

Ông khoát tay , nói nhỏ :

-Không cần đâu . Lo mà dỗ cô ân nhân nhỏ bé của cậu kìa . Cô ta dường như đang giận đấy .

Nói xong, ông bật cười hề hề rồi sai bước đi nhanh . Ân Tuấn quay lại ngó Tâm Như , lòng bồi hồi trước vẻ mặt buồn hiu xa lạ của cô . Giận dữ ư ? Những danh từ nghe xa lạ quá . Trong đời anh , dường như chưa bị con gái giận bao giờ . Mà có , anh cũng chẳng biết nói ra sao .

.

Ân Tuấn vụng về :

-Cô sao vậy ? Mặt mày nhăn nhó thế kia . Có bị đau bụng không ?

Con mắt ngược lên , liếc dài làm tim Ân Tuấn như cũng chao theo :

-Hử ! Người ta làm bao nhiêu chuyện tốt cho mình đều không nhớ .

Chỉ một lần vô ý , cứ lập đi lập lại . Đáng ghét vô cùng .

Nói rồi , Tâm Như dùng tay đẩy mạnh người Ân Tuấn sang bên, bỏ đi một nước . Không đuổi theo , Ân Tuấn lặng nhìn theo bóng cô khuất dần sau dãy cầu thang . Lòng tốt của con người , anh dường như đã

tin vào điều này rồi đó . Chỉ còn không hiểu một điều thôi . Sao con gái khi giận hờn lại dễ thương dường ấy ?

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 18

Càng trở về khuya , không khí núi rừng càng trở nên tinh khiết , trong lành . Tinh khiết đến nỗi Ân Tuấn không ngủ . Dù sao hơn một ngày trời ngồi xe và vất vả trèo lên tuyết đỉnh Trà Cú này. Khoát chiếc bành tô lên người , anh lang thang đi dạo . Mọi người trong đoàn đều đã ngủ say sau một hành trình du lịch khá dài . Cố nhón nhẹ chân , tránh không làm kinh động đến mọi người , Ân Tuấn đứng bên một hòn đá to ngồi xuống . Sương đêm xuống lạnh . Ánh trăng trên đầu vắng vặc sáng . Không gian yên tĩnh lạ thường. Từng ấy tuổi đầu , lần thứ nhất Ân Tuấn biết thế nào là cảm giác thú vị của người đi chinh phục đỉnh cao . Mệt thì có mệt , nhưng vui lắm . Không khí trong lành , vẻ dịu mát của cỏ cây cảnh vật xinh đẹp đã làm tâm hồn con người trở nên sáng khoái vô cùng . Vậy mà... Suốt ba mươi mấy năm dài , anh không một lần thưởng thức . May mà Tâm Như kịp nhắc cho anh nhớ.

Mà Tâm Như đâu rồi nhỉ ? Ân Tuấn ngơ ngác nhìn quanh . Lúc này , anh dường như không thấy cô ngủ trong lều . Hay là nổi hứng lãng

mạn lang thang dạo rừng rồi ? Hừ ! Cô bé Tâm Như này đúng là lắm trò tinh nghịch .. Cùng cô song hành suốt quãng đường dài từ chân núi đến đỉnh , Ân Tuấn mới cảm nhận hết vẻ lí lắc , nhí nhảnh mà cũng không kém phần tinh quái của cô . Cả đoàn du lịch cứ bị những câu chuyện khôi hài của cô làm cho cười nắc nẻ , cả anh cũng không nén nổi. Mấy lần vô ý , anh đã bật lên cười hô hố trước mặt mọi người rồi.

Chuyến du lịch dài này cũng là sáng kiến của Tâm Như đó . Cuộc phễu thuật thành công , ăn mừng chiến thắng , anh chưa kịp hứa thưởng công cho các thành viên trong ca mỗ , Tâm Như đã nói ngay : một chuyến du lịch dài ngày.

Du lịch thì du lịch , Ân Tuấn có sợ gì ? Thế là một đoàn người ngựa trên dưới hai mươi bốn thành viên cùng nhau khăn gói lên đường . Trong đó có cả vợ chồng giáo sư Hồng Hải và.. người đàn ông mà anh phải gọi bằng cha nữa.

Nha Trang là một danh lam nổi tiếng . Cả đoàn du lịch , ai ít nhất cũng một lần đến tham quan . Chỉ có Ân Tuấn là lần duy nhất ghé qua thôi . Nghe anh kể , giáo sư Hồng Hải cùng vợ cứ tròn đôi mắt . Họ không ngờ một người danh tiếng và giàu có như Ân Tuấn mà không biết du lịch là gì.

Biển trong xanh , cát mềm mát dưới chân anh . Ân Tuấn cứ ngỡ ngàng đưa mắt ngắm dãy núi Cô Tiên . Chao ôi ! Sao mà đẹp , mà giống như cô gái yên bình nằm ngủ thế ? Sự tích núi Cô Tiên kia có thật không ? Sao cảnh vật như có hồn , như huyền thoại ?

Mặc cho anh thơ thần , xuýt xoa với cảnh thiên nhiên , Tâm Như

cùng Y Loan và mọi người mặc tình giỡn sóng . Ân Tuấn không biết bơi , nên chẳng dám theo họ ra xa . Một lần lỡ dại nghe lời Tâm Như leo lên phao cho cô đẩy tít ra xa bị sóng đánh lật đổ nhào , uống đầy bụng nước nặng đặng , anh đã kinh hồn , không dám nghe theo nữa . Kệ ! Ai muốn cười anh nhát gan , thò để gì cũng được.

Khung cảnh hữu tình đã khiến cho tâm hồn con người trở nên phóng khoáng , gần gũi hơn . Tâm Như và Y Loan như đã trở thành đôi bạn thân từ bao giờ . Cùng với Chí Bằng , họ đùa giỡn thật vô tư . Nhìn bộ ba họ , không ai ngờ được rằng , có lúc , hai cô gái kia đã từng là tình địch với nhau . Cũng như nhìn cảnh giáo sư Hồng Hải bị vợ cắn nhả ca cẩm , nhìn cảnh ông triu mền bóp chân cho vợ , ít có ai dám ngờ người đàn ông có vẻ cù lần kia lại là một giáo sư danh tiếng . Cuộc đời có những chuyện trông có vẻ như mâu thuẫn mà chẳng mâu thuẫn một chút nào.

Còn ông ta , Ân Tuấn nghĩ về người đàn ông mình phải gọi bằng cha . Từ lúc phục hồi sức khoẻ , cũng như suốt đoạn đường dài , ông chưa nói một câu gì cùng anh cả . Ngoài đôi mắt lúc nào cũng buồn buồn nhìn anh đầy thương yêu , triu mền . Lúc này , nhìn ông chống gậy lụm cùm trèo lên bậc đá như sắp ngã đến nơi, Ân Tuấn chỉ muốn đưa tay ra đỡ lấy ông. Thế rồi .. không hiểu sao , anh lại đứng im không hành động . Một cái gì cứ ngăn , cứ khiến anh dừng lại , mỗi lúc có ý nghĩ muốn gần gũi ông . Thói quen chẳng ?

-Ê ! Lạ chỗ không ngủ được à ?

Một cái đập mạnh vào vai đau điếng . Không quay lại , Ân Tuấn cũng biết ai đã gọi mình . Thế gian này , ngoài Tâm Như còn ai dám gọi

anh bằng cái cách vừa thân mật , vừa "du côn" ấy.

-Còn cô ? Nãy giờ lang thang tận đâu mà đầu tóc , áo quần đẫm đầy sương vậy ?

Quay người lại , Ân Tuấn nhìn Tâm Như chăm chú . Trong ánh trăng đêm huyền diệu , cô như đẹp lên gấp bội phần.

-Cố leo tít lên kia ..

- Ngồi xuống một phiến đá đối diện , Tâm Như chỉ tay lên đỉnh núi

- Nơi có đức phật Thích Ca nằm nhập thiền dài bốn mươi chín mét .

Nghe nói từ lỗ tai phật Tổ có một con đường hầm thông ra biển , tôi thử xem có đúng không mà...

-Chui vào đường hầm ư ?

- Chuyện đã qua mà Ân Tuấn nghe run sợ

- Trời ơi ! Sao cô gan vậy ? Lỡ lạc thì sao ?

-Tôi làm sao mà lạc được

- Tay Tâm Như vo vo cuộn chỉ

- Tôi khôn lắm chứ bộ . Trước khi xuống , tôi có đem theo cuộn chỉ để còn biết đường mà lên nữa.

-Thế cô xuống được bao lâu ?

- Ân Tuấn tò mò.

Tâm Như nhún vai :

-Có chút xíu . Làm rớt cây đèn pin mất tiêu tối om , tôi sợ quá đành leo lên ..

-Xí ! Ân Tuấn nhếch môi cười

- Cũng gan thỏ như ai , mà làm ra vẻ anh hùng lắm.

-Không anh hùng gì ..

- Tâm Như nhún nhún vai

- nhưng cũng hơn được một người . Biển chỉ mới ngập đến đầu thôi đã không dám ra rồi .

Hắt .. xì !

Đang nói , Tâm Như bỗng dừng , bùm mũi hắt hơi liền mấy cái.

Ân Tuấn giật mình :

-Chết ! Cảm rồi , uống thuốc mau lên !

- Đúng là bác sĩ có khác . Mới hắt hơi mấy cái đã bảo uống thuốc rồi . Ôi ! Hắt .. xì...

-Lại hắt hơi mà còn cãi .

- Ân Tuấn nhăn mặt , đứng lên

- Thôi sương khuya lạnh lắm , vào đi thôi . Kẻo bệnh không về được thì nguy đó.

-Không về được thì ở đây luôn .. Mắt Tâm Như bỗng long lanh tình tứ

- để .. Ân Tuấn ! Anh đừng vào . Tôi thích được ngồi nói chuyện với anh như vậy lắm.

-Nhưng ..

- Tia nhìn như có điện . Ân Tuấn nghe toàn thân gai gai một cảm giác khác thường

- Cô ăn mặc phong phanh lắm . Hay là khoác đờ chiếc áo của tôi đi.

Nói rồi , anh cởi nhanh chiếc áo bành tô đang mặc trên người , khoát lên vai Tâm Như .

Đột nhiên , cô nắm lấy tay anh :

-Ân Tuấn ! Anh đáng yêu lắm , anh có biết không ?

Mọi tế bào như tê liệt . Chiếc áo rơi khỏi tay rơi xuống đất . Ân Tuấn sững sờ nhìn vào mắt Tâm Như . Trời ơi ! Đẹp quá . Tâm hồn anh chao đảo . Không tự chủ được mình , bàn tay anh sờ nhẹ xuống mặt cô.

-Hôn em đi !

- Vòng tay ôm lấy cổ anh , Tâm Như thì thăm

- Em yêu anh ..

Như bị thôi miên , Ân Tuấn không cưỡng lại được lời tâm sự của Tâm Như . Vụng về , rất vụng về , anh đặt môi mình xuống môi cô rồi lặng yên không biết làm gì hơn nữa. Hài hàm răng va vào nhau lộp cộp . Kỳ quặc quá ! Ân Tuấn không nhin được , bật lên cười .

Tâm Như nghe xúc phạm đẩy mạnh anh ra khỏi người mình :

Đám coi thường tôi hả ? Anh đi đi !

- Đâu có

- Ân Tuấn đưa hai cánh tay lên trời

- Xin thề đó :

-Thế tại sao lại cười ?

- Tâm Như xẵng giọng , hằm hằm nét mặt.

Ân Tuấn đưa tay gỡ tóc :

-Tại tự nhiên thôi . Ai đời hôn nhau mà răng lại đụng vào nhau lộp cộp như đồ xỉ ngẫu vậy , không cười sao được...

-Hừ ! Cảm thấy thẹn , Tâm Như quay người sang hướng khác , hồi lâu mới nói

- Anh không cần giả bộ đâu . Có cười cũng không sao . Ngay từ đầu , tôi đã cho anh biết là mình yêu anh rồi . Anh muốn hôn tôi cũng

được , không muốn cũng chẳng hề gì . Sau đêm nay , tôi sẽ không còn nhìn thấy anh rồi , cần gì sợ quê nữa chứ ?

-Hà ? Nói gì lạ thế ?

- Ân Tuấn nghe kinh hoàng hồn vía

- Đi đâu mà không còn trông thấy chứ ?

Tâm Như quay mặt lại :

-Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi . Không thể cứ bỏ nhà đi mãi như vậy được .

Mẹ tôi dù ép tôi phải lấy chồng , bà vẫn là mẹ của tôi . Bà vì thương tôi mới làm thế , tôi đâu thể trốn lánh , bỏ mẹ cả đời không nhận .

Hơn nữa , việc đáng làm ở đây , tôi cũng đã làm xong rồi . Cha con anh đã đoàn tụ , tôi chẳng còn lý do gì để ở lại , nên về nhà là đúng nhất.

-Về nhà ư ?

- Ân Tuấn ngớ ngẩn.

Tâm Như trầm giọng :

-Tôi biết xa anh , xa mọi người , tôi sẽ buồn ghê lắm , sẽ nhớ nhiều nữa

- Quệt tay ngang dòng nước mắt , cô ngẩng lên

- Ân Tuấn à ! Lần cuối cùng tôi muốn anh hãy hôn tôi . Cả đời tôi chưa từng được ai hôn và sau này cũng thế . Tôi muốn biết và nhớ mãi . Anh đừng giả bộ để rằng đụng vào rằng tôi nữa nhé.

-Ừ ! Ân Tuấn gật đầu.

Vậy là ngày mai Tâm Như trở về nhà thật vậy sao ? Vậy là .. anh sẽ không còn được dịp nhìn thấy cô nữa ư ? Sao điều đó làm anh buồn quá ? Có một cái thắt lại làm trái tim anh đau quá . Tâm Như ! Tôi

không muốn đánh mất em trong cuộc đời mình . Em muốn được tôi hôn ư ? Tôi sẽ không bao giờ từ chối . Nhưng thật bực mình , hai hàm răng lại chạm vào nhau nữa rồi kia .

-Thôi , anh đi .

- Đẩy mạnh Ân Tuấn ra khỏi người mình , Tâm Như giận dữ

- Tôi thật không ngờ anh đối xử với tôi tàn nhẫn thế . Hãy đi đi ! Tôi không thèm , không bao giờ yêu anh nữa.

Nói xong , cô vùng chạy nhanh vào bóng đêm trước mặt . Ân Tuấn ngăn người ra , không biết mình nên khóc hay cười ? Trời ơi ! Nói mình không biết hôn ư ? Tâm Như chẳng bao giờ chịu tin đâu.

- Ân Tuấn ! Anh Tuấn ơi ! Có chuyện động trời rồi . Dậy mau! Bác Mẫn đang xuống tóc đi tu đó

- giọng Y Loan hốt hải từ sau túp lều vọng tới.

Ân Tuấn nhòe dậy ngay :

-Cái gì ? Cô nói gì ? Ai định đi tu hả ?

-Bác Mẫn

- Y Loan hào hển

- Lúc nãy , em và Chí Bằng cùng nhau đi dạo , ghé vào chùa đốt nhang . Tình cờ nhìn thấy bác Mẫn đang định thí phát quy y . Nghe đâu , bác ấy quyết định sẽ ở lại đây luôn.

-Không được .

- Ân Tuấn bước vội đi . Được mấy bước , như chợt nhớ anh quay lại nắm tay Y Loan kéo mạnh

- Ở chùa nào ? Cô mau dắt tôi tới đó , kéo không còn kịp nữa.

Nói rồi , cả hai phóng vội vào chánh điện , kịp lúc vị sư phụ trụ trì đặt con dao xuống đầu ông Mẫn.

-Khoan đã !

Hét to một tiếng , Ân Tuấn lao vào giữa bệ thờ ôm chầm lấy ông Mẫn . Anh oà khóc :

-Cha ơi ! Cha định bỏ con sao ?

-Nam mô a di đà phật ! Hai bàn tay thành kính chắp lên ngực, ông Mẫn khóc nghẹn ngào

- Cám ơn phật tổ đã nghe được lời cầu nguyện của con . Ân Tuấn đã chịu nhìn cha , con có chết cũng cam lòng

- rồi quay sang vị sư già hầy còn đang ngơ ngác , ông nói

- Xin thầy cứ tiếp tục.

-Không

- Ân Tuấn lắc đầu , nắm chặt tay vị sư già

- Xin thầy thư thả . Con muốn nói chuyện với cha con một lát.

Vị sư già gật đầu, lặng lẽ lui ra . Y Loan cũng lịch sự trở bước ra ngoài . Giữa chánh điện rộng thênh thang sức nức hương trầm , Ân Tuấn quỳ xuống bên cạnh ông Mẫn.

-Cha ơi ! Cha không còn thương con nữa sao ?

-Ta thương con lắm... Ông Mẫn ghì sát đầu Ân Tuấn vào ngực mình

- nhưng không còn mặt mũi nào để nhìn con . Được con tha thứ , lại được chính tay con cứu mạng , ta mãn nguyện lắm rồi . Cuộc đời ta không còn gì ân hận nữa . Ta muốn những ngày cuối đời này được thanh thoi nơi cửa phật , vui cùng kinh kệ.

-Cha đành bỏ con một mình sao ?

Rúc đầu sâu vào vòng tay ấm của cha , Ân Tuấn chột nghe nhỏ bé hơn bao giờ hết.

-Con không còn lại một mình đâu . Nhẹ vuốt tóc Ân Tuấn , ông cười âu yếm

- Bên cạnh con còn có Tâm Như , có Chí Bằng và bao nhiêu bạn bè thân thuộc :

-Nhưng con cần có cha

- Ân Tuấn ôm lấy cổ ông như đứa trẻ

- Cuộc đời con từ lúc năm tuổi đã trở nên cô cút . Nay vừa tìm được chút tình thương , cha lại bỏ đi sao ?

-Con ơi! Ông bật khóc

- Có thật là con cần cha lắm hay không ?

-Thật . Con không nói dối đâu . Ân Tuấn gật đầu

- Từ lúc đọc được thư cha , nhìn nơi cha sống , con đã không còn giận cha như trước nữa . Con biết những ngày qua, cha đã phải khổ đau nhiều . Cha ơi ! Hãy về sống với con . Con tin là mẹ cũng mong như vậy.

-Nhưng Ân Tuấn ơi ! Đã muộn mất rồi . Ta không thể quay về được nữa , bởi cha đã có lời thề . Được con tha thứ , cha sẽ xuống tóc quy y cửa Phật . Cha không thể bỏ lời nguyện để về bên con được.

Thế mới biết cha thương mình quá . Tim Ân Tuấn cuộn tràn một niềm thương mãnh liệt . Sẽ nhận được tiếng cha gọi từ miệng mình . Cha dám đem cả cuộc đời hiến dâng cho Phật . Đã là niềm tin , là tín ngưỡng , anh biết lấy lời nào thuyết phục . Đành để cha quy y rồi thương xuyên thăm viếng ư ? Sao anh muốn được nhìn ông trong

căn nhà đẹp của mình . Muốn sáng sáng chiều chiều nghe ông cười nói . Được chăm sóc lo lắng cho ông mỗi khi trời trở gió.

-Bác Mẫn vẫn có thể về cùng Ân Tuấn mà không sợ trái lại lời nguyện của mình đâu.

Giữa lúc bế tắc , giọng Tâm Như vang lên khác nào một ánh chớp nhiệm màu.

Ân Tuấn ngẩng dậy ngay mừng rỡ :

-Tâm Như ! Cô có cách , phải không ?

Quay mặt sang hướng khác , Tâm Như lạnh lùng :

-Tôi không thềm nói với anh , chỉ nói với bác Mẫn thôi.

Vì chuyện lúc nãy ư ? Ân Tuấn muốn thanh minh nhưng .. không phải lúc . Thôi cứ để cho cô giận thêm một chút . Nói với ai cũng được , miễn sao có cách giải quyết là anh mang ơn lắm.

-Phải . Ta đã nguyện như vậy.

-Nhưng bác chỉ nguyện là xuống tóc quy y thôi , chứ đâu có nguyện là sẽ quy y trong chùa nào , có đúng không ?

- Tâm Như lại hỏi.

Ân Tuấn mang máng hiểu được ý đó cô muốn nói . Phải công nhận Tâm Như thông minh thật.

-Vậy nên bác có thể quy y tại gia mà . Tâm Như lại nói

- Cháu nhớ trong kinh phật dường như có một câu rằng : "Tu tâm còn gấp mấy lần ta tu ở chùa mà".

-Cô bé này ! Vị trụ trì bước vào , tình cờ nghe được câu Tâm Như vừa nói , bật cười

- Đúng là lém lỉnh thật . Kinh phật chẳng có câu nào như câu cô mới

nói đâu . Nhưng thí chủ đây nếu trần nợ chưa dứt, trước mặt Phật Tổ có thể xin được đổi lời nguyện , tu tại gia như lời cô bé . Đức Phật từ bi ,sẽ không nỡ trách thí chủ đâu , chủ yếu là tấm lòng thành.

-Vâng

- Ân Tuấn vui mừng

- Sự phụ đây cũng đã nói vậy rồi , lẽ nào cha còn chưa chịu về nhà cho con phụng dưỡng ?

-Thôi , được rồi . Cha sẽ về suy nghĩ lại . Ông Mẫn gật đầu

- Nhưng trước khi về , cha muốn con hay lui ra để sư phụ đây xuống tóc cho cha . Không tu ở chùa ,về nhà , cha sẽ thành tâm tu niệm , ngày ngày kinh kệ cùng Phật Tổ.

-Vâng . Vâng ạ.

Được lời như cởi tấm lòng , Ân Tuấn hớn hờ đứng dậy ngay . Tất cả cũng nhờ Tâm Như cả . Biết ơn cô quá , anh nói:

-Tâm Như ! Cảm ơn cô.

-Xì !

- Chiếc môi trề dài

- Hồng ai cần.

Rồi quay mặt , cô ngúng nguẩy bước đi.

Lần này sao Tâm Như giận dai thế nhỉ ? Ân Tuấn nghe rầu rĩ. Biết cách nào năn nỉ được đây ? À ! Phải rồi . Đôi mắt sáng lên , Ân Tuấn tủm tỉm cười , nghĩ đến cách cầu hoà mỹ mãn của mình , Tâm Như nhất định sẽ hài lòng , mãn nguyện...

THIÊN THẦN KHÔNG CÁNH

Chương 19

Chỉ không còn một giờ đồng hồ nữa , mình đã về đến nhà , gặp lại mẹ, lại em rồi . Vậy mà lòng Tâm Như lại không được vui trọn vẹn . Một cảm giác mâu thuẫn trĩu nặng đang giằng kéo trong cô . Nửa muốn đoạn đường kia ngắn lại cho phút đoàn tụ đến ngay . Nửa lại muốn cho đoạn đường kia dài thăm thẳm , cho phút chia tay chậm đến .

Cuộc đời là như vậy đó . Được cái này , mất cái kia . Con người chẳng bao giờ được vui trọn vẹn . Mừng được gặp mẹ , gặp em , cô phải buồn chia xa bác Mẫn , Chí Bằng , Y Loan và cả Ân Tuấn nữa . Trái tim bằng đá lạnh lùng đáng ghét kia như không hề cảm nhận được nỗi đau khổ trong trái tim cô . Vô tâm lạnh lùng đến mức tàn nhẫn . Gã không hề bảo cô ở lại, dù chỉ giả vờ , vì biết chắc cô không hề đồng ý .

Lúc cô từ biệt ra về , mọi người, ai cũng luyến lưu , bịn rịn , năn nỉ cô ở lại . Chỉ có gã là lặng im chẳng nói gì , cũng không thèm làm quen nữa .

Con trai gì bụng dạ hẹp hòi , tiểu nhân hơn con gái . Từ hôm đi núi về, bị cô giận đến nay, lúc nào mặt cũng nghiêm nghiêm hằm hằm,

thấy ghét . Cứ như sợ mở miệng ra là bị cô bắt hôn nữa vậy .
Nhắc đến hôn, mặt Tâm Như lại đỏ bừng , xấu hổ .Mấy ngày rồi mà cô vẫn không hết giận mình . Ma đưa lối, quỷ đưa đường, ai giục mà hôm đó cô bỗng nhiên đòi gã hôn cho bằng được . Cảnh vật hữu tình , hay phút yếu lòng trước quyết định về với mẹ ? Tâm Như không biết nữa . Cô chỉ biết rằng lúc đó, giữa cảnh thanh vắng của núi rừng , lòng bỗng thấy Ân Tuấn gần gũi đến lạ lùng . Một giây không tự chủ, cô đã tự làm hổ mặt mình với một đề nghị vô cùng khiếm nhã .
Vọng tưởng! Mình lúc nào cũng vọng tưởng cao xa . Cứ thấy người ta thân mật , vui vẻ một chút đã ngỡ nắm được trái tim của người ta rồi . Hừ! Tâm Như cười cay đắng - Ân Tuấn không yêu mày đâu . Không bao giờ cả , Tâm Như ngu ngốc ạ . Một tình bạn cũng đã quá lắm rồi .

Mà cô có mong mối tình yêu của Ân Tuấn đâu . Cô chỉ muốn được anh hôn .. một lần thôi để làm kỷ niệm cũng không được nữa hay sao ? Ân Tuấn thật đáng trách . Thật khốn kiếp ! Nỡ đem nụ hôn cô ra đùa giỡn . Chao ôi! Tâm Như không làm sao quên được cảm giác thẹn thùng , cùng tức giận bừng bừng, khi giữa lúc hôn, mà nghe hàm răng và vào nhau , rồi tiếng cười của Ân Tuấn phá lên . Dám coi thường Tâm Như này sao ? Ân Tuấn ! Tôi thù anh . Thù anh trọn kiếp này .

Chuyến xe này, mọi người đang đưa cô về đoàn tụ với gia đình, trong đó có cả Ân Tuấn nữa . Tại sao phải đưa tiễn cô, sao khi đã đối xử với cô tàn tệ thế ? Che mắt thế gian à ? Hừ ! Tốt lành gì . Đưa người ta , tiễn người ta mà chui tuốt lên trên ngồi cạnh bác tài . Dưới

này chỉ có cô Y Loan, Chí Bằng, bác Mẫn , anh Thành và gã Tân tài xế . Mọi người ai cũng vui vẻ cả , đâu ai cảm nhận được nỗi đau khổ của lòng cô giữa lúc này .

-A! Mọi người biết gì không ? Có một tin động trời đó .

Giọng của Tân bỗng thì thầm, cắt ngang dòng suy nghĩ của Tâm Như .

Mọi người xúm lại ngay , Tâm Như cũng nói một câu cho có :

-Chuyện gì ?

-Viện trưởng nhà ta đã có người yêu rồi đó

- Tân trịnh trọng .

-Hả ?

Mọi người như té ngựa ra sao .

"Tin bất ngờ quá, có đáng tin không?" . Tâm Như nghe tim mình đập mạnh .

Bác Mẫn hỏi dồn :

-Có thật không? Là ai vậy hả ?

-Là một người con gái đẹp tuyệt vời mà chúng ta không biết mặt . Về thích thú vì làm mọi người phải quan tâm , Tân ra vẻ quan trọng .

Hèn gì .. Tâm Như nhếch môi cười nhẹ . Bây giờ cô có thể hiểu vì sao Ân Tuấn có thái độ ấy với mình .

-Làm sao mà biết ? Dốc tổ . Đặt chuyện gạt người chứ gì ? Giọng Thành lãnh đạm . Anh như quá biết tính bép xép , thổi phồng mọi chuyện của Tân rồi .

-Hổng dám nói dố , đặt điều đâu

- Tân cãi

- Rõ ràng chính miệng cậu Tuấn nói với tôi mà .

-Cậu Tuấn nói với mày ? Thành bật cười

- Chuyện càng khó tin hơn . Tính cậu Tuấn xưa nay không hay tâm sự . Nhất là tâm sự với một đứa không kín miệng như mày.

Điều này đúng , mọi người tin ngay vào lập luận của Thành . Ngay lập tức , Tân trở nên lạc lõng . Tức quá , cậu ta rít lên :

-Thật mà . Hôm qua, chính miệng cậu Tuấn đã nói với tôi rằng

-Nói sao ? Tâm Như nôn nóng .

-Nói rằng ... Lại trở thành trung tâm, Tân thì thầm

- Rằng.. Tân à ! Mày dạy tao hôn thế nào cho đúng cách đi . Có phải khi hôn mà răng va vào nhau lộp cộp sẽ làm con gái giận không hả ?

-Ồ! Buồn cười quá! Mọi người không nhìn được , phá cười lớn.

Già cả tu hành như bác Mẫn vẫn không khỏi tủm tỉm cười . Chỉ có Tâm Như là im thin thít , mặt đỏ bừng . Ân Tuấn khốn khiếp !

Chuyện vậy cũng đi hỏi được .

-Này! Mọi người cười chuyện gì vui thế ?

Từ băng ghế sau , đang vui vẻ chuyện trò với vợ chồng giáo sư Hồng Hải , nghe mọi người bỗng cười ầm lên, Ân Tuấn ngoái đầu ra sau hỏi .

-Không . Không có chuyện gì đâu . Một tay ôm bụng , Y Loan vừa cười , vừa trả lời anh

- Tân nó kể chuyện tiểu lâm thôi.

-Vậy sao ? Ân Tuấn cười theo rồi quay đầu ra trước .

Chí Bằng hỏi tiếp :

-Rồi sao nữa ? Cậu có dạy Ân Tuấn không ?

-Biết gì đâu mà dạy ? Tân bật cười

- Cả đời tôi chỉ biết có xe cộ chứ biết gì về con gái . Thế nhưng không để lộ ra điểm yếu của mình . Hôm qua, tôi cũng đã dạy cho Ân Tuấn .

-Dạy làm sao ? Thành như cổ nén cười .

Tân nghiêm giọng . Hai bàn tay chụm lại thành hai cái miệng, anh ra điệu bộ :

-Thì như vậy và như vậy nè

-Trời đất ơi !

Cả xe lại một dịp cười nghiêng ngửa . Tâm Như cũng phải cười theo .

Có lẽ cô đã trách oan Ân Tuấn . Anh ta thật sự không biết hôn .

Nhưng con người ta đâu ra đấy , có ai lần đầu hôn chẳng vụng về , sao chẳng có người nào ngớ ngẩn buồn cười như anh vậy ?

-Tôi còn dạy Ân Tuấn một điều quan trọng . Tân thì thầm

- Trước khi hôn phải mời bạn gái Chewing gum nữa .

-Cái thằng ... Chí Bằng rờ nhẹ đầu Tân

- Ác cũng vừa thôi . Làm như thế chẳng khác nào chê miệng em hôi quá . Ân Tuấn nghe lời mày , thế nào cũng bị người đẹp giận cho .

-Ai mà biết ? Tân gãi đầu ngớ ngẩn , cũng đúng lúc chiếc xe dừng lại .

Đã về đến nhà rồi ư ? Tâm Như ngỡ ngàng nhận ra cổng nhà quen thuộc . Mẹ và Bảo Ngọc nghe tiếng hối hả bước ra . Mừng quá ! Tâm Như ào luôn xuống đất khi cánh cửa chưa mở trọn .

-Mẹ !

-Ôi, trời ơi !

Bất ngờ bị chụp bởi hơn bốn mươi lăm ký từ trên cao đổ xuống , bà Minh chơi với té ngựa ra sau , hét lớn . Vốn bị liệu, bà nói luôn một tràng ngọng nghịu . Rồi nhận ra vật làm mình hết hồn vía là đứa con gái yêu đã bỏ đi hơn một năm trời . Bà mừng quá , ôm chặt nó oà lên khóc :

-Con của tôi đây mà .

-Mẹ ơi! Nhận ra mẹ già và ốm đi nhiều, Tâm Như ôm lấy vai bà hồi hận

- Con đã làm cho mẹ phải lo lắng nhiều . Con xin lỗi mẹ . Một lát con vào, mẹ muốn đánh , muốn mắng bao nhiêu , con cũng chịu .

-Làm sao mẹ có thể đánh con được chứ ? Bà Minh lắc đầu

- Kỳ này con về , mẹ nhất định sẽ nhốt kỹ , không cho đi đâu nữa.

-Kể cả việc chị ấy đi lấy chồng hả mẹ ? Xúc động trước cảnh trùng phùng , Bảo Ngọc bây giờ mới nhí nhảnh chen vào .

-Ừ

- Bà Minh gật đầu

- Không gãi nữa .

Bảo Ngọc không tha :

-Mẹ không sợ ế , làm mắt nữa sao ?

-Cái con này .. Bà Minh trợn mắt .

-Chị mới về đã đem mấy chuyện này ra nói , không sợ nó buồn bỏ đi nữa sao ?

Rồi bà quay sang Tâm Như trù mến :

-Con đừng lo , mẹ nghĩ ra rồi . Ở vậy , thì mẹ nuôi , mẹ không ép con đâu , đừng sợ :

- Bác nói sai rồi
- Giọng một người chợt xen cắt ngang câu chuyện của ba mẹ con
- Chị Tâm Như bây giờ không sợ ế nữa đâu . Cả bác sĩ Chí Bằng muốn yêu còn chưa được .
- Hả ! Bây giờ mới chợt nhớ ra , sau lưng mình hầy còn một đoàn người nữa , Tâm Như bẽn lễn đứng lên
- Xin lỗi vì đã bỏ quên mọi người . Cũng tại vì tôi mừng quá .
- Không sao
- không sao
- Giáo sư Hồng Hải khoát tay cười vui vẻ
- Cứ tự nhiên , đừng khách sáo .
- Dạ
- Gạt tay lau nước mắt , Tâm Như nhí nhảnh dắt mẹ ra trước đám đông giới thiệu lần lượt từng người một .
- A! Trời ơi!
- Đến lượt Ân Tuấn , cô còn chưa kịp nói gì đã nghe mẹ kêu lên mừng rỡ
- Cậu này , con không phải giới thiệu đâu . Cậu ta là bác sĩ Ân Tuấn , người vừa phẫu thuật thành công ca mổ vĩ đại đây mà . Mẹ nhìn ra ngay . So với trên báo , cậu ta đẹp và trẻ hơn nhiều . Tâm Như ! Con làm sao quen được cậu ta vậy? Trời ơi ! Vinh hạnh . Vinh hạnh quá .
- Da... Ân Tuấn nghe xấu hổ
- Bác đừng ca ngợi quá . Cháu cũng bình thường như mọi người thôi .
- Sao mà bình thường được ?

- Bà không đồng ý
- Phải gọi là thiên tài mới đúng . Mà cậu Tuấn nè ! Cậu có vợ con gì chưa? Thấy con Út nhà tôi thế nào ? Vừa ý thì tôi gả nó cho cậu đấy .

-Dạ .. Ân Tuấn lúng túng không biết trả lời ra sao .

Bảo Ngọc kéo tay áo mẹ , thẹn thùng :

-Mẹ lại vậy nữa rồi . Không khéo lần này lại đến phiên con bỏ nhà đi đấy .

-Ừ . Không chịu thì thôi , làm gì dữ vậy ? Cười vui , bà đơn đã cùng hết mọi người

- Đi đường xa chắc mọi người đã đói cả rồi . Vào nhà đi thôi .. Bảo Ngọc! Mau vào dọn bữa đi con .

-Dạ

- Bảo Ngọc chạy đi ngay .

Bà nói như thể thanh minh :

-Mãi sáng nay mới nhận được thư , biết con Như dẫn bạn bè mà không kịp chuẩn bị gì , chỉ kịp làm bốn con gà , hai con vịt . Ăn uống đơn xơ , xin quý vị đừng trách .

-Dạ , không trách . Không trách đâu ạ . Tân láu táu

- Như vậy là quý hoá lắm rồi . Để cháu ra sau dọn phụ bác .

-Ấy ! Để đó bác - Bà đưa tay cản lại .

Nhưng Tân cứ chạy đi .

-Không sau đâu . Cứ để cháu dọn phụ cho lệ . Đói lắm rồi ạ.

Nói rồi , Tân nhanh chân vọt luôn ra bếp . Bà Minh nhìn theo , cười vui :

-Cái cậu .. sao mà mau mắn lạ . Thôi, mọi người vào đi chứ.

Chưa đầy năm phút , bàn tiệc đã dọn xong . Nói là chỉ có bốn gà , hai vịt , nhưng với bàn tay khéo léo của mình , bà Minh chế biến chúng thành một bữa tiệc khá linh đình . Gà thì có gà rô ti , gà nấu mỡ , gà áp chảo . Lại còn miếng vịt nấu măng , gỏi vịt và nhiều nhiều món nữa .

-Chà! Mới trông đủ hấp dẫn rồi đây . Giáo sư Hồng Hải chép môi . Đang cơn đói nên mọi người chẳng đợi mời đến hai lần , đã bụng chén đưa lên ăn một cách thật tình . Nhất là Ân Tuấn , anh cứ ăn như thể trong đời chưa được ăn bao giờ vậy . Món gà rô ti nay sao ngon quá . Bà Minh lại nể tài bác sĩ , ưu tiên cho một cái đùi to nữa . Cắn vào một cái ngập cả răng. Quả gà ta , thịt ngon ngọt , chắc khoẻ , khác hẳn thứ gà công nghiệp thường ngày vốn được ăn .

-Cậu này trông giỏi quá

- Thấy Tân cứ lảng xảng hết chạy rồi đến mức, bà Minh gật đầu khen

- Chắc đang theo đuổi con Như nên làm lấy lòng tôi , có phải không ?

Cậu tuy tuổi tác trông có trẻ hơn con Như , nhưng không sao . Bù lại cậu có vẻ nhanh nhẩu hoạt bát lắm. Hôm nào dẫn cha mẹ sang đây nói một lời , tôi nhất định sẽ gả con Như cho , không đòi hỏi khó khăn gì đâu .

-Hà ?

Đôi mắt Tân mở lớn tròn , chưa kịp lên tiếng thanh minh đã nghe giọng Ân Tuấn vang lên hấp tấp :

-Bác không gả Tâm Như cho Tân được đâu .

-Vì sao thế ? Bà Minh chau mày , tỏ vẻ chẳng bằng lòng

- Cậu bảo con Như không xứng à ?

-Không phải

- Ân Tuấn lắc đầu , ngậm thịt gà vẫn còn trong miệng .

-Vậy thì sao ? Bà dẫn mạnh đôi đũa xuống bàn nghe cái cộp .

Ân Tuấn quính lên , sợ hãi nói nhanh , miếng thịt gà văng cả ra ngoài :

-Dạ , vì Tâm Như là của con

-Hả ?

Có lẽ tiếng sét nổ giữa thình không cũng chẳng làm mọi người ngạc nhiên hơn thế .

Những con mắt mở tròn , những chiếc miệng há to . Cô người yêu của Ân Tuấn mà Tân kể lúc nãy là Tâm Như ư ? Ôi ! Lẽ nào .. Không hẹn mà tất cả bỗng quay sang nhìn Tâm Như rồi bật lên cười lớn . Biết họ cười mình vì chuyện gì , Tâm Như thẹn quá , hai má đỏ bừng lên . Hai bàn tay ôm lấy mặt , cô vùng chạy vù đi . Tiếng cười vẫn vang lên , càng lúc càng trở nên giòn giã .

Có chuyện gì thế ? Mình đã nói bậy rồi chẳng ? Không hiểu được sự tình , Ân Tuấn quay nhìn quanh ngơ ngác . Chuyện anh yêu Tâm Như có gì kinh thiên động địa mà mọi người có thái độ kỳ quái thế ? Cả bà Minh , mẹ của Tâm Như cũng như lộ vẻ kinh hoàng . Hai tay ôm ngực , bà như đã không còn thở nữa . Bảo hại Bảo Ngọc đứng bên dùng tay vuốt mãi ngực bà

Đợi Chí Bằng và Tân ngủ sau rồi , Ân Tuấn mới dám nhẹ nhàng chống tay ngồi dậy . Đêm khuya cảnh vật yên tĩnh quá , chỉ cần một

tiếng động nhỏ cũng dễ dàng bị phát hiện ra . Vậy mà bộ ván cứ chong chêng , mấy lần kêu lên kéo kẹt làm tim Ân Tuấn muốn bắn vọt ra ngoài .

Không dám lần tìm đôi dép , anh lần dò sang phía chiếc giường Tâm Như đang ngủ . Trời tối lắm , nhưng Ân Tuấn vẫn biết chắc Tâm Như ngủ giường nào . Hồi đêm , trước khi lên giường , anh đã để ý kỹ Tâm Như ngủ ở chiếc giường cuối nhà kia . Cô nằm giữa mẹ và em Bảo Ngọc .

Làm thế này giống ăn trộm quá . Thật chẳng quang minh , chính đại chút nào . Ân Tuấn biết , nhưng anh chẳng còn cách nào hơn . Từ khi về nhà đến giờ , anh chưa có dịp nói chuyện riêng cùng Tâm Như lần nào cả . Mà theo lịch trình , sáng nay bốn giờ , anh và đoàn người phải về lại thành phố rồi . Ân Tuấn không yên tâm khi chưa nói chuyện với Tâm Như. Sau câu thú nhận của anh , Tâm Như như càng giận nhiều hơn . Cứ trốn riết ở sau , tránh mặt anh . Lúc nào cũng đưa mẹ và em Bảo Ngọc ra làm bình phong, khiến anh chẳng tài nào gặp riêng cho được .

Đã đến sát bên chiếc giường, tim Ân Tuấn bỗng dưng đập mạnh. Sao bỗng dưng anh sợ quá , tay chân lạnh ngắt nhóp nhép mồ hôi . Bao chí dừng trong người bay biến . Anh bỗng muốn quay lưng bỏ cuộc . Nhưng như vậy mình sẽ mất Tâm Như . Ân Tuấn quay người trở lại . Hít một hơi sâu trấn an mình , anh thầm nhủ : Chết thì chết . Đêm nay , anh nhất định phải nói rõ với Tâm Như. Phải làm sao cho cô hết giận .

Nghĩ rồi gom hết can đảm vào lòng . Ân Tuấn khe khẽ vạch chiếc

mừng lên . Không dám lên tiếng gọi ,e làm kinh động đến bà Minh và Bảo Ngọc . Anh nắm tay Tâm Như lay nhẹ nhàng . Không thì đời anh như đứt .

May mắn thay , lời cầu nguyện của anh được trời cao nghe thấy nên , sau cái trở mình , Tâm Như chỉ mở mắt ra nhìn anh mà không la hét gì cả . Gật đầu ra hiệu cho cô hãy theo mình , Ân Tuấn buông mình bước nhanh ra cửa . Cái chốt song cửa này nặng quá . May mà nó không làm ai bị giập mình .

Sao Tâm Như lâu ra thế nhỉ ? Bước vòng quay cây nguyệt quế một hồi , Ân Tuấn thầm lo . Có khi nào Tâm Như chỉ mở mắt rồi ngủ lại không ?Ồ ! Hú vía , Tâm Như đã bước ra rồi . Thì ra cô còn bận đi rửa mặt , chải đầu .

-Tâm Như ! Ân Tuấn cất giọng thì thầm

- Chuyện tôi nói hồi chiều , cô có chịu không ? Sao mặt cứ lầm lì vậy ? Bộ giận tôi lắm hả ?

-Ừ , giận .

- Tâm Như ngoảnh mặt đi

- Người gì vô duyên quá . Chuyện vậy cũng đi kể cho Tân nghe .

-Kể nó nghe chuyện gì ? Nói rồi như chợt nhớ , Ân Tuấn giật mình - Bộ nó

-Còn phải nói . Tâm Như tránh không nhìn Ân Tuấn

- Anh thừa biết rồi còn hỏi . Báo hại người ta hồi chiều...

-Vậy ra, hồi chiều người ta cười chuyện đó sao ? Ân Tuấn như ngớ ngẩn .

Tâm Như bứt mạnh một cành dạ lý hương:

-Còn chuyện gì nữa chứ ? Đồ vô duyên, đáng ghét ! Nói rồi then quá , Tâm Như vung tay đánh mạnh vào người Ân Tuấn .

Anh chụp lấy tay cô, bồi hồi :

-Ừ . Tôi đúng là ngu ngốc quá , bị giận cũng đáng đời . Thôi , xin lỗi nhé . Bây giờ thì Tâm Như tin tôi ngốc rồi chưa ? Tôi thật sự chẳng biết hôn ra sao cả .

Nói rồi anh bật lên tự cười một mình . Gió đêm vi vu thổi, Tâm Như chợt rung mình . Ân Tuấn nhẹ kéo cô vào sát người mình .Cả hai đứng thật lâu trong yên lặng nghe trái tim bồi hồi . Giây lát , Ân Tuấn hỏi :

-Tâm Như ! Em bằng lòng làm vợ anh nhé ?

Tâm Như ngước mặt lên , đôi mắt cô long lanh sáng như một ánh sao trời :

-Em thấy mình chẳng đáng đâu . Anh đẹp trai , giàu có lại tài hoa nữa . Trong lúc em xấu xí dường này .

-Ừ ! Ân Tuấn cà cằm vào mái tóc cô

- Nhìn kỹ thì em xấu thật Tâm Như à.

-Hả ? Tâm Như như giận dỗi vùng ra khỏi người Ân Tuấn .

Anh siết chặt vòng tay hơn chút nữa .

-Anh nói thật đó . Không đùa hay chọc làm em nổi giận đâu . Em đúng là cô gái không nhan sắc , nhưng đã làm trái tim đá của anh phải run lên bằng lòng nhân hậu , bằng tâm hồn trong sáng dịu dàng và khả ái của mình .

-Anh đừng có nịnh

- Tâm Như quay lại đối diện cùng anh

- Em sẽ không chấp nhận đâu .

-Anh biết là em sẽ chấp nhận sau khi được anh hôn

- Ân Tuấn nói có vẻ tự tin .

-Thật sao ?

- Tâm Như hơi ngửa đầu lên chờ đợi .

Hạnh phúc đến bên cô thật tuyệt vời . Được làm vợ Ân Tuấn , cô còn mơ gì hơn nữa ? Ân Tuấn ơi ! Anh có biết , phút giây này , em yêu anh nhất trên đời . Hãy hôn em đi cho đôi tim hoà một , cho không gian tan biến . Thế giới này chỉ tồn tại đôi ta .

-Khoan đã ! Phút giây lãng mạn chợt bị cắt ngang bởi một giọng thì thầm

- Chờ anh một chút . Em ăn cái này đi

Một thẻ Chewing gum được chìa ra trước mắt . Đúng theo bài bản !

Tâm Như nghe tức run người . Vừa giận, vừa buồn cười, cô vung tay ném mạnh hai thẻ Chewing gum xuống đất .

-Em sao thế ? Lại giận à ? Giọng Ân Tuấn âu lo .

Tâm Như lắc đầu :

-Không . Anh lại bị tên Tân chết tiệt đó gạt rồi . Không cần phải dùng thứ ấy đâu .

-Vậy à ? Ân Tuấn đưa tay gỡ tóc , ngẩn ngơ .

-Lại vậy và , vậy à nữa . Như không còn nhin nổi , Tâm Như vòng tay lên cổ anh ghì xuống . Hai đôi môi chạm vào nhau và Ân Tuấn bỗng cảm thấy mình trở nên điêu luyện hơn bao giờ hết . Thì ra nụ hôn không cần ai phải dạy . Tự nó, nó sẽ đến khi tình yêu thật sự chín muồi . Nó là phần thưởng cho những trái tim đã thật sự cùng

nhau hòa hợp .

-Tôi đổ mọi người . Lần này , họ có còn để va răng vào nhau lộp cộp nữa không ? Nấp sau cánh cửa , Tân cất giọng tò mò.

-Ai mà biết được ?

- Y Loan kéo dài giọng của mình

- Muốn biết thì tìm Tâm Như hay Ân Tuấn kia mà hỏi .

Tân sẽ không dám hỏi đâu , mà dù cho cậu ta có hỏi Ân Tuấn và Tâm Như cũng sẽ không bao giờ nói . Nhưng.... Chí Bằng có thể mạnh dạn nói với mọi người rằng : Trong nụ hôn này không có răng va vào nhau nữa . Nó chỉ có tình yêu , có hương hoa và muôn ngàn điều tốt đẹp . Tự nhiên, anh thấy bàn tay mình nhẹ nắm lấy tay Y Loan .

Đằng xa , ánh dương hồng dần xuất hiện . Một ngày mai tươi sáng đang chờ đón .

Hết